

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 427 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η μνημονιακή αποσύνθεση και η απειλή του πολέμου απαιτούν ανασυγκρότηση του κινήματος

Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων

ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ

ΣΣΠ

Για τα
αποτελέσματα των
φοιτητικών εκλογών
σελ. 7

IPAN

Ο καλός, ο κακός
και ο άσχημος
σελ. 10

Κρίση στη
βορειοανατολική Ασία
Σύνοψη άρθρου του
Πιερ Ρουσέ
σελ. 12

Παντελής
Πουλιόπουλος
(1900-1943)
σελ. 13

Αλληλεγγύη στους απεργούς πείνας από Τουρκία και Κουρδιστάν

Στην Τουρκία, από την απόπειρα πραξικοπήματος (Ιουλίου 2016) μέχρι σήμερα, εφαρμόζεται ένα σχέδιο πολιτικών εκκαθαρίσεων από το ΑΚΡ και τον Ερντογάν στον κρατικό μηχανισμό. Στο στόχαστρο βρίσκονται δικαστές, εκπαιδευτικοί, δημοσιογράφοι και κάθε είδους πολιτικοί αντίπαλοι του καθεστώτος, με πρόσημα τη συνωμοσία εναντίον του. Μέσα σ' ένα έχουν απολυθεί 100.000 δημόσιοι υπάλληλοι και προφυλακιστεί περίπου 50.000.

Μία απ' τους πρώτους που αντέδρασαν δημόσια ήταν η Νουριγιέ Γκιουλμέν, απολυμένη καθηγήτρια Πανεπιστημίου. Πριν εφτά μήνες, σε συντονισμό με άλλους εκπαιδευτικούς, βγήκε σε πλατείες με χαρτόνια που έγραφαν: «Να γυρίσουμε στις δουλειές μας», «Όχι στην έκτακτη ανάγκη», «Κατάργηση των κυβερνητικών διαταγμάτων». Στην Άγκυρα, στην πλατεία Γιουκσέλ, η διαμαρτυρία συνεχιζόταν καθημερινά για μήνες, ενώ γίνονταν συλλήψεις όσων συμμετείχαν. Μέρα με τη μέρα, ο αγώνας αγκαλιάζοταν από περισσότερο κόσμο. Η Νουριγιέ Γκιουλμέν και ο δάσκαλος Σεμίχ Οζακτσά ξεκίνησαν απεργία πείνας από τις 11 Μάρτη και την 75η ημέρα της απεργίας πείνας τους προφυλάκισαν. Σύμφωνα με την εισαγγελική πρό-

ταση, «η αντίσταση αυτή μπορεί να μετατραπεί είτε σε απεργία πείνας θανάτου, είτε σε εξέγερση όπως της πλατείας Ικέζι και των καπνεργατών TEKEL του 2010». Η απεργία πείνας συνεχίζεται σήμερα μέσα στις φυλακές.

Το τούρκικο κράτος, στις 7 Νοεμβρίου 2016, σκότωσε 11 αντάρτες του κουρδικού DHKC (Επαναστατικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο) σε βομβαρδισμό στα βουνά της Ντερσίμ (σύνορα Τουρκίας - Συρίας) και αρνήθηκε να παραδώσει τις σορούς στους συντρόφους και στις οικογένειές τους. Ο 70χρονος πατέρας του Κεμάλ Γκιουν, ενός εκ των νεκρών, ξεκίνησε στις 23 Φλεβάρη απεργία πείνας, διεκδικώντας να αποδοθούν οι σοροί στις οικογένειες. Αυτός ο αγώνας έληξε νικηφόρα: τελικά στις 24 Μάη παραδοθήκαν τα οστά των ανταρτών στους γονείς τους.

Ο Γιουσούφ Τας, Τούρκος πολιτικός κρατούμενος στη Γερμανία, καταδικάστηκε με τον αντιτρομοκρατικό νόμο ως μέλος του DHKP-C. Μέσα στις φυλακές αντιμετώπισε αυθαίρετη καταπάτηση βασικών δικαιωμάτων, όπως απαγόρευση αλληλογραφίας στην τούρκικη γλώσσα, περιορισμός βιβλίων, απαγόρευση επισκέψεων και υποχρεωτική ένδυση με στολή της

φυλακής. Κατά των συνθηκών αυτών ξεκίνησε απεργία πείνας στις 30 Μάρτη. Κρατείται πλέον στο νοσοκομείο της φυλακής, προκειμένου να υποβληθεί σε υποχρεωτική σίτιση.

Το τούρκικο κράτος επιχειρεί να σταθεροποιηθεί καταλύοντας κάθε δημοκρατική ελευθερία. Με μαζικές διώξεις, απαγορεύει την αριστερή δράση, κάθε διαμαρτυρία, και καταπνίγει βάνουσα το κουρδικό κίνημα. Η αντιδημοκρατική κατακράυλα απειλεί όλους τους λαούς της περιοχής, που σύρονται σε νέες κλιμακώσεις του πολέμου και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και όλος ο ελληνικός αστισμός είναι απόλυτα συνένοχοι, με τις απλόχερες διευκολύνσεις τους σε ΝΑΤΟ και ΗΠΑ και τη συμμαχία τους με τα πιο αιματοβαμμένα καθεστώτα (Ισραήλ, Αίγυπτος). Εκφράζουμε την διεθνιστική αλληλεγγύη μας στους απεργούς πείνας, που σ' αυτές τις συνθήκες δίνουν με υψηλό φρόνιμα ένα δίκαιο αγώνα, που μας αφορά όλους. Παλεύουμε για την ανάπτυξη αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, με κοινό αγώνα στις δύο πλευρές του Αιγαίου, όλων των λαών στην περιοχή, ενάντια στα σκοτεινά σχέδια ιμπεριαλιστών και αντιδραστικών αστικών τάξεων.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή**- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων****- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο****στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή****- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού**

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Μαρξισμός και Δίκαιο**

Χρονολογία έκδοσης: Ιούνιος 2017

Σελίδες: 206

Τιμή: 6 ευρώ

Οι **Εκδόσεις Εργατική Πάλη** κυκλοφορούν το περίφημο βιβλίο, *Μαρξισμός και Δίκαιο*, του Εβγκένι Πασουκάνις, που ήταν ίσως ο πιο σημαντικός νομικός της ΕΣΣΔ. Και η έκδοση αυτή εντάσσεται στα 100 χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση για την απόκτηση μιας σφαιρικής άποψης από την εργατική τάξη και τους αγωνιστές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος του τεράστιου έργου των πρώτων χρόνων της. Όπως θα διαπιστώσει ο αναγνώστης ο Πασουκάνις θα συνεχίσει το θεωρητικό έργο των κλασικών του μαρξισμού αλλά κυρίως θα προσπαθήσει να το διατυπώσει σε νομικό σύστημα της νέας κοινωνίας, πράγμα όχι και τόσο εύκολο. Η προσήλωση του Πασουκάνις στις μαρξιστικές αντιλήψεις για το δίκαιο και το κράτος (μα-

ρασμός και απονέκρωσή τους) ήταν και το μοιραίο λάθος του. Ο Πασουκάνις σύνδεε την ύπαρξη και τη διατήρηση του δικαίου με την ύπαρξη και διατήρηση καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων και κοινωνικών μορφών. Αυτό σήμαινε ότι το δίκαιο δε θα καταργούνταν βολонταριστικά, στο βαθμό που παραμένουν οι αιτίες στις οποίες όφειλε την εμφάνισή του. Αντίστοιχα θεωρούσε την «απονέκρωση του δικαίου» άμεσα συνδεδεμένη με την «απονέκρωση» του κράτους, θέση που τον έφερε σε σύγκρουση με την αντιμαρξιστική άποψη των σταλινικών θεωρητικών, όπως του σφαγέα των μπολσεβίκων ο Βισίνσκι, ότι πρέπει να υπάρχει *περισσότερο* και όχι *λιγότερο* κράτος για να πάμε στο κομμουνισμό.

Απόσπασμα από το οπισθόφυλλο**Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ****Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιδίου 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όλα τα πολιτικά - ιδεολογικά επιτελεία και μέσα της αστικής τάξης και του συστήματος (αστικά κόμματα, ΜΜΕξαπάτησης, κ.λπ.) με αφορμή δύο περιστατικά των τελευταίων ημερών, τον τραυματισμό του δοτού πρωθυπουργού Λουκά Παπαδήμου και κυρίως το θάνατο του πρώην πρωθυπουργού, Κωνσταντίνου Μητσοτάκη, έχουν επιδοθεί σε μια χωρίς προηγούμενο πλύση εγκεφάλου του ελληνικού λαού. Προσπαθούν να εμψυεύσουν στη συνείδηση του ένα μύθο γύρω από τα δυο αυτά πρόσωπα, κακοποιώντας βάνουσα την πραγματικότητα και την ιστορική αλήθεια. Όμως η προσπάθεια αγιοποίησης, με φράσεις όπως «άξια τέκνα της χώρας», «μεγάλος πολιτικός», «έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ιστορία» κ.ά., ξεθωριάζει, αμέσως μόλις αρχίσει κανείς να ξεδιπλώνει τον πολιτικό απολογισμό των δύο ατόμων.

Η ολέθρια προσφορά τους

Ο Λ. Παπαδήμος, χαϊδεμένο παιδί της αστικής τάξης (ελληνικής και ΕΕ), μεγαλοτραπέζιτης, υπήρξε δοτός πρωθυπουργός από τις 11-11-2011 έως τις 16-5-2012, του οποίου η σύντομη θητεία συνδέθηκε με τη υπογραφή του 2ου Μνημονίου και του PSI (του δήθεν «κουρέματος» του ελληνικού χρέους). Αυτά τα δύο μέτρα κατακρεουργούσαν τα δικαιώματα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Ο Παπαδήμος ήταν επίσης ο «πρωθυπουργός» επί των ημερών του οποίου χτυπήθηκε βάνουσα η μεγαλειώδης συγκέντρωση στο Σύνταγμα και στους γύρω κεντρικούς δρόμους στις 12-2-2012.

Ο βίος και η πολιτεία του Κ. Μητσοτάκη, τα οποία υμνούν όλα τα επιτελεία της αστικής τάξης, βρωμάει από παντού. Υπήρξε ένας από τους πιο διεφθαρμένους και φαύλους πολιτικούς της σύγχρονης Ελλάδας, σφοδρός υπερασπιστής των συμφερόντων της αστικής τάξης, με σημαντικές διασυνδέσεις με ιμπεριαλιστικά κέντρα (Αγγλία, Γερμανία και ΗΠΑ, ανάλογα με την περίοδο), βαθύτατα αντικομουνιστής και κυρίως ορκισμένος εχθρός της εργατική τάξης. Στη μακρόχρονη πολιτική του ζωή άλλαξε πολιτικά κόμματα και τοποθετήσεις όπως άλλαξε τα πουνκάμια του – πράγμα βεβαίως όχι και τόσο ασυνήθιστο στην αστική πολιτική. Συμμετείχε σ' όλες τις ίντριγκες, σκευωρίες και τα πολιτικά πραξικοπήματα της μεταπολεμικής περιόδου, ίσως όσο κανένας άλλος από το συνάφι του. Αποκορύφωμα της δράσης του στην πρώτη περίοδο της σταδιοδρομίας του υπήρξε η συμμετοχή του στην οξυτάτη πολιτική κρίση του 1965-1967, στο βασιλικό πραξικόπημα στις 15 Ιούλη του '65, στην «αποστασία» και στη δικτατορία τον Απρίλη του 1967.

Ο αποστάτης και ο δοτός

Για αυτή του τη δράση έμεινε στην ιστορία ως αποστάτης –και εφιάλτης– όχι, όπως συχνά λέγεται, επειδή «εγκατέλειψε» την Ένωση Κέντρου (ΕΚ) του Γ. Παπανδρέου, αλλά επειδή έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στο πραξικόπημα του βασιλιά (αντροπή της κυβέρνησης, διάσπαση της ΕΚ, δοτές βασιλικές κυβερνήσεις κ.λπ.) και βέβαια στο σύνολο της πολιτικής κατάρστασης που οδήγησε στην δικτατορία, τα σχέδια της επιβολής της οποίας σίγουρα γνώριζε. Η προσπάθεια να παρουσιαστεί ο Κ. Μητσοτάκης – και όλοι εκείνοι που έχουν αναλάβει εργολαβικά να ρετουσάρουν τον πολιτικό του βίο – ως... αντιδικτατορικός αγωνιστής προκαλεί γέλια αλλά και θλίψη. Είναι γνωστό ότι δεν έκανε τίποτα εκτός από το να κυκλοφορεί στα σαλόνια του Παρισιού, συνωμοτώντας και φροντίζοντας για το πολιτικό του μέλλον. Αυτή την «αντιδικτατορική» δράση επικαλείται και ο νυν αρχηγός της ΝΔ, Κυριάκος Μητσοτάκης, επειδή σε ηλικία 5-6 ετών ταλαιπωρήθηκε ακολουθώντας τον πατέρα του στην «εξορία» του Παρισιού...

Εμφανίστηκε μετά την πτώση της δικτατορίας με δικό του κόμμα (Κόμμα Φιλελευθέρων), μια που κανένας πολιτικός σχηματισμός δεν ήθελε τον αποστάτη και εφιάλτη. Τελικά, το 1978 προσχώρησε στη ΝΔ και το 1984 ανέλαβε την αρχηγία της. Στις διπλές εκλογές του 1989, έπειτα από τη φθορά του ΠΑΣΟΚ λόγω σκανδάλων και κυρίως του σκανδάλου Κοσκωτά, η ΝΔ θα κερδίσει τη σχετική πλειοψηφία (Ιούνιος: 44,28% - Νοέμβριος: 46,19%). Εξαιτίας της έλλειψης πλειοψηφίας, συγκροτήθηκαν δύο κατά σειρά κυβερνήσεις λαϊκού μετώπου: η κυβέρνηση Τζαννετάκη με τον Ενωμένο Συνασπισμό (ΚΚΕ του Χ. Φλωράκη και ΕΑΡ του Λ. Κύρκου) και η κυβέρνηση Ξ. Ζωλάτα, όπου συμμετείχε και το ΠΑΣΟΚ του Ανδρέα Παπανδρέου.1 Στις νέες εκλογές, τον Απρίλη του 1990, η ΝΔ πήρε 46,89% και 150 βουλευτές (λόγω του εκλογικού συστήματος που πλησίαζε την απλή αναλογική) και ο Κ. Μητσοτάκης σχημάτισε κυβέρνηση, μετά την προσχώρηση του Θ. Κατοίκη (είχε εκλεγεί με την ΔΙΑΝΑ του Στεφανόπουλου και μάλλον εξαγοράστηκε).

Η κυβέρνηση Κ. Μητσοτάκη (Απρίλης 1990 - Οκτώβρης 1993) ήταν αυτή που εγκαινίασε τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και ουσιαστικά άνοιξε το δρόμο για την καταστροφή της οικονομίας και της κοινωνίας, για τις ιδιωτικοποιήσεις και την ξεθεμελίωση των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Είναι αδύνατο να περιγράψει κανένας σε λίγες γραμμές τη δια-

φθορά, τη φαυλότητα, την αντιδραστικότητα, την αντεργατικότητα της διακυβέρνησης Μητσοτάκη. Ωστόσο, αρκούν λίγα και ενδεικτικά από τα πεπραγμένα της για να γίνει αντιληπτή η ποιότητά της και να κατανοηθεί το μέγεθος της σημερινής κακοποίησης της ιστορικής αλήθειας και της γελοιότητας της «αγιοποίησης» του αποστάτη. Πριν μιλήσουμε για τη διακυβέρνησή του, χρειάζεται να σημειώσουμε ότι, πέρα από τις ειδικές συνθήκες που επικρατούσαν τότε (φθορά του ΠΑΣΟΚ, διεθνείς εξελίξεις 1989-90 κ.ά.), ο Μητσοτάκης υφάρπαξε την ψήφο του ελληνικού λαού υποσχόμενος (όπως και όλοι οι νεοφιλελεύθεροι – μονάχα ο Τσίπρας τον ξεπέρασε σε ψέματα): μείωση των ελλειμμάτων και του χρέους, ευημερία, αυτοκίνητο σε όλους, να γίνουν οι αγρότες επιχειρηματίες κ.λπ. Τα αποτελέσματα:

- Σε 3,5 χρόνια αύξησε το δημόσιο χρέος κατά 41,7% (από 69,9% σε 111,6%), περισσότερο από οποιαδήποτε μεταπολιτευτική κυβέρνηση (εκτός των μνημονιακών) και παρέδωσε την κυβέρνηση μ' ένα τεράστιο έλλειμμα στον προϋπολογισμό (13,8% του ΑΕΠ!).

- Η ανάπτυξη της οικονομίας κινήθηκε τα δυο πρώτα έτη της διακυβέρνησής του μόνο κατά 0,55% ενώ το 1993 παρουσίασε μείωση/ ύφεση κατά 1,6%.

- Το 1989 η ανεργία ήταν στο 7,5% και ανέβηκε στο 9,7% το 1993.

- Το 1992 ιδιωτικοποίησε τις αστικές συγκοινωνίες (ΕΑΣ) απολύοντας 8.000 εργαζόμενους. Οι εργαζόμενοι αντέδρασαν με ηρωικούς αγώνες (από τους μεγαλύτερους του κλάδου) για έναν ολόκληρο χρόνο και ήρθαν αντιμέτωποι με πρωτοφανείς διώξεις και καταστολή. Οι ιδιώτες χρεοκόπησαν την εταιρεία, η οποία επανακρατικοποιήθηκε μετά την πτώση του Μητσοτάκη. Μερικά από τα χαρακτηριστικά συνθήματα (λίγο διαφορετικά από αυτά που λένε σήμερα οι σφουγγοκωλάριοι) των κινητοποιήσεων θα μείνουν στην ιστορία: «ΕΑΣ-ΕΑΣ να φύγει ο κερατάς», «Αέρα, αέρα, να φύγει η χολέρα».

- Διάλυσε τους αγροτικούς συνεταιρισμούς, καταστρέφοντας το μόνο προστατευτικό δίχτυ των μικρών αγροτών απέναντι σε εμπόρους – μεσάζοντες – αγορά. Διέλυσε τις λεγόμενες «προβληματικές επιχειρήσεις», δίνοντάς τις σε «ημέτερους» επιχειρηματίες - μαυραγορίτες, στέλνοντας χιλιάδες εργαζόμενους στην ανεργία, στη φτώχεια και αρκετούς στην αυτοκτονία.

- Προσπάθησε να «μεταρρυθμίσει» τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση (υπουργός ο Β. Κοντογιαννόπουλος) αλλά δεν μπόρεσε. Ήρθε

αντιμέτωπος με ένα τεράστιο κύμα μαθητικών καταλήψεων και κινητοποιήσεων το 1990-1991, που μάλλον είναι το μεγαλύτερο στην ιστορία του μαθητικού κινήματος και σίγουρα το μεγαλύτερο στη μεταπολίτευση. Στη διάρκεια αυτών των κινητοποιήσεων δολοφονήθηκε στην Πάτρα από τραμπούκους της νεολαίας της ΝΔ, ο καθηγητής Νίκος Τεμπονέρας.

- Τέλος, ο Μητσοτάκης χρησιμοποίησε για πρώτη φορά τον όρο «λαθρομετανάστης», έστειλε πολεμική φρεγάτα στο πόλεμο των ιμπεριαλιστών στον Περσικό Κόλπο, ενώ ήταν αυτός που εκστόμισε, απευθυνόμενος στα σώματα ασφαλείας, την ανατρεχιαστική φράση «το κράτος είστε εσείς».

Οι εργαζόμενοι δεν ξεχνούν

Ό,τι και να κάνουν τα επιτελεία της άρχουσας τάξης, η εργατική τάξη και η νεολαία δεν πρόκειται να ξεχάσουν τον γνήσιο εκπρόσωπο των πιο παρασιτικών στρωμάτων των κυρίαρχων τάξεων, της οικογενειοκρατίας, του νεποτισμού, της φαυλοκρατίας και της διαφθοράς. Η εργατική τάξη δεν είναι σαν αυτούς τους αργυρώνητους μεγαλοδημοσιογράφους που σήμερα αγιοποιούν τον Μητσοτάκη, όταν χθες τον έλουζαν με τα χειρότερα από τα επίθετα που υπάρχουν στο ελληνικό λεξιλόγιο, τα πιο «ελαφριά» από τα οποία ήταν αποστάτης, εφιάλτης, πουλημένος και τόσα άλλα. Ούτε και είναι σαν τον φαρισαίο Αλαφούζο, τα ΜΜΕξαπάτησης του οποίου οδύρονται για την απώλεια του δήθεν μεγάλου πολιτικού, όταν λίγα χρόνια πριν κατηγορούσε τον Μητσοτάκη ότι του έφαγε τα 20 εκατ. δρχ., που του είχε δώσει για ενίσχυση του κόμματος. Όλα αυτά δείχνουν το κατάνημα και τα αδιέξοδα της αστικής πολιτικής και αυτών που την εκπροσωπούν. Τελευταίο σύμπτωμα αυτή της παρακμιακής κατάστασης, αλλά και βασικό χαρακτηριστικό μιας πολιτικής που υπερασπίζεται και στηρίζει την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, η απόφαση του προέδρου της Δημοκρατίας, Π. Παυλόπουλου, και του υπουργού Εξωτερικών, Ν. Κοτζιά, να παρασημοφορήσουν τον αντιπρόεδρο της Συμβουλευτικής της Χούντας και σφοδρού υπερασπιστή της, Ν. Μέρτζο.

Πρέπει να απαλλαγούμε από όλους αυτούς όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Υποσημείωση

1 Ο Ριζοσπάστης (30-5-17) παραλείπει την συγκυβέρνηση Τζαννετάκη και την οικουμενική του Ζωλάτα στο μικρό βιογραφικό που αφιερώνει για το θάνατο του Κ. Μητσοτάκη, αν και οι δύο αυτές κυβερνήσεις ήταν από τις σημαντικότερες στιγμές τόσο του Μητσοτάκη όσο και του ΚΚΕ. Οι λόγοι γι' αυτή την παράλειψη είναι ευνόητοι.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το ποσοστό των «μακροχρόνια ανέργων» ανήλθε το 2016 σε επίπεδα ρεκόρ και ήταν το υψηλότερο των τελευταίων δεκαέξι ετών, αποτελώντας το 72,12% του συνόλου των ανέργων. Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, ο μέσος αριθμός των ανθρώπων που είναι άνεργοι περισσότερα από δύο έτη ανήλθε το 2016 σε 587.000, σε σύνολο 813.900 μακροχρόνια ανέργων (δηλαδή που είναι άνεργοι για περισσότερους από 12 μήνες). Η οικονομική κρίση εκτόξευσε τον αριθμό τους. Από το 2001 και μετά, οι άνεργοι πάνω από δύο έτη αποτελούσαν τουλάχιστον το 50% του συνολικού αριθμού των μακροχρόνια ανέργων. Αυτή η διαπίστωση ισχύει για όλο το διάστημα από το 2001 μέχρι το 2016, με εξαίρεση τη διετία 2010-2011, όπου τα αντίστοιχα ποσοστά εμφανίζονται οριακά κάτω του 50%. Όμως, μετά το 2012 έχουμε εκτίναξη αυτού του ποσοστού. Οι άνεργοι πάνω από δύο έτη, ενώ το 2013 ήταν το 61,46% του συνόλου των μακροχρόνια ανέργων, το ποσοστό αυτό έφτασε το 2016 στο 72,12%. Έτσι, χωρίς αποτελεσματικά μέτρα για τη διευκόλυνση της «επιστροφής» τους στην απασχόληση, οι άνθρωποι αυτοί θα οδηγηθούν σε έναν μόνιμο αποκλεισμό από την αγορά εργασίας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Σύμφωνα με μια νέα ολλανδο-βρετανική μελέτη, μερικές από τις πόλεις του πλανήτη μπορεί έως το τέλος του 21ου αιώνα να αντιμετωπίσουν θερμοκρασίες έως 8 βαθμούς Κελσίου υψηλότερες σε σχέση με τις σημερινές. Οι αιτίες είναι οι αυξημένες εκπομπές «αερίων του θερμοκηπίου» και το φαινόμενο της «αστικής θερμικής νησίδας», καθώς το τσιμέντο και η ασφάλτος επιδεινώνουν τις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής. Οι πόλεις καλύπτουν περίπου το 1% της επιφάνειας του πλανήτη, αλλά φιλοξενούν πάνω από τον μισό πληθυσμό του, παράγουν το 80% του παγκόσμιου ΑΕΠ, καταναλώνουν το 78% της ενέργειας παγκοσμίως και προκαλούν πάνω από το 60% των εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα.

Στο διάστημα 1950-2015, το 27% των πόλεων της γης και το 65% του παγκόσμιου αστικού πληθυσμού βίωσαν θερμοκρασίες πάνω από τη μέση παγκόσμια άνοδο της θερμοκρασίας. Οι ερευνητές προειδοποιούν ότι η άνοδος της θερμοκρασίας θα έχει επιπτώσεις στην υγεία των κατοίκων, στα οικονομικά τους και σε ζωτικούς φυσικούς πόρους, όπως το νερό. Η «αστική θερμική νησίδα» εκτιμάται ότι μπορεί τουλάχιστον να διπλασιάσει το κόστος της κλιματικής αλλαγής για πολλές πόλεις.

Όσον αφορά τις οικονομικές επιπτώσεις, οι πόλεις αναμένεται να χάσουν κατά μέσο όρο το 1,4% έως 1,7% του ΑΕΠ τους έως το 2050 και το 2,3% έως 5,6% έως το 2100, ενώ για μερικές πόλεις η απώλεια μπορεί να αγγίξει και το 11% έως το τέλος του αιώνα. Οι απώλειες αυτές προκύπτουν από τη μεγαλύτερη κατανάλωση ενέργειας για ψύξη των εσωτερικών χώρων, από τη μεγαλύτερη ρύπανση του αέρα και του νερού κ.α.

ΠΟΕ – ΟΤΑ: Μαζικότατη η 48ωρη απεργία

Σε κινητοποιήσεις βρίσκονται για άλλη μια φορά οι εργαζόμενοι στους δήμους, με αφορμή τα νέα βάρβαρα μέτρα του 4ου μνημονίου που πέρασε η δοσίλογη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ. Οι εργαζόμενοι στην Τοπική Αυτοδιοίκηση πραγματοποίησαν 48ωρη απεργία στις 22-23 Μαΐου σε συνέχεια της αποχής που είχαν πραγματοποιήσει στις 20 και 21 του ίδιου μήνα. Βασικά αιτήματα των συμβασιούχων των δήμων είναι η μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε αορίστου και η μη ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών καθαριότητας. Να αναφέρουμε ότι το προηγούμενο διάστημα, μετά από πολυάριθμες και μαζικές κινητοποιήσεις, είχαν κατορθώσει να επεκτείνουν τις 8μηνες συμβάσεις για το έτος 2016 και 2017. Όμως το Ελεγκτικό Συνέδριο, σε μια πρωτοφανή αντεργατική απόφαση, έκρινε όχι μόνο ότι οι παρατάσεις ήταν αντισυνταγματικές και άκυρες, αλλά διέταξε τους εργαζόμενους να επιστρέψουν τους μισθούς που είχαν λάβει το διάστημα της παράτασης! Έτσι, με τη δημοσίευση της απόφασης της Ολομέλειάς του, το Ελεγκτικό Συνέδριο θα ξεκινήσει τους ατομικούς καταλογισμούς στους συμβασιούχους των ΟΤΑ, προκειμένου να επιστρέψουν τους μισθούς που υποτίθεται έλαβαν παράνομα. Επίσης, οι εργαζόμενοι στην καθαριότητα των δήμων απειλούνται με περικοπή του επιδόματος βαριάς και ανθυγιεινής εργασίας και κατάργηση του ειδικού συνταξιοδοτικού καθεστώτος.

Στην απεργία συμμετείχαν και οι νηπιαγωγοί, με αφορμή την εξαγγελία του υπουργού Παιδείας, Κώστα Γαβρόγλου, για υποχρεωτική φοίτηση των προνηπίων στα Νηπιαγωγεία, κάτι που ουσιαστικά καταργεί τους παιδικούς σταθμούς και εξωθεί χιλιάδες εργαζόμενους στην ανεργία.

Χιλιάδες εργαζόμενοι απ' όλη την Ελλάδα πραγματοποίησαν πορεία από τα γραφεία της ΠΟΕ-ΟΤΑ στο Μεταξουργείο ως το υπουργείο Εσωτερικών. Σε αυτήν συμμετείχε και το συνδικάτο ΟΤΑ Αττικής, με ξεχωριστή

προσυγκέντρωση στην Ομόνοια. Η εκτελεστική επιτροπή της ΠΟΕ-ΟΤΑ πραγματοποίησε συνάντηση με τον υπουργό εσωτερικών, Πάνο Σκουρλέτη, ο οποίος απάντησε με τις γνωστές αερολογίες, λέγοντας ότι ίσως υπάρξει νομοθετική ρύθμιση για να παραμείνουν οι συμβασιούχοι στην εργασία τους και ότι το θέμα των βαρέων και ανθυγιεινών θα μείνει ανοιχτό. Η διασπαστική πολιτική του ΚΚΕ, που ελέγχει σε μεγάλο βαθμό το συνδικάτο των εργαζομένων στους ΟΤΑ, έσπενσε να κλείσει το θέμα. Οι συνδικαλιστές έδειξαν ικανοποιημένοι από τις απαντήσεις του υπουργού και δεν φαίνονται να έχουν τη διάθεση να δώσουν συνέχεια στον αγώνα. Παρ' όλα αυτά, οι εργαζόμενοι επισημαίνουν πως δεν θα εφησυχάσουν.

Δεν πρέπει να δείχνουμε καμία εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις της Κυβέρνησης. Ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί με απεργία διαρκείας, με περιφρούρηση των χώρων δουλειάς, αποκλεισμούς των δημαρχείων και διαδηλώσεις. Να παραλύσει η καθαριότητα! Να καλεστούν τα σωματεία εργαζομένων ΟΤΑ και όλα τα εργατικά σωματεία, η νεολαία και οι φοιτητικοί σύλλογοι, να στηρίξουν ενεργά τις κινητοποιήσεις. Πρέπει να δημιουργήσουμε σε κάθε χώρο δουλειάς επιτροπές αγώνα, για να οργανώσουμε καλύτερα τη δράση μας και να αντιμετωπίσουμε ενωμένοι τις πιέσεις και τις απειλές. Μόνο με σκληρούς αγώνες μπορούμε να επιβάλλουμε το δικίο μας, ενάντια στο «δίκαιο» των μνημονιακών τοκογλύφων – εργοδοτών.

Δύο χρόνια δίκης της Χρυσής Αυγής

Πριν δύο χρόνια, στις 20 Απρίλη 2015, ξεκίνησε η δίκη της φασιστικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής (ΧΑ). Κατηγορούμενοι είναι 69 χρυσαυγίτες, μεταξύ των οποίων 12 βουλευτές και 6 πρώην βουλευτές και ηγετικά στελέχη. Οι περισσότεροι μάρτυρες που έχουν καταθέσει μέχρι τώρα, έχουν δώσει λεπτομέρειες για τη δολοφονική δράση των ταγμάτων εφόδου της ΧΑ, αλλά και τον κρίσιμο ρόλο ηγετικών στελεχών της.

Αιτία για να βγουν από τα συρτάρια της αστυνομίας και των δικαστικών αρχών πολλά στοιχεία που υπήρχαν συγκεντρωμένα, υπήρξε όπως είναι γνωστό η δολοφονία του αντιφασίστα μουσικού Παύλου Φύσσα στις 17 Σεπτεμβρίου του 2013 και το κίνημα που ξέσπασε εκείνη την περίοδο. Μέχρι τότε, η ναζιστική συμμορία δρούσε ανενόχλητη και σε μεγάλο βαθμό με την κάλυψη ενός τμήματος του κρατικού μηχανισμού. Έχουν καταγραφεί εκατοντάδες θρασύδειλες επιθέσεις από τα τάγματα εφόδου της ΧΑ, με αποτέλεσμα σοβαρούς τραυματισμούς ή και δολοφονίες.

Η ΧΑ εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται με επιείκεια, και υπάρχει μια προσπάθεια να αποσυνδεθεί από την «εγκληματική οργάνωση» η φασιστική ιδεολογία, υποβαθμίζοντας τα πολιτικά κίνητρα των πράξεών της. Το κίνητρο για τους φασίστες όμως είναι η ναζιστική τους ιδεολογία και η απόλυτη ταύτισή τους με την εργοδοσία και την «τάξη και την ασφάλεια». Είναι υμνητές των ναζί, της δικτατορίας του Μεταξά, των δωσίλογων της Κατοχής και των ταγματασφαλιτών, της χούντας, ακόμα και του ευρώ: «Για την Ελλάδα υπάρχει μόνο ευρώ και με σκληρούς όρους» (δήλωση του Ν. Μιχαλολιάκου).

Ειδικά για την ηγεσία αλλά και για τα κατηγορούμενα μέλη της ΧΑ, η ατομική ευθύνη σχεδόν απαλείφεται, με κίνδυνο ν' αθωωθούν πλήρως ή να θεωρηθούν ένοχα μόνο για συμμετοχή σε «εγκληματική οργάνωση» ή, ακόμα πιο επιεικώς, σε «συμμορία». Την ίδια στιγμή, ενώ ακόμα και ο δολοφόνος του Π. Φύσσα, Πώργος Ρουπακιάς, εκτίει την «ποινή» υπό περιορισμό στο σπίτι του, η βιομηχανία κατασκευής ενόχων τιμωρεί αγωνιστές του κινήματος με βαριές ποινές χωρίς στοιχεία, μόνο και μόνο για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις.

Ταυτόχρονα γίνεται προσπάθεια για συγκάλυψη των ευθυνών της αστυνομίας και άλλων μηχανισμών που έχουν συμβάλλει στην ασυλία και ατιμωρησία της ΧΑ. Χαρακτηριστικό είναι ότι η αστυνομία, παρ' ότι ήταν παρούσα σε διάφορες επιθέσεις, απλώς παρακολουθούσε δίχως να επεμβαίνει, όπως συνέβη με την παρουσία οκτώ (!) αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ στον τόπο της δολοφονίας του Π. Φύσσα.

Η πλευρά της ΧΑ προσπαθεί να παρουσιάσει τις δολοφονικές επιθέσεις ως τυχαία περιστατικά ή ως αποκύημα της φαντασίας των θυμάτων. Σε αυτήν τη θρασύτατη επιχείρηση παραποίησης των πραγματικών περιστατικών έχουν βοηθήσει και μαρτυρίες κάποιων αστυνομικών, που στην περίπτωση του Φύσσα δεν είδαν δολοφονία, αλλά «**καβγά ανάμεσα σε δύο άτομα**»! Ωστόσο και από τους αυτόπτες μάρτυρες και από τα θύματα, αλλά και από το υλικό σε κινητά τηλέφωνα και υπολογιστές, αποδεικνύεται χωρίς καμία αμφιβολία ότι οι χρυσαυγίτες σε κάθε περίπτωση δεν δρούσαν τυχαία, αλλά στα πλαίσια της οργάνωσης, υπό την καθοδήγηση και την εποπτεία των ηγετικών της στελεχών.

Η ΧΑ δεν είναι ένα «σταγονίδιο» το οποίο απλώς λερώνει τη δημοκρατία. Ο φασισμός έχει τις ρίζες του στο ίδιο το αστικό κράτος και θα εξαλειφθεί μαζί με την διάλυσή του. Θρέφεται από την κρίση, τα μνημόνια, την ΕΕ - φυλακή των λαών, το αβαντάρισμά του από τα παραδοσιακά αστικά κόμματα, αλλά και το πολιτικό κενό που αφήνουν με την αποσύνθεσή τους. Παραμένει μια εφεδρεία για το σύστημα, στο πλευρό των αφεντικών και των μνημονιακών.

επίκαιρα...

Νεκρός εργαζόμενος

στα «Υφαντουργεία Παντελίδη»

Άλλο ένα θύμα προστέθηκε στη μακρά λίστα των θυμάτων της καπιταλιστικής βαρβαρότητας στα χρόνια του μνημονίου. Ο μετανάστης εργάτης Bahadar Chaudhary από το Πακιστάν κατέρρευσε το Σάββατο 13 Μάη, στα «Υφαντήρια Παντελίδη» στη Νέα Ιωνία Αττικής, μετά από εργασία σε συνθήκες εξαντλητικών ωραρίων και νυχτερινών υπερωριών. Ειδικά στον κλάδο της υφαντουργίας, είναι σύνηθες φαινόμενο οι μεσαιωνικές εργασιακές συνθήκες και οι πενιχροί μισθοί. Τέτοιες καταστάσεις είναι που οδηγούν σε θανάτους - θυσίες εργατών στον βωμό των κερδών της εργοδοσίας.

Οι συνθήκες που επικρατούν σε αυτού του είδους τις επιχειρήσεις θυμίζουν περισσότερο σκλαβοπάζαρο παρά χώρους δουλειάς, όπου αναγκάζουν τους εργαζόμενους να δουλεύουν σε καθεστώς αδήλωτης και ανασφάλιστης εργασίας. Σε συνδυασμό με την τεράστια ψυχολογική και σωματική πίεση που ασκείται, οι εργαζόμενοι οδηγούνται σε επιδείνωση της υγείας τους και, μακροπρόθεσμα ή και βραχυπρόθεσμα, ακόμη και στον θάνατο.

Πλέον είναι πιο ξεκάθαρο από ποτέ πως, για να μη γίνει διαρκής κατάσταση ο θάνατος εργατών λόγω της ασφυκτικής καταπίεσης και για να εξασφαλίσουμε την επιβίωσή μας, δεν πρέπει να μείνουμε θεατές στη βαρβαρότητα που επεκτείνεται καθημερινά! Πρέπει να εξεγερθούμε ενάντια σε όλες τις αντεργατικές πολιτικές της κυβέρνησης και της εργοδοσίας περνώντας στη συλλογική ταξική αντεπίθεση στους χώρους εργασίας και τους δρόμους.

Βαριά τραυματίες εργαζόμενοι από ανάφλεξη σε φιάλες υγραερίου στην «TopGaz»

Στο «Αττικό Νοσοκομείο» με εγκαύματα νοσηλεύονται τρεις εργαζόμενοι, μετά από ανάφλεξη σε φιάλες υγραερίου την Πέμπτη 25 Μάη στην εταιρία υγραερίου «TopGaz» στον Ασπρόπυργο, στην περιοχή Νεόκτιστα. Οι δύο από τους τρεις έχουν τραυματιστεί σοβαρά, φέρουν εισπνευστικά εγκαύματα και εγκαύματα προσώπου και νοσηλεύονται στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας. Ο τρίτος εργαζόμενος είναι ελαφρά τραυματισμένος.

Όταν οι τραυματίες είναι εργάτες εν ώρα εργασίας τα Μ.Μ.Εξαπάτησης σιωπούν πλήρως! Τα περιστατικά αυτά δεν αναφέρονται σε κανένα δελτίο ειδήσεων, παρά μόνο στα ψιλά γράμματα των περισσότερων εφημερίδων. Όλοι σιωπούν για τα ελλιπή μέτρα ασφαλείας στους χώρους δουλειάς, όλοι σιωπούν για τους μισθούς πείνας και την εντατικοποίηση της εργασίας κάτω από αντίξοες συνθήκες, που οδηγούν σε δυστυχήματα-δολοφονίες. Απεναντίας, όλα τα ΜΜΕ και οι κυβερνήσεις φωνάζουν για την προστασία όλων των εργοδοτών που ευθύνονται για αυτά. Φωνάζουν για την προστασία όλων όσοι έχουν εφαρμόσει τα πιο αντεργατικά μέτρα και είναι υπεύθυνοι για τη φτώχεια και την εξαθλίωση που έχουν οδηγήσει σε θάνατο εργαζόμενους και φτωχούς. Φωνάζουν για την προστασία του μνημονιακού φασισμού που μας έχουν επιβάλει. Ας μην ξεχνάμε και την κατάπτυστη απόφαση του Αρείου Πάγου για τη «συνυπαιτιότητα» του εργαζόμενου σε εργατικό δυστύχημα, που δίνει το δικαίωμα στον εργοδότη να ζητάει μέχρι και αποζημίωση!

Προσπαθούν με νύχια και με δόντια να μας γυρίσουν στην εποχή της δουλειάς, να είμαστε έρμαια της εργοδοτικής ασυδοσίας, να πεθαίνουμε για 200-400 ευρώ. Οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι φτωχοί πρέπει να εξεγερθούμε ενάντια στα μνημόνια και στην κόλαση των εργασιακών σχέσεων που μας έχουν επιβάλει, που θα γίνει χειρότερη με την εφαρμογή του 4ου μνημονίου και των νέων αντεργατικών μέτρων από την κυβέρνηση.

Άδενδρο: Δολοφονία εκ προμελέτης ο εκτροχιασμός

Ο εκτροχιασμός της αμαξοστοιχίας I/C 58, που εκτελούσε το δρομολόγιο Αθήνα – Θεσσαλονίκη, στις 13 Μαΐου στο Άδενδρο, κόστισε τη ζωή σε δύο εργαζόμενους του ΟΣΕ και έναν επιβάτη, ενώ προκάλεσε τον τραυματισμό αρκετών ακόμα. Η κυβέρνηση και οι παλαιοί μνημονιακοί, τα ΜΜΕξαπάτησης και η διοίκηση του ΟΣΕ έριξαν το φταίξιμο στους αδικοχαμένους εργαζόμενους, κάνοντας λόγο για «ανθρώπινο λάθος», «υπερβολική ταχύτητα» κ.ά. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για μια στυγερή δολοφονία εκ προμελέτης, με υπεύθυνο τον σάπιο ελληνικό καπιταλισμό και τα επιτελεία του.

Δεν είναι ανάγκη να είναι κανείς εμπειρογνώμων για να καταλάβει γιατί εκτροχιάστηκε το τρένο στο Άδενδρο. Στο συγκεκριμένο σημείο, όπως και σε πολλά άλλα, η διευθέτηση των αλλαγών τροχιάς γίνεται με παρακαμπτήριο και μάλιστα χωρίς την παρουσία σταθμάρχη και κλειδούχου, χωρίς φωτοσήμανση και χωρίς τηλεδιοίκηση (κατά παράβαση δηλαδή κάθε κανονιστικής διάταξης και προδιαγραφών). Έτσι, οι μηχανοδηγοί του ΟΣΕ αναλαμβάνουν άτυπα εδώ και χρόνια όλες αυτές τις

λειτουργίες, και μάλιστα χωρίς αναπαύσεις, δουλεύοντας ατελείωτες υπερωρίες και με συνεχόμενες βάρδιες, κατά παράβαση κάθε κανονισμού. Από το 2004 έχει αγοραστεί από τη SIEMENS ο χρυσοπληρωμένος εξοπλισμός που απαιτείται για την εγκατάσταση της φωτοσήμανσης. Έχει αγοραστεί επίσης έναντι 143 εκατ. ευρώ το σύστημα συνεργασίας των τρένων με τη φωτοσήμανση, το οποίο ουσιαστικά είναι άχρηστο, καθώς λόγω της καθυστέρησης της ολοκλήρωσης της γραμμής από τους εργολάβους που την έχουν αναλάβει, η φωτοσήμανση δεν μπορεί ακόμη να εγκατασταθεί. Τα παραπάνω συστήματα θα είχαν πιθανώς αποτρέψει αυτό το ατύχημα και άλλα τέτοιου είδους.

ΟΣΕ: Από την απαξίωση στη χρεοκοπία και την πώληση

Το τραγικό γεγονός φέρνει για μια ακόμη φορά στο προσκήνιο το διαρκές έγκλημα της εγκατάλειψης του πάλαι ποτέ ασφαλέστερου λαϊκού μέσου μεταφοράς, που στα χέρια των νεοφιλελεύθερων/μνημονιακών έχει μετατραπεί σε μια πανάκριβη καρμανιόλα. Ο ΟΣΕ

γεννήθηκε απαξιωμένος, αφού ποτέ δεν επιδοτήθηκε, δεν έγιναν βασικά έργα υποδομής και κυρίως δεν αξιοποιήθηκε ώστε να αποτελέσει βασικό πυλώνα στην οικονομία και στις μεταφορές εμπορευμάτων και επιβατών. Αντιθέτως, ευνοήθηκαν από την απαξίωση και την υπανάπτυξή του οι ιδιώτες κάθε λογής, μικροί και μεγάλοι (ΚΤΕΛ, μεταφορικές εταιρίες). Η ασφάλεια των σιδηροδρομικών μεταφορών άρχισε να πριονίζεται από τη δεκαετία του 1990 και την απελευθέρωση των σιδηροδρομικών μεταφορών στην Ευρώπη. Η υιοθέτηση του σκληρού νεοφιλελεύθερου μοντέλου Θάτσερ, από τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, οδήγησε στον κατακερματισμό και τη διάλυση του ΟΣΕ.

Όλα αυτά τα χρόνια φαγώθηκε πακτωλός κρατικών χρημάτων και ευρωπαϊκών κονδυλίων από τους γνωστούς κρατικοδίαιτους εργολάβους - νταβατζήδες (ΑΚΤΩΡ, ΤΕΡΝΑ κ.λπ.), χωρίς να παραδώσουν ποτέ ούτε ένα έργο στην ώρα του, ενώ ο ΟΣΕ υπερχρεώθηκε από τα τοκογλυφικά δανειακά ευρωπαϊκά κονδύλια. Συμβολή στη χρεοκοπία έχουν και οι διάφορες υπερτιμολογημένες συμφωνίες

για τροχαίο υλικό, μηχανές, υποδομή κ.λπ. (SIEMENS, ALCO κ.α.). Προσλήψεις προσωπικού έχουν ουσιαστικά να γίνουν από το 1985, ενώ στα χρόνια των μνημονίων το νομοσχέδιο για την «κινητικότητα» στο δημόσιο εκτόπισε 1.500 εργαζόμενους από τον σιδηρόδρομο. Έτσι, όλες οι τομείς του ΟΣΕ (μηχανοστάσια, εργοστάσια, ταμεία κ.λπ.) έχουν αφεθεί στη μοίρα τους και μοιάζουν στοιχειωμένοι.

Η κορύφωση του δράματος ήρθε από το 2008 και μετά, όταν ο ΟΣΕ τεμαχίστηκε (ΕΡΓΟΣΕ, ΟΣΕ, ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ΓΕΟΣΕ, ΕΕΣΤΥ) για να πουληθεί σε ιδιώτες. Η ΤΡΑΙΝΟΣΕ πουλήθηκε πρόσφατα στη χρεοκοπημένη ΤΡΑΙΝ-Ιταλία και μάλιστα με επιχορήγηση 50 εκατ. ευρώ από το ελληνικό δημόσιο για τα επόμενα 5 χρόνια! Σειρά έχει και η Ελληνική Εταιρεία Συντήρησης Τροχαίου Υλικού...

Επομένως μάλλον πρέπει να απορεί κανείς που δεν συμβαίνουν κάθε μέρα τέτοια «ατυχήματα», ειδικά όσο συνεχίζεται η μνημονιακή καταράcula. Οι εναπομεινάντες εργαζόμενοι του ΟΣΕ και η υπόλοιπη εργατική τάξη πρέπει να παλέψουμε για έναν ενιαίο ΟΣΕ, δημόσιο, στην υπηρεσία του ελληνικού λαού και κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο – όχι μόνο για το ευρύτερο κοινωνικό συμφέρον, αλλά και για να μην θρηνησουμε άλλα θύματα.

Από την δράση μας

Στις 23-25 Μαΐου πραγματοποιήθηκαν οι ετήσιες αρχαιρεσίες του Πανελληνίου Σωματείου Εργαζομένων Vodafone-Wind-Victus για την ανάδειξη Διοικητικού Συμβουλίου, Ελεγκτικής Επιτροπής και αντιπροσώπων στις δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις Εργατικό Κέντρο Αθήνας και ΟΙΥΕ. Οι εκλογές έγιναν με ενιαίο ψηφοδέλτιο, **ψηφισαν 129 συνάδελφοι** (132 πέρυσι) **σε σύνολο 194 μελών** (192 πέρυσι), και βρέθηκαν 128 έγκυρα και ένα άκυρο ψηφοδέλτιο.

Τα εκλογικά αποτελέσματα δείχνουν **συντήρηση των δυνάμεων** του Σωματείου, με κύριο χαρακτηριστικό την **σημαντική ανανέωση** του μητρώου μελών και της λίστας ψηφισάντων. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία στην περίοδο που διανύουμε και που χαρακτηρίζεται από την υποχώρηση του εργατικού κινήματος και ειδικότερα την οικτρή κατάσταση που οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος.

Συγκεκριμένα, στην χρονιά που πέρασε κάποιοι συνάδελφοι –μεταξύ τους και μέλη- βρέθηκαν εκτός εργασίας. Οι εντατικοί ρυθμοί και οι πιέσεις της εργοδοσίας εξώθησαν κάποιους σε παραίτηση, άλλοι δυστυχώς αποδέχτηκαν την απόλυσή τους αμαχητί. Υπό τις διαρκείς, όλο και σκληρότερες επιθέσεις της εργοδοσίας, όπως ήταν φυσικό, ο φόβος και η αποθάρρυνση κατέβαλε ορισμένους συνάδελφους από τα πιο «χαλαρά» μέλη, οι οποίοι απομακρύνθηκαν από το Σωματείο σε μια αδιέξοδη αναζήτηση ατομικών λύσεων.

Την ίδια περίοδο όμως καταγράφηκε και η αντίθετη τάση: Νέες εγγραφές μελών και επανενεργοποίηση παλιότερων εγγεγραμμένων μελών που μέχρι τώρα ήταν αδρανείς ή κρατούσαν αποστάσεις από το Σωματείο. Αυτή την αναπλήρωση των απωλειών επέτρεψε η μαχητική δράση του Σωματείου, ο σταθερός προσανατολισμός μας στην αγωνιστική υπεράσπιση των εργαζομένων.

Ωστόσο, στο αποτέλεσμα **δεν αποτυπώνεται επαρκώς** η πλούσια αγωνιστική δράση του Σωματείου στην χρονιά που πέρασε, και είχε κύριους σταθμούς: Την απόρριψη του εκτρωματικού Κανονισμού Εργασίας, που προώθησε η διοίκηση της Victus μέσω του κίτρινου σωματείου της επιχείρησης, με κορύφωση την πρώτη επιτυχημένη κοινή απεργία στις 3 εταιρίες στις 16/6/2016. Την αντίσταση στη μείωση του επιδόματος standby και την μετατροπή του σε κουπόνια, αρχικά στη Victus και λίγες μέρες μετά στη Vodafone. Τον πρωταγωνιστικό ρόλο του Σωματείου στην άμεση και δυναμική αντίσταση σε όλες τις απολύσεις, με πρωτοφανείς για την εποχή κινητοποιήσεις στον ιδιωτικό τομέα, που κορυφώθηκαν τον περασμένο Απρίλιο με την 5νθημερη καθολική αποχή στην Victus, την σχεδόν καθολική απεργία σε Vodafone-Wind-Victus στις 4/4 και μαζικότερες κινητοποιήσεις/αποχές στη Vodafone τις επό-

Αποτελέσματα εκλογών Σωματείου Vodafone-Wind-Victus Συνεχίζουμε με νέες δυνάμεις στον δρόμο του αγώνα

μενες μέρες. Από αυτές τις κινητοποιήσεις 3 συνάδελφοι από την Victus και 2 από την Vodafone έχουν καταγγείλει τις απολύσεις τους και δίνουνε την μάχη για την επαναπρόσληψή τους. Την σύσταση Ταμείου Αλληλεγγύης με αφορμή σοβαρό ατύχημα επινοικιαζόμενου συναδέλφου, που τώρα χρησιμοποιούμε για την κάλυψη των δικαστικών εξόδων των απολυμένων. Την συμμετοχή σε όλες τις Γενικές Απεργίες ενάντια στα μέτρα που προώθησαν κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και δανειστές. Ειδικά στην υπόθεση των «Εργασιακών» ήμασταν από τα ελάχιστα σωματεία που με καμπάνια διαρκείας, προσπαθήσαμε να οργανώσουμε εγκαίρως μια πραγματική αντίσταση (βλ. απεργία του Σωματείου στις 24/11/2016), απέναντι στα καραγκιοζιλίκια της ΓΣΕΕ που υπονόμεινε κάθε δυνατότητα αγώνα. Την μάχη ενάντια στην γραφειοκρατία του ΕΚΑ και της ΟΙΥΕ, που με απίστευτα προσχήματα ακόμα αρνούνται την εγγραφή του Σωματείου μας, με κύρια –όχι και αποκλειστική- ευθύνη του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ!

Αυτή η δράση δεν στάθηκε αρκετή για μια μεγαλύτερη οργανωτική ενίσχυση του Σωματείου. Οι δυνατότητες που υπήρχαν ψαλιδίστηκαν από τη σύγχυση που προκαλεί στους εργαζόμενους ο κίτρινος συνδικαλισμός στη Victus, οι σκληρές διαμάχες και διαιρέσεις στο εσωτερικό του ΠΑΣΕ Vodafone, ο συκοφαντικός ρόλος του ΠΑΜΕ/Ταξική Ενότητα, ο διασπαστικός ρόλος του ΠΑΣΕ Wind (αρνήθηκε να συμμετέχει στην μεγάλη κοινή απεργία στις 4/4). **Κυρίως όμως στο αποτέλεσμα επέδρασε αρνητικά η κατάσταση συνολικά της εργατικής τάξης και του κινήματος:** οι απανωτές επιθέσεις της εργοδοσίας με απολύσεις και μειώσεις μισθών με τις πλάτες των παλιών και νέων Μνημονίων, τα αισθήματα ματαιότητας και απόγνωσης που προκαλεί η αθλιότητα του ΣΥΡΙΖΑ, η απουσία μεγάλων απεργιών και κινητοποιήσεων, το σημαντικότερο πρόβλημα συνδικαλιστικής και πολιτικής ηγεσίας στο κίνημα.

Όπως διαβάζουμε στον απολογισμό του Σωματείου: «Όλες οι εξελίξεις και τα γεγονότα την χρόνια που μας πέρασε, επιβεβαίωσαν για μια ακόμα φορά ότι η ίδρυση του ενιαίου Σωματείου Εργαζομένων σε Vodafone-Wind-Victus, το Φθινόπωρο του 2014, ήταν η απαραίτητη ενωτική απάντηση των εργαζομένων στις τρεις εταιρίες [...] Μπροστά μας ανοίγεται μια ακόμη πιο δύσκολη περίοδος, με νέες σκληρές επιθέσεις των διοικήσεων, με το μέλλον των ίδιων των εταιριών και όλων μας αβέβαιο. Ταυτόχρονα όμως ανοίγεται και μια περίοδος ωρίμανσης και σκλήρυνσης των εργαζομένων, καθώς οι ανταπάτες για ατομικές ή εύκολες λύσεις διαψεύδονται μέρα με την μέρα, και γίνεται όλο και πιο φανερό ότι τελικά ως εργαζόμενοι μπορούμε να κρατήσουμε τόσο χώρο (σε θέσεις εργασίας και δικαιώματα) όσο «σπρώχνουμε» την εργοδοσία με την μαχητική και αγωνιστική μας στάση».

Καταδικαστική ποινή – σοκ για μαθητές

Αντιδράσεις σε όλη τη χώρα προκάλεσε η απαράδεκτη απόφαση Δικαστηρίου Ανηλίκων στο Ρέθυμνο για καταδική τριών μαθητών σε 80 ώρες κοινωνικής εργασίας, μόνο και μόνο επειδή συμμετείχαν σε κατάληψη του σχολείου τους στις 26/09/2016. Οι μαθητές της Γ΄ Γυμνασίου του σχολείου είχαν κινητοποιηθεί για τα οξυμένα προβλήματα του σχολείου, διεκδικώντας υλικότεχνικό εξοπλισμό, υποδομές για τα εργαστήρια και δημιουργία τμήματος ένταξης για συμμαθητές τους με μαθησιακές δυσκολίες.

Οι μαθητές που καταδικάστηκαν είχαν καταγγελλθεί απ' τον διευθυντή του σχολείου ως οργανωτές της κατάληψης και υπεύθυνοι για παρακώλυση των μαθημάτων. Στις 29/05 εμφανίστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου Ανηλίκων όπου παραδέχτηκαν τη συμμετοχή τους στην κατάληψη, για να τους επιβληθεί η πρωτοφανής ποινή της αναγκαστικής κοινωνικής εργασίας! Την ίδια μέρα δικάστηκαν και οι γονείς των μαθητών για παραμέληση εποπτείας ανηλίκων από το Μονομελές Πλημμελειοδικείο Ρεθύμνου, ωστόσο κρίθηκαν αθώοι. Σε ανακοίνωσή του το Υπουργείο Παιδείας χαρακτήρισε τη συμπεριφορά του διευθυντή «απαράδεκτη» και την απόφαση των δικαστικών αρχών «υπερβολική».

Τέτοιες υποκριτικές δηλώσεις από την κυβέρνηση, δεν μπορούν παρά να μας εξοργίζουν περισσότερο, καθώς από τη μία αφήνουν να εννοηθεί ότι αν η ποινή ήταν ελαφρύτερη δεν θα υπήρχε πρόβλημα στο να σέρνονται μαθητές στα δικαστήρια. Από την άλλη, είναι η ίδια η κυβέρνηση που φέρει τεράστιες ευθύνες για τη διάλυση της εκπαίδευσης, το πέταγμα στο περιθώριο χιλιάδων νέων παιδιών, την επαναφορά ενός κράτους έκτακτης ανάγκης, βίας και καταστολής, όπου μαθητές θα καταδικάζονται επειδή έκαναν το αυτονόητο: διεκδίκησαν τη ζωή και αξιοπρέπειά τους!

Η μεταχείριση των μαθητών από τον διευθυντή και τις δικαστικές αρχές μοιάζει περισσότερο με τρομοκρατική επίθεση που στοχεύει επίσης στο να αποθαρρύνει τους συμμαθητές και τις συμμαθήτριά τους, και κάθε μαθητή/νέο αγωνιστή, απ' το να συμμετάσχουν σε αγώνες και να διεκδικούν ένα σχολείο που θα μορφώνει, με τρόπο πλήρη, όλους τους μαθητές και δεν θα αντιμετωπίζει αυτούς και τους γονείς τους ως πελάτες. Η αντίδραση και κινητοποίηση των μαθητών απέναντι στη διάλυση της εκπαίδευσης, στα μνημόνια, συνολικά σε αυτή την εφιαλτική πραγματικότητα, είναι αναπόσπαστο δικαίωμα και δεν μπορούμε να το αφήσουμε να καταπατάται με τέτοιο τρόπο. Ειδικά τώρα, με το νέο μνημόνιο που υπέγραψε η κατάπτυστη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τα νέα «πακέτα» μεταρρυθμίσεων που ετοιμάζει για την παιδεία, η καταστολή θα κορυφώνεται. Οι μαθητές έχουμε δείξει στην πράξη πως η τρομοκρατία δεν περνάει! Οργανωνόμαστε στα σχολεία μας, στις γειτονιές, παντού! Με τους αγώνες και τις εξεγέρσεις μας να επιβάλουμε τα αυτονόητα δικαιώματά μας!

Απαιτούμε να απαλλαγούν εδώ και τώρα από κάθε κατηγορία οι μαθητές!

■ **Μαθητική Αντεπίθεση**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης

Για τα αποτελέσματα των φοιτητικών εκλογών

1 Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε ένα κλίμα σύγχυσης για το εργατικό κίνημα, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Από πέρυσι ψηφίστηκαν αρκετά νέα μέτρα, με σημαντικότερα αυτά της 2ης αξιολόγησης και του «4ου μνημονίου» μόλις μια εβδομάδα πριν τις εκλογές, τα οποία έχουν φέρει την κοινωνία σε ακόμα δυσχερέστερη θέση. Μέσα σε αυτό το κλίμα το φοιτητικό κίνημα δεν έδωσε κανέναν σημαντικό αγώνα και συνολικά η συμμετοχή των φοιτητών στις συνελεύσεις και τις κινητοποιήσεις ήταν ακόμα πιο μειωμένη απ' ό,τι πέρσι.

2 Η αποχή αυξήθηκε και φέτος, καθώς ψήφισαν σε ΑΕΙ και ΤΕΙ περίπου 6.000 φοιτητές λιγότεροι σε σχέση με το 2016. Ο συνολικός αριθμός των ψηφισάντων έφτασε περίπου στις 70.000. Από το 2008 η συμμετοχή συσσωρευτικά έχει πέσει πάνω από 50%. Αυτό εν μέρει οφείλεται στη μείωση του ενεργού φοιτητικού πληθυσμού λόγω της οικονομικής κρίσης. Όμως ένας ακόμα σημαντικός λόγος είναι ότι οι πολιτικές δυνάμεις που παρεμβαίνουν στο φοιτητικό κίνημα δεν μπορούν να δώσουν λύσεις στα προβλήματα των φοιτητών, καλλιεργώντας την ηττοπάθεια και τον αποπροσανατολισμό. Είναι λάθος να συμπεραίνει κανείς από τη μείωση της συμμετοχής ότι δήθεν οι φοιτητές δεν «τραβάνε». Πρέπει να βλέπουμε και να αναλύουμε όλους τους παράγοντες που έχουν δημιουργήσει αυτήν την κρίση στο φοιτητικό κίνημα αλλά και να μην χάνουμε λόγω αυτών τη γενικότερη εικόνα και την αντικειμενική κατάσταση στην οποία βρίσκεται η ελληνική κοινωνία και οι φοιτητές. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι η αποχή, η αποπολιτικοποίηση και η αποστασιοποίηση από τα προβλήματα είναι λύση – αντίθετα πρέπει να παλέψουμε ενάντια σε αυτές τις λογικές, με στόχο την ενεργοποίηση των φοιτητικών συλλόγων ώστε αυτοί να γίνουν πραγματικά όργανα στην πάλη ενάντια στα μνημόνια και τη διάλυση των ΑΕΙ και ΤΕΙ, μακριά από τη λογική της ανάθεσης.

3 Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ παραμένει πρώτη δύναμη, χάνοντας ωστόσο περίπου

1.300 ψήφους. Παρά το γεγονός ότι «έλυσε» τις εσωτερικές διαφορές της και κατέβηκε ενιαία, δεν μπόρεσε να αποτρέψει την εξασθένηση των δυνάμεών της. Φαίνεται ξεκάθαρα η δυσaréσκεια των νέων απέναντι στην πολιτική που πρεσβεύει, η οποία απαξιώνει όλες τις κατακτήσεις των φοιτητών, προωθεί την αποπολιτικοποίηση και θέλει να καταστρέψει οποιαδήποτε μορφή αντίστασης του φοιτητικού κινήματος. Είναι σημαντικό ότι η οργανωτική αποσύνθεση της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ συνεχίζεται, παρά το γεγονός ότι η Νέα Δημοκρατία είναι δημοσκοπικά «κυβέρνηση σε αναμονή».

4 Η ΠΑΣΠ καταφέρνει να κρατήσει τις ψήφους της. Ο ρόλος της μέσα στα ΑΕΙ και ΤΕΙ ταυτίζεται πλήρως με αυτόν της ΔΑΠ. Η οργανωτική της αποδυνάμωση συνεχίζεται, αφού καταγράφεται σε μικρότερο αριθμό συλλόγων σε σχέση με το 2016, όμως πάρα τη δεδομένη κατάσταση ανεβάζει τα ποσοστά της και μετά από τρία χρόνια παίρνει την 3η θέση στην πανελλαδική κατάταξη, ξεπερνώντας τα ΕΑΑΚ.

5 Η ΠΚΣ διατηρεί τη δεύτερη θέση, σημειώνοντας αρκετά σημαντική μείωση σε ψήφους (-1.000) και μικρή πτώση σε ποσοστά. Πληρώνει τη γενικότερη διασπαστική στάση του ΚΚΕ απέναντι στους αγώνες και την προδοτική στάση του σε όλες τις ταξικές διεκδικήσεις. Παρά τις επαναστατικές φανφάρες, ο ρόλος της χαρακτηρίζεται από μία σφοδρή διασπαστική πολιτική που περιχαράκωνει τους συλλόγους που ελέγχει και τους μετατρέπει σε σφραγίδες, ενισχύοντας τη σημερινή διαλυτική κατάσταση του φοιτητικού κινήματος. Οι επιθέσεις της ΠΚΣ απέναντι σε αριστερές δυνάμεις (ακόμα και με χρήση βίας) κάνουν απολύτως διάφανο το στόχο της μέσα στο φοιτητικό κίνημα.

6 Τα ΕΑΑΚ και η εκλογική συνεργασία τους με τις ΑΡΕΝ και ΑΡΔΙΝ σημειώνουν για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά σημαντική πτώση. Πιο συγκεκριμένα, χάνουν περίπου 1.300 ψήφους σε σχέση με πέρσι και παίρνουν την τέταρτη θέση πίσω από την ΠΑΣΠ. Αυτό δείχνει την πολιτική τους κρίση και την αδυναμία τους να δώσουν μια αγωνιστική κατεύθυνση στο φοιτητικό κίνημα. Τα αίτια αυ-

τής της κρίσης είναι α) η ρεφορμιστική τους στροφή, η εγκατάλειψη σε μεγάλο βαθμό του αντικαπιταλιστικού-ριζοσπαστικού τους χαρακτήρα και ενόττητα-ενοποίηση άνευ όρων, β) η όξυνση των εσωτερικών ανταγωνισμών, που πήρε μεγάλες διαστάσεις με τα πρόσφατα βίαια περιστατικά στη Θεσσαλονίκη (βλέπε σχετική ανακοίνωση της ΣΣΠ) και γ) ο ακολουθητισμός προς την ΠΚΣ. Τα ΕΑΑΚ είναι πλέον ανεπαρκή να χαράξουν ένα σχέδιο αγώνων που θα δώσει προοπτική και διεξοδο.

7 Η κυβερνητική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ, «BLOCO», έχει μικρή πτώση και καταγράφει λίγο πάνω από 500 ψήφους στα ΑΕΙ και ΤΕΙ, κάτι που δείχνει την αποστροφή της νεολαίας προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Παρά το γεγονός ότι πρόκειται για την κυβερνητική παράταξη, αδυνατεί να διαμορφώσει το δικό της μηχανισμό στα ΑΕΙ και ΤΕΙ.

8 Στα ΤΕΙ, η σχεδόν πλήρης ανυπαρξία αγωνιστικών και αριστερών δυνάμεων, οι πελατειακές σχέσεις, οι μηχανισμοί των ΔΑΠ - ΠΑΣΠ και τα όργανα νοθείας επιτρέπουν στις αστικές παρατάξεις να διατηρούν σημαντικές δυνάμεις (αθροιστικά πάνω από 70%). Η ΔΑΠ έχασε περίπου 1.000 ψήφους, ενώ η ΠΑΣΠ αύξησε λίγο τις ψήφους της, παίρνοντας τη δεύτερη θέση από την ΠΚΣ, η οποία έχασε περίπου 600 ψήφους. Η εκλογική συνεργασία ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ παρουσίασε μικρή πτώση.

9 Στις εκλογές πραγματοποιήθηκαν για ακόμη μια φορά επιθέσεις ομάδων ατόμων που αυτοπροσδιορίζονται ως αναρχικοί, με πιο σημαντικές αυτές στο παλιό Χημείο και το Πολυτεχνείο στην Αθήνα. Οπλισμένοι με λοστούς και τσεκούρια (!), εισέβαλλαν στο κτίριο του Πολυτεχνείου, κλέβοντας προσωπικά αντικείμενα φοιτητών και αναγκάζοντας δύο συλλόγους να αναβάλλουν τις εκλογές. Είναι πραγματικά άξιο απορίας ποιοι κρύβονται πίσω από αυτές τις επιθέσεις και ποιοι ωφελούνται από αυτές. Η ΔΑΠ βρήκε αφορμή να μιλήσει για «άσυλο ανομίας», αρνούμενη στο τμήμα Πολιτικών Μηχανικών να συμμετάσχει σε εκλογές που θα πραγματοποιούνταν εκ νέου σε χώρο ασύλου. Στην ΑΣΟΕΕ, όπου οι εκλογές είχαν ακυρωθεί από τέτοιες επιθέσεις το 2014 και το 2015 η κατάσταση ξεπέρασε κάθε όριο, με τις ΠΑΣΠ-ΔΑΠ να προτείνουν οι εκλογές να γίνουν στο Ζάππειο και τις υπόλοιπες

αριστερές δυνάμεις (ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, ΑΡΔΙΝ, Αγωνιστικές Κινήσεις) πλην ΑΡΕΝ να συμμετέχουν, σε εκλογές οι οποίες «περιφρουρούνταν» από την αστυνομία! Όλα τα παραπάνω δημιουργούν κινδύνους για τον τρόπο με τον οποίο θα διεξάγονται από δω και πέρα οι φοιτητικές εκλογές. Για τη ΣΣΠ, **οι φοιτητικές εκλογές πρέπει να συνεχίσουν να γίνονται μέσα στις σχολές, σε χώρο πανεπιστημιακού ασύλου και να περιφρουρούνται από τους ίδιους τους φοιτητές.**

10 Η ΣΣΠ καταγράφηκε φέτος σε 25 συλλόγους, συγκεντρώνοντας 224 ψήφους (185 το 2016), σημειώνοντας κατά περίπτωση και ορισμένα πολύ καλά αποτελέσματα. Σε έναν σύλλογο διατηρεί την πρώτη θέση, ενώ σε αρκετούς συλλόγους παίρνει τη δεύτερη ή την τρίτη θέση με υψηλά ποσοστά. Συνολικά η ΣΣΠ κατέκτησε 12 έδρες στα νέα Διοικητικά Συμβούλια σε 8 συλλόγους. Το αποτέλεσμα παρά τα θετικά του στοιχεία είναι ακόμα μακριά από τις ανάγκες αλλά και από τις δυνατότητες που υπάρχουν. Χαιρετίζουμε την υποστήριξη των συναδέλφων, με τη συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια και την ψήφο τους.

Όλη την προεκλογική περίοδο, η ΣΣΠ ανέδειξε τη σημασία της προετοιμασίας του φοιτητικού κινήματος μέσα από κινητοποιήσεις ενάντια στα μνημόνια, ενάντια στα δίδακτρα και την υποχρηματοδότηση, ενάντια στο αντεργατικό «4ο μνημόνιο» των υποτακτικών ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, μέσα από την αυτοοργάνωση και την πολιτικοποίηση των φοιτητών. Όλη τη χρονιά προωθούσαμε την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, αναδεικνύοντας την πολιτική που πρέπει να ακολουθήσει το κίνημα, θεωρώντας ότι η πάλη για μια καλύτερη ζωή των προσφύγων εντάσσεται στην πάλη ενάντια στα μνημόνια και τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Μπροστά στην τεράστια επιθεση που δεχόμαστε εδώ και επτά χρόνια, με την κυβέρνηση του Τσίπρα και συνολικά τους μνημονιακούς να προετοιμάζουν ακόμα μεγαλύτερες επιθέσεις, τον δρόμο το δείχνουν οι μαχητικές και αγωνιστικές κινητοποιήσεις της νεολαίας σε όλο τον κόσμο. Αυτός ο ρόλος αναλογεί και στο φοιτητικό κίνημα σήμερα, να γίνει ο πυροδότης μιας γενικευμένης κοινωνικής εξέγερσης ενάντια στην μνημονιακή χούντα και την αντιδραστική ΕΕ.

Γνωρίζουμε ότι έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας, πιστεύουμε όμως ότι το πρόγραμμα, η πολιτική και η πρακτική μας περιέχουν όλες τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την νίκη. Θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ριζώσουμε ακόμα περισσότερο στις σχολές που παρεμβαίνουμε και να ξεκινήσουμε παρέμβαση σε νέες σχολές και πόλεις. Διατηρούμε ακλόνητη την πίστη μας στην ικανότητα της νεολαίας και του φοιτητικού κινήματος να αγωνιστεί και να νικήσει στη σκληρή σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας με την κατάρρευση της εκπαίδευσης, με τα κουφάρια των μνημονιακών και κυρίως με το σάπιο και χρεοκοπημένο καπιταλιστικό σύστημα.

Στις ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των καθηγητών) διεξάγονται εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων για το 18ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ. Οι εκλογοαπολογιστικές συνελεύσεις ήταν άμαζες, ενώ σε κάποιες ΕΛΜΕ της επαρχίας ούτε καν πραγματοποιήθηκαν, γεγονός που φανερώνει καθαρά την αποστασιοποίηση των συναδέλφων από τις συλλογικές διαδικασίες και αποτελεί βασικό στοιχείο της βαθιάς κρίσης του συνδικαλιστικού εκπαιδευτικού κινήματος. Η συμμετοχή στις εκλογές κυμαίνεται στα ίδια περίπου επίπεδα με αυτά του 2015.

Με βάση τα μέχρι τώρα αποτελέσματα, οι ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) παρουσιάζουν θεαματική πτώση σε ποσοστά, ψήφους και συνέδρους, γεγονός που θα οδηγήσει σε απώλεια μίας ή και δύο εδρών από τις τέσσερις που είχαν. Αυτή οφείλεται στη μετάλλαξη τους σε παράταξη του νέου κυβερνητικού και μνημονιακού συνδικαλισμού, που σε αгаσστή συνεργασία με τις παλιές μνημονιακές δυνάμεις αποτελούν το μακρύ χέρι κυβέρνησης-τρόικας μέσα στον κλάδο.

Πρώτη δύναμη αναδεικνύεται η ΔΑΚΕ

Εκλογές καθηγητών για το 18ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ

(ΝΔ), που αυξάνει τις δυνάμεις της. Ωστόσο, παρά τον πολιτικό, ιδεολογικό και ηθικό διασυρμό του ΣΥΡΙΖΑ και των παρατάξεών του, που εκλογικά διευκολύνει τους παλιούς μνημονιακούς, και το κλίμα απογοήτευσης, αποπροσανατολισμού και σύγχυσης μέσα στους εργαζόμενους, η ΔΑΚΕ δεν κατορθώνει να φθάσει ούτε σε ψήφους, ούτε σε ποσοστά, ούτε σε συνέδρους τα προ μνημονίων επίπεδα. Θα έχει σίγουρα 3 έδρες και υπάρχει ενδεχόμενο να πάρει και 4η. Η άνοδος της οφείλεται κυρίως στους μηχανισμούς που διατηρεί στη διοίκηση (κυρίως διευθυντές σχολείων) και στην αξιοποίηση των αιρετών στα υπηρεσιακά συμβούλια, που λειτουργούν με τη λογική του ρουσφετιού, ακόμα και όταν απλά εφαρμόζουν τη νομοθεσία.

Τρίτη δύναμη παραμένουν οι Παρεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ/ΜΛ-ΚΚΕ), που δι-

ατηρούν τις δυνάμεις τους και μάλλον θα κρατήσουν τις 2 έδρες που είχαν. Ακολουθεί το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ), με ελαφρώς ανεβασμένα τα ποσοστά του, ωστόσο υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις ότι θα χάσει μία από τις δύο έδρες του. Παρά την κατάρρευση των ΣΥΝΕΚ, ούτε το ΠΑΜΕ ούτε οι Παρεμβάσεις καταφέρνουν να επωφεληθούν θεαματικά, γεγονός που οφείλεται στην αποτυχία των πολιτικών τους σχεδίων και στην αδυναμία, κυρίως των δεύτερων, να οργανώσουν αγώνες στους εκπαιδευτικούς.

Η ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ), μετά την ανεξέλεγκτη καθοδική τροχιά των τελευταίων χρόνων (που την οδήγησε να μην εκπροσωπείται στο ΔΣ της ΟΛΜΕ), εμφανίζει μικρή άνοδο και θα κερδίσει πιθανότατα μία έδρα.

Η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** είχε άνοδο σε ψήφους, μικρή όμως πτώση σε ποσοστά, και εκλέγει έναν σύνεδρο από την Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης. Η καμπά-

νια μας στα σχολεία (χωρίς να λείπουν οι αδυναμίες) επικεντρώθηκε στην ανάδειξη, από τη μια, της καταστροφικής πολιτικής της μνημονιακής κυβέρνησης και από την άλλη στην πρότασή μας για διαγραφή του χρέους, έξοδο από την ΕΕ, εθνικοποιήσεις κάτω από εργατικό έλεγχο, Κυβέρνηση των Εργαζομένων, ως τη μόνη ρεαλιστική διέξοδο από την κρίση. Καταθέσαμε το σχέδιό μας για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εκπαιδευτικού συνδικαλιστικού κινήματος, καθώς και το αναγκαίο σχέδιο αγώνων, προκειμένου να ξηλωθούν τα μνημόνια από την εκπαίδευση και από παντού. Αυτά μπήκαν σε αντιπαράθεση όχι μόνο με τους παλιούς και νέους μνημονιακούς και το ΠΑΜΕ, αλλά και με τις προτάσεις της ΛΑΕ και των Παρεμβάσεων, που είναι προβληματικές για το συνδικαλιστικό κίνημα και τους αγώνες. Η ΛΑΕ δεν εγκαταλείπει την αποτυχημένη πρότασή της για ενότητα της αριστεράς (βλέπε ΣΥΡΙΖΑ), που βασίζεται αποκλειστικά σε εκλογικές συμμαχίες, χωρίς κοινό πρόγραμμα για την αντιμετώπιση της κρίσης. Οι Παρεμβάσεις, ενώ συνεχίζουν τους αφορισμούς για τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και τις ρεφορμιστικές δυνάμεις, αναζητούν μέτωπα με αυτούς σε επίπεδο κορυφής, χωρίς να προωθούν καμία μορφή ενεργοποίησης-αυτοοργάνωσης των εκπαιδευτικών.

Τα αποτελέσματα στις ΕΛΜΕ όπου παρεμβαίνει η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** φαίνονται στον Πίνακα Ι.

Ζ' ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ «Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ»

Πετυχημένη ήταν η εκλογική παρέμβαση της **Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών** στον Ζ' Σύλλογο Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Θεσσαλονίκης. Οι συνάδελφοι-ισσες ανέδειξαν το ενισχυμένο ψηφοδέλιό μας σε 2η δύναμη (με 2 έδρες) στο ΔΣ του Συλλόγου. Καταγράψαμε άνοδο σε ψήφους και ποσοστά και εκλέγουμε επίσης έναν αντιπρόσωπο για το Συνέδριο της ΔΟΕ και 3 αντιπροσώπους για το Συνέδριο της ΕΔΟΘ (Ενωση Δημοσιοϋπαλληλικών Οργανώσεων Θεσσαλονίκης). Τα αποτελέσματα για το ΔΣ του Συλλόγου φαίνονται στον Πίνακα ΙΙ.

9ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΕΔΟΘ

Πραγματοποιήθηκε στις 25-27 Μάη στη Θεσσαλονίκη το 9ο Συνέδριο της ΕΔΟΘ. Η **Αντεπίθεση των Εργαζομένων στο Δημόσιο** συμμετείχε με 5 συνέδρους που εξελέγησαν από την Α'(1 αντιπρόσωπος) και Ε'(1) ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης και τον Ζ' Σύλλογο Π.Ε. Θεσσαλονίκης (3). Η συζήτηση στο Συνέδριο ήταν φτωχή και μακριά από τις ανάγκες και τα προβλήματα των εργαζομένων. Τόσο ο απολογισμός όσο και οι τοποθετήσεις των συνέδρων δεν ασχολήθηκαν με την οικονομική κρίση και τις επιπτώσεις που αυτή έχει στους εργαζόμενους στο δημόσιο, ούτε κατατέθηκε κανένα πρόγραμμα δράσης για την αντιμετώπιση της μνημονιακής λαίλαπας και, πολύ περισσότερο, για τη διέξοδο από την κρίση προς όφελος των εργαζομένων. Ήταν ένα Συνέδριο πραγματικής αφωνίας, τη στιγμή μάλιστα που οι δημόσιοι υπάλληλοι ετοιμάζονται να δώσουν τη μάχη ενάντια στην αξιολόγηση, που θα είναι το μέσο για να εφαρμοστούν οι ακραία νεοφιλελεύθερες πολιτικές σε όλους τους τομείς του δημοσίου (παιδεία, υγεία, δήμοι κ.α.). Τα αποτελέσματα των εκλογών για το 50μελές Γενικό Συμβούλιο φαίνονται στον Πίνακα ΙΙΙ.

ΠΙΝΑΚΑΣ Ι (σε παρένθεση τα αποτελέσματα των εκλογών για το 17ο Συνέδριο της ΟΛΜΕ το 2015)

	Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ			Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ			Α' ΕΛΜΕ ΔΥΤ. ΑΤΤΙΚΗΣ		
	Ψήφοι	Αντιπρ.	%	Ψήφοι	Αντιπρ	%	Ψήφοι	Αντιπρ	%
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ/ΜΛ-ΚΚΕ)	323(286)	4(3)	25,27 (22,54)	59 (52)		9,85 (9,47)	93 (103)	1(1)	35,77 (42,21)
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	313(282)	3(3)	24,49 (22,14)	163 (90)	2(1)	27,21 (16,39)	38 (0)	1(0)	14,62 (0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ (ΚΚΕ)	213(194)	2(2)	16,67 (15,29)	141 (139)	2(2)	23,54 (25,32)	27 (18)		10,38 (7,38)
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	202 (322)**	2(4)**	15,81 (25,37)	66 (100)*	1(1)*	11,02 (18,21)*	56 (80)	1(1)	21,54 (32,79)
ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ)	57(74)	1(1)	4,46 (5,75)	72 (89)	1(1)	12,02 (16,21)			
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ (ΟΚΔΕ)	51(29)	1(0)	3,99 (2,29)	27 (30)		4,51 (5,46)	12 (15)		4,62 (6,15)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ (ΚΚΕ-ΜΛ)	43(35)		3,36 (2,76)	23 (19)		3,84 (3,46)	13 (15)		5 (6,15)
ΕΚΤΟΣ ΤΕΙΧΩΝ (ΛΑΕ)	20(0)**		1,56 (0)						
ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠ/ΚΗ ΚΙΝΗΣΗ (ΛΑΕ)				16 (0)*		2,67 (0)*	12 (0)		4,62 (0)
ΛΕΥΚΑ	38(40)		2,97 (3,15)	24 (27)		4,01 (4,92)	5 (12)		1,92 (4,92)
ΑΚΥΡΑ	18(9)		1,41 (0,71)	8 (3)		1,34 (0,55)	4 (1)		1,54 (0,41)
ΣΥΝΟΛΟ	1278 (1271)	13(13)		599 (549)	6(5)		260 (244)	3(2)	

* Η ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠ/ΚΗ ΚΙΝΗΣΗ κατέβαινε το 2015 μαζί με τις ΣΥΝΕΚ.

**Η παράταξη ΕΚΤΟΣ ΤΕΙΧΩΝ κατέβαινε το 2015 μαζί με τις ΣΥΝΕΚ και το 2016 με τις Παρεμβάσεις.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΙΙ (σε παρένθεση αποτελέσματα του 8ου Συνεδρίου το2014)

	ΨΗΦΟΙ	
ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ	576	ΜΕΤΡΟ
ΨΗΦΙΣΑΝ	567	11(10)
ΑΚΥΡΑ	1	ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ
ΛΕΥΚΑ	1	
ΕΓΚΥΡΑ	565 (517)	ΕΔΡΕΣ
ΔΑΚΕ	134 (104)	12(10)
ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ (ΠΑΣΚ)	109 (135)	10(13)
ΔΑΣ (ΠΑΜΕ)	100 (95)	9 (10)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ(ΣΥΡΙΖΑ)	86 (117)	8 (12)
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ	67 (51)	6 (5)
ΔΗΜ. ΑΝΑΤΡΟΠΗ (ΜΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ)	28 (9)	2(0)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΡΙΖ/ΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ (ΛΑΕ)	22	2(0)
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ (ΑΝΕΛ)	12	1(0)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ	5(3)	-
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ (ΚΚΕ-ΜΛ)	2(3)	-
ΣΥΝΟΛΟ		50(50)

ΠΙΝΑΚΑΣ ΙΙΙ (σε παρένθεση τα αποτελέσματα των εκλογών το 2015)

	ΔΣ		
	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	%
ΨΗΦΙΣΑΝ	616 (571)		
ΑΚΥΡΑ	27 (14)		4,38 (2,45)
ΛΕΥΚΑ	30 (27)		4,87 (4,73)
ΔΑΚΕ	262 (245)	3(3)	42,53 (42,91)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	125 (106)	2(1)	20,29 (18,56)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΡΙΖ/ΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ	113 (135)	2(2)	18,34 (23,64)
ΠΑΜΕ	35 (20)	0(0)	5,68 (3,50)
ΔΗΣΥ	24 (24)	0(1)	3,9 (4,20)
Σύνολο		7	

4ο Μνημόνιο

Εργασιακός μεσαίωνας και με

Οι αλλαγές στο Δημόσιο

Η «αξιολόγηση» πρέπει να εφαρμοστεί άμεσα, τον Ιούνιο του 2017, και η υπουργός Διοικητικής Μεταρρύθμισης Όλγα Γεροβασίλη έσπευσε να διατάξει τη συμπλήρωση των εντύπων αξιολόγησης των μόνιμων και ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων σε υπουργεία και φορείς.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι ανέτρεψαν την «αξιολόγηση» με ένα γενικευμένο κύμα ανυπακοής και οδήγησαν σε ήττα τον Μητσοτάκη, που με τον Ν. 4250/2014 επιχείρησε να την επιβάλει. Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ την επανέφερε, φτιασιδώνοντάς την σαν «καλή αξιολόγηση», «όχι τιμωρητική». Παρόλα αυτά, οι υπάλληλοι αξιολογούνται με βάση «την αποτελεσματικότητά τους», την «επίτευξη των στόχων» κ.α., σε ετήσια βάση, από δύο αξιολογητές, τους ιεραρχικά ανωτέρους τους. Συντάσσεται Έκθεση Αξιολόγησης για κάθε υπάλληλο, η οποία θα περιέχει τίτλους σπουδών και επιμόρφωση, συνοπτική περιγραφή του έργου του, στοιχεία της Συμβουλευτικής Συνέντευξης (που θα δίνει ο υπάλληλος στον άμεσα προϊστάμενό του και όπου θα του γίνονται συστάσεις για τη βελτίωση της απόδοσής του) και τέλος βαθμολογείται σε κλίμακα από 0 έως 100 (90-100 άριστοι, 75-89 πολύ επαρκείς, 60-74 καλοί, 50-59 μη ιδιαίτερα επαρκείς, 40-49 μέτριοι, 25-39 ανεπαρκείς, 1-24 ακατάλληλοι για την υπηρεσία). Τα κριτήρια βαθμολόγησης είναι η γνώση του αντικειμένου, οι υπηρεσιακές σχέσεις και συμπεριφορά, η αποτελεσματικότητα.

Είναι φανερό ότι η «αξιολόγηση» των δημοσίων υπαλλήλων φορτώνει σε αυτούς και μόνο την κακοδαιμονία του δημόσιου τομέα, για την οποία δεν φέρουν ευθύνη. Από την άλλη, μέσω της «αξιολόγησης» ανατρέπονται οι εργασιακές σχέσεις, καθώς συνδέεται με τον μισθό ή και τη διαθεσιμότητα-απόλυση.

Η «αξιολόγηση» συνοδεύεται από τριετές σχέδιο μεταρρυθμίσεων (2017-2019), που περιλαμβάνει «αναδιοργάνωση των διοικητικών δομών, βελτιστοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού, ενίσχυση της διαφάνειας και της ευθύνης, ηλεκτρονική

διακυβέρνηση και επικοινωνιακή στρατηγική». Τον Αύγουστο έρχεται η «περιγραφική θέσεων» και τον Σεπτέμβριο ο μηχανισμός μόνιμης κινητικότητας: «Οι αρχές θα εγκρίνουν νομοθεσία για την εισαγωγή ενός νέου μόνιμου μηχανισμού, ο οποίος θα προωθήσει την περιγραφή θέσεων εργασίας και θα συνδεθεί με μια ηλεκτρονική βάση δεδομένων που θα περιλαμβάνει όλες τις τρέχουσες κενές θέσεις. Για την εφαρμογή του σχεδίου, θα δημιουργηθούν σχέδια οργανογραμμάτων όλων των Υπουργείων που χρειάζονται αναδιοργάνωση και το σχέδιο θα υποβληθεί στο Συμβούλιο της Επικρατείας για έγκριση. Οι περιγραφές θα ολοκληρωθούν μέχρι τον Αύγουστο του 2017, με τη συνεργασία των τεχνικών κλιμακίων, ενώ το νέο σύστημα θα υλοποιηθεί από τον Σεπτέμβριο του 2017».

Με την αξιολόγηση εργαζομένων και δομών θα ξαναέρθουν καταργήσεις-συγχωνεύσεις υπηρεσιών, μειώσεις μισθών, κινητικότητα, απολύσεις. Θα επιβληθεί η λειτουργία του δημοσίου, και κυρίως των τομέων κοινωνικών υπηρεσιών, με

ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Η πλήρης ιδιωτικοποίηση των παραπάνω τομέων αποτελεί στόχο των ακραία νεοφιλελεύθερων πολιτικών, των μνημονίων. Ο «επιτελικός ρόλος» του κράτους, και όλο και περισσότερο των Ανεξάρτητων Αρχών, σημαίνει ότι κανένα δικαίωμα ή κοινωνικό αγαθό δεν θα παρέχεται από αυτό. Το κράτος κρατά για τον εαυτό του τον ρόλο του ελέγχου της εφαρμογής των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και με βάση αυτόν θα αξιολογεί υπαλλήλους και δομές.

Οι παραπάνω αλλαγές έχουν διακηρυγμένο στόχο τη μείωση του μισθολογικού κόστους. Έτσι, μπαίνει πλαφόν στους μισθούς και στον αριθμό των μόνιμων αλλά και των συμβασιούχων υπαλλήλων. «Σύμφωνα με τη Μεσοπρόθεσμη Δημοσιονομική Στρατηγική θα καθορισθούν ανώτατα όρια μισθών και αριθμού δημοσίων υπαλλήλων, συνεπή με την επίτευξη των δημοσιονομικών στόχων και την εξασφάλιση μείωσης του μισθολογικού κόστους σε σχέση με το ΑΕΠ», αναφέρει το 4ο Μνημόνιο. Και συνεχίζει: «Για τις μετατροπές συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε

Οι αλλαγές στον ιδιωτικό τομέα

Η συμμορία του Τσίπρα συνεχίζει τα εγκλήματα της εναντίον της εργατικής τάξης και των δικαιωμάτων της! Τα αντεργατικά μέτρα, που περιλαμβάνονται στον εφαρμοστικό νόμο που ψηφίστηκε στις 18/5, τσακίζουν κατακτήσεις των εργαζομένων, μετατρέποντάς μας σε δουλοπάροικους. Πιο συγκεκριμένα:

- **Ουσιαστική κατάργηση των κλαδικών συλλογικών συμβάσεων**, με τη συνέχιση **αναστολής** των δύο βασικών αρχών που διέπουν το καθεστώς συλλογικών διαπραγματεύσεων, της επεκτασιμότητας και της ευνοϊκότερης της εφαρμογής, που είχαν τεθεί σε αναστολή με τον νόμο 4024/2011. Μάλιστα, η αναστολή θα λήξει υπό την προϋπόθεση «επιτυχούς ολοκλήρωσης του προγράμματος», δηλαδή αν και εφόσον συμφωνήσουν(!) οι δανειστές τον Δεκέμβριο του 2021, και όχι τον Αύγουστο του 2018, όπως αρχικά όριζε το νομοσχέδιο και διαβεβαίωναν όλα τα κυβερνητικά στελέχη.

- **Πλήρης απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων** (χωρίς όρια και διοικητικό βέτο). Η διοικητική έγκριση των ομαδικών απολύσεων και το δικαίωμα του υπουργού Εργασίας να ασκήσει βέτο καταργούνται. Οι εργοδότες **μπορούν πλέον να απολύουν όσους εργαζόμενους επιθυμούν**, καταβάλλοντας τις νόμιμες αποζημιώσεις, που τα τελευταία χρόνια έχουν μειωθεί δραστικά. Αρκεί απλά να ενημερώνουν το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας (ΑΣΕ), το οποίο περιορίζεται σε έλεγχο νομιμότητας, χωρίς ουσιαστικά άλλη αρμοδιότητα. Σε περίπτωση προσφυγής κατά του κύρους των απολύσεων, «αρνητική απόφαση του ΑΣΕ μπορεί να ληφθεί υπόψη από το δικαστήριο». Δηλαδή, ακόμη κι η απόφαση του ΑΣΕ δεν είναι δεσμευτική, ενώ η αρχική διάτωση, που τελικά αντικαταστάθηκε, όριζε

πως «αρνητική απόφαση του ΑΣΕ, λόγω μη πλήρωσης των σχετικών προϋποθέσεων, συνιστά τεκμήριο ακυρότητας των απολύσεων».

Έμμεση επαναφορά του lock out (ανταπεργίας). Με την επίσημη της εκδίκασης υποθέσεων σε περίπτωση κήρυξης απεργίας στην επιχείρηση, ουσιαστικά ενεργοποιείται μια έμμεση μορφή αντίδρασης του εργοδότη κατά της απεργίας. Σύμφωνα με τον νόμο, ο εργοδότης έχει δικαίωμα να μην πληρώσει τους εργαζόμενους που δεν συμμετέχουν στην απεργία και δεν προσέρχονται για εργασία για «λόγους ανωτέρας βίας» (π.χ. παρεμπόδιση από απεργούς). Πλέον, τα δικαστήρια θα αποφαινούνται με διαδικασίες fast track όχι μόνο για το αν μια απεργία είναι νόμιμη ή όχι, αλλά και για τις νομικές αντιπαραθέσεις εργοδοτών-εργαζομένων, με εφαρμογή του άρθρου 656 του Αστικού Κώδικα, στις περιπτώσεις απεργιών.

- **Περιορισμός της συνδικαλιστικής δράσης**. Για τις συνδικαλιστικές άδειες, ορίζεται σε κάθε περίπτωση ένα ανώτατο χρονικό όριο για κάθε συνδικαλιστή, ενώ προβλέπεται η δυνατότητα απόλυσης συνδικαλιστή, εφόσον τέλεσε κλοπή ή υπεξαίρεση σε βάρος του εργοδότη ή εκπροσώπου του. Επίσης, θα μπορούν να απολύονται συνδικαλιστές αν δεν προσέρχονται στην εργασία τους αδικαιολόγητα για διάστημα μεγαλύτερο των 3 ημερών!

- **Κατάργηση της κυριακάτικης αργίας**. Επιτρέπεται η λειτουργία των εμπορικών καταστημάτων όλες τις Κυριακές, την περίοδο από Μάιο μέχρι Οκτώβριο (εκτός από μία μόνο Κυριακή, τον Αύγουστο). Σε πρώτη φάση, το μέτρο αφορά επιλεγμένες περιοχές (κυρίως της Αττικής και της Θεσσαλονίκης), αλλά είναι βέβαιο ότι το επόμενο διάστημα θα εφαρμοστεί παντού, όπως και ότι οι 32 Κυρια-

τον νόμο!

συμβάσεις αορίστου χρόνου, μετά από δικαστικές αποφάσεις, θα γίνουν ενέργειες ώστε να διασφαλιστεί η τήρηση του προβλεπόμενου μισθού. Επιπλέον, θα θεσπιστεί ανώτατο όριο για τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, προκειμένου να διασφαλιστεί ότι ο αριθμός τους θα παραμείνει αμετάβλητος το 2017 και το 2018 σε σύγκριση με το 2016». Γίνεται κατανοητό ότι θα προκύψει νέα μείωση του αριθμού των υπαλλήλων, μόνιμων και συμβασιούχων.

Με αίτημα αιχμής να ανατραπεί τώρα η «αξιολόγηση», οι δημόσιοι υπάλληλοι, έχοντας και την προηγούμενη εμπειρία, πρέπει να παλέψουν με πολύμορφες κινητοποιήσεις. Αρχίζοντας με την απεργία-αποχή που κήρυξε η ΑΔΕΔΥ, να αρνηθούν να εφαρμόσουν την «αξιολόγηση». Για να δοθεί με επιτυχία αυτή η μάχη, δεν αρκεί η κήρυξη της απεργίας-αποχής από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Απαιτείται η οργάνωσή της, με την ενημέρωση των εργαζομένων και την καλλιέργεια πνεύματος αντίστασης. Πρέπει η απεργία-αποχή να αποτελέσει την αρχή για έναν πανδημοσιοϋπαλληλικό αγώνα διαρκείας για την κατάργηση της «αξιολόγησης», την αποτροπή της πλήρους ιδιωτικοποίησης-διάλυσης του δημόσιου τομέα και των κοινωνικών του υπηρεσιών, την κατάργηση των μνημονίων.

υπτικό τομέα

κές θα επεκταθούν πολύ σύντομα σε 52. Παράλληλα, καταργούνται οι περιορισμοί που προβλέπονται στον νόμο 4177/2013 σχετικά με το μέγεθος και το είδος καταστημάτων που επιτρέπεται να λειτουργούν τις Κυριακές σύμφωνα με αποφάσεις αντιπεριφερειάρχη (καταστήματα άνω των 250 τ.μ., αλυσίδες, shop in a shop, outlet).

- **Αξιολόγηση και κινητικότητα στο δημόσιο, που ανοίγει τον δρόμο σε απολύσεις**, ενώ επιβάλλεται «ταβάνι» στον αριθμό των συμβασιούχων. Πολλοί εργαζόμενοι αυτής της απαράδεκτης κατηγορίας/ομηρίας θα απολυθούν αντί να μονιμοποιηθούν!

Το επόμενο διάστημα θα υπογράψουν κι άλλα αντεργατικά μέτρα. Η αλλαγή του συνδικαλιστικού νόμου φέρεται να παραμένει ζητούμενο, καθώς υπάρχουν ενστάσεις από τους δανειστές για διατάξεις του, όπως κατά πόσο οι παρεμβάσεις είναι «συμβατές» με όσα συμφωνήθηκαν και περιλαμβάνονται στο 4ο Μνημόνιο. Ακολουθεί η 3η αξιολόγηση, που θα πρέπει να ολοκληρωθεί σε ασφυκτικά γρήγορο χρόνο (ίσως και μέχρι τον Οκτώβρη) και περιλαμβάνει - για τα εργασιακά- διατάξεις για τη λήψη απόφασης για απεργίες στα σωματεία, τη λειτουργία του ΟΜΕΔ, τον «εξορθολογισμό» της εργασιακής νομοθεσίας (ό,τι απέμεινε από τον Ν. 1264) κ.α.

Όλες οι παραπάνω ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές ολοκληρώνουν την **ουσιαστική κατάργηση του συνδικαλιστικού νόμου (Ν. 1264/82)** και κάθε άλλου νόμου που κατοχυρώνει, έστω και περιορισμένα, δικαιώματα των εργαζομένων, των εκπροσώπων τους, της συνδικαλιστικής δράσης και των Συνδικάτων. Έχουν στόχο να κάνουν αδύνατη την απεργία, να καταργήσουν επί της ουσίας τα Σωματεία, τη συνδικαλιστική δράση και ιδιαίτερα τον μαχητικό συνδικαλισμό, να ποινικοποιήσουν και να απαγορεύσουν την οποιαδήποτε αγωνιστική διεκδίκηση ή κινητοποίηση, να είναι οι εργαζόμενοι έρμαιο στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες - με λίγα λόγια να ατομικοποιήσουν τους εργαζόμενους και να περιθωριοποιήσουν το συνδικαλιστικό κίνημα.

■ *Νίκος Κτενάς*

ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Ολοκλήρωση της αφαίμαξης εργαζομένων και φτωχών

Ο νόμος 4472/2017 που ψηφίστηκε στις 19 Μάη από την νεο-ομνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το λεγόμενο πολυνομοσχέδιο, περιέχει μέτρα για τη 2η αξιολόγηση αλλά και το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα 2018-2021, και σωστά έχει χαρακτηριστεί σαν το νέο, 4ο Μνημόνιο.

Κατά κύριο λόγο, τα μέτρα που περιλαμβάνει αυτός ο νόμος (βάρβαρα, αντεργατικά και αντιλαϊκά στο σύνολό τους) αφορούν τα συνταξιοδοτικά και τα φορολογικά. Από το 2017 μέχρι το 2020 θα επιβληθούν μέτρα αρπαγής από συντάξεις και από φορολογία ύψους 4,5 - 4,7 δις ευρώ, από τα 2,7 δις. ευρώ αφορούν τα συνταξιοδοτικά και περίπου τα 2 δις. αφορούν τα φορολογικά μέτρα.

Χωρίς να εξετάσει κανείς τα άλλα μέτρα που περιλαμβάνει αυτό το νέο μνημόνιο (εργασιακά, ιδιωτικοποιήσεις, μισθολογικά κ.ά.) και εστιάζοντας κυρίως σε δύο μέτρα - **την απαρχή (από 1-1-2019) της κατάργησης της λεγόμενης προσωπικής διαφοράς για τις ήδη καταβαλλόμενες συντάξεις και την καθιέρωση του αφορολόγητου περίπου στα 5.681 ευρώ** (από 1-1-2020 ή και από 1-1-2019) φαίνεται ότι αυτός ο νόμος αποτελεί, σε σχέση με τους προηγούμενους, μια τομή προς την ολοκλήρωση της αφαίμαξης εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων. Αν εφαρμοστεί, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας θα απειληθεί άμεσα με μια πρωτοφανή φτωχοποίηση και εξαθλίωση.

Σε σχέση με τα φορολογικά, ο ν. 4472/2017 περιέχει τα εξής βασικά σημεία:

- Μείωση του αφορολόγητου από 1-1-2020 (ή από το 2019 αν δεν πιαστούν οι «στόχοι» του πλεονάσματος του προϋπολογισμού) από 8.636 ευρώ στα 5.681. Δηλαδή για τα εισοδήματα του 2019 ή του 2018, θα φορολογούνται ακόμη και σύνταξη ή μισθός 474 ευρώ!
- Κατάργηση της έκπτωσης 1,5% στην παρακράτηση φόρου σε μισθούς και συντάξεις, από 1-1-2018.
- Κατάργηση της έκπτωσης για ιατρικές δαπάνες από 1-1-2018.
- Όλα τα παραπάνω θα επιφέρουν μείωση του ετήσιου εισοδήματος τουλάχιστον κατά 5-12%.

Σε σχέση με τις συντάξεις, ο ν. 4472/2017 περιέχει τα εξής κύρια σημεία:

- Από 1-1-2018 το συνολικό κονδύλι για το ΕΚΑΣ πετσοκόβεται (σύμφωνα και με το νόμο Κατρούγκαλου) κατά 85%, ενώ από 1-1-2019 καταργείται τελείως.
- Από 1-1-2019 καταργείται έως και κατά 18% η λεγόμενη προσωπική διαφορά, σε όλες τις ήδη υπάρχουσες επικουρικές συντάξεις (περίπου 1.236.000 συντάξεις). Θυμίζουμε ότι ήδη, και σύμφωνα με τον νόμο Κατρούγκαλου, έχουν καταργηθεί και έχουν επαναυπολογιστεί όλες οι υπάρχουσες επικουρικές συντάξεις. Ο επαναυπολογισμός έγινε με τους νέους άθλιους όρους που ορίζει ο νόμος Κατρούγκαλου, όπου: α) δεν υπάρχουν κατώτατα όρια (κοινωνική προστασία), β) τα ποσοστά αναπλήρωσης είναι πάρα πολύ μικρά, με αποτέλεσμα οι νέες/επαναυπολογισμένες επικουρικές συντάξεις να είναι σε κάθε περίπτωση μικρότερες και πολλές φορές να οδηγούν σε συντάξεις - φιλοδωρήματα ή ελεημοσύνη. Αυτή ακριβώς η διαφορά, μεταξύ των ήδη καταβαλλόμενων και των νέων/επαναυπολογισμένων συντάξεων, που ο Κατρούγκαλος και οι ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υπόσχονταν ότι θα προστατέψουν, τώρα πετσοκόβεται - αρχικά μόνο κατά 18%!
- Από 1-1-2019 κόβεται/καταργείται έως και κατά

18% η λεγόμενη προσωπική διαφορά, σε όλες τις ήδη καταβαλλόμενες κύριες συντάξεις. Έως και τον Σεπτέμβρη του 2018 θα προχωρήσουν στον επαναυπολογισμό όλων των κύριων συντάξεων (περίπου 2.500.000 συντάξεις), όπως και με τις επικουρικές. Θυμίζουμε ότι οι επαναυπολογισμένες κύριες συντάξεις θα αποτελούνται από: α) το μέρος της λεγόμενης εθνικής σύνταξης (έως 384 ευρώ) - την οποία όμως δεν θα την δικαιούνται όλοι, δεν θα την δικαιούνται ολόκληρη και επειδή δεν θεωρείται σύνταξη αλλά προνοιακή παροχή, κάποτε θα κοπεί, όπως και το ΕΚΑΣ, β) το λεγόμενο ανταποδοτικό μέρος, που επειδή δεν υπάρχουν πλέον κατώτατα όρια (κοινωνική προστασία) και τα ποσοστά αναπλήρωσης είναι πάρα πολύ μικρά, θα οδηγή σε πολύ μικρές συντάξεις και γ) τη λεγόμενη προσωπική διαφορά, δηλαδή τη διαφορά της «παλιάς» σύνταξης, με το άθροισμα εθνικής και ανταποδοτικής. Από 1-1-2019 λοιπόν εγκαινιάζονται οι περικοπές κατά 18% στις προσωπικές διαφορές των κύριων συντάξεων. Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας ότι αυτή η μείωση θα είναι μόνο η αρχή για την ολοσχερή κατάργηση τόσο των προσωπικών διαφορών όσο και της λεγόμενης εθνικής σύνταξης.

- Από 1-1-2019 καταργείται από όλες τις ήδη καταβαλλόμενες συντάξεις δημοσίου, ιδιωτικού τομέα κ.λπ., κάθε παροχή/επίδομα για σύζυγο ή τέκνα, όπως κι αν ονομαζόταν.
- Πέρα από αυτά επιβάλλεται έως και το 2021 η απαγόρευση κάθε είδους αύξησης στις χορηγούμενες συντάξεις.
- Τέλος, ο νόμος 4472/2017 για τους ελεύθερους επαγγελματίες, αγρότες, επιτηδευματίες, κ.ά., θα επιφέρει από το 2018 έως και το 2020, νέες αυξήσεις στις ετήσιες ασφαλιστικές εισφορές τους.

Σύμφωνα με διάφορους υπολογισμούς, **μόνο από την κατάργηση του 18% στην προσωπική διαφορά κύριων και επικουρικών συντάξεων, αλλά και την κατάργηση των επιδομάτων συζύγου ή παιδιών στις συντάξεις, οι σημερινοί συνταξιούχοι μπορεί να χάσουν, από το 2019 και μετά, από μία έως και τρεις συντάξεις το χρόνο.** Αν πάρουμε υπόψη και την επίπτωση των φορολογικών επιβαρύνσεων, που αναφέραμε παραπάνω, τότε σίγουρα προστίθεται τουλάχιστον ακόμη μισή ή μία χαμένη σύνταξη ετησίως!

Σε μια κοινωνία χτυπημένη από τη κρίση και τα μέχρι τώρα Μνημόνια, σε μια κοινωνία και οικονομία όπου το 50% περίπου των οικογενειών συντηρείται εν μέρει ή ολοκληρωτικά από συντάξεις, το χτύπημα θα είναι πάρα πολύ βαρύ. Η πλήρης εφαρμογή αυτού του νόμου δεν φέρνει μόνο τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, ατομικά και οικογενειακά σε πλήρες αδιέξοδο, αλλά και σε επίπεδο κοινωνίας και οικονομίας οδηγούμαστε σε πλήρες αδιέξοδο, το οποίο μπορεί να λυθεί μόνο μέσα από μια τεράστια ταξική σύγκρουση.

Εκλογές στο Ιράν

Ο καλός, ο κακός και ο άσχημος

■ Κώστας Δικαίος

Μέσα στον Μάιο έγιναν εκλογές για πρόεδρο στο θεοκρατικό Ιράν. Αντίπαλοι ήταν ο μετριοπαθής και «φιλοδυτικός» απερχόμενος πρόεδρος Ροχανί και ο συντηρητικός Ραϊσί. Στην ουσία και οι δύο αποτελούν στελέχη του ιερατείου που κυβερνά το Ιράν μετά τον εκφυλισμό της επανάστασης που έριξε τον Σάχη το 1979. Ωστόσο, ο νυν πρόεδρος και αρχιτέκτονας της συμφωνίας περιορισμού του πυρηνικού προγράμματος του Ιράν, με αντάλλαγμα τη μερική άρση των κυρώσεων που έχουν επιβάλει οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, έχει μια πιο φιλελεύθερη και εξωστρεφή στάση, γι' αυτό υποστηρίχτηκε από τους φυλακισμένους ηγέτες της κοσμικής αντιπολίτευσης Καρουμπί και Μουσαβί. Αντίθετα, ο σκληροπυρηνικός ιερωμένος Ραϊσί έχει μια τάση απομονωτισμού της χώρας και ρήξης με τους ιμπεριαλιστές, απολαμβάνοντας έτσι τη στήριξη της ανώτατης ιεραρχίας και ιδιαίτερα του Αγιατολάχ Αλί Χαμενεϊ.

Η παραπάνω περιγραφή μοιάζει να δείχνει έναν «καλό» και έναν «κακό», ωστόσο τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Ο Ροχανί επικράτησε άνετα με 57% έναντι 38,3% του Ραϊσί, και μάλιστα με συμμετοχή της τάξης του 70%, ποσοστό σχεδόν διπλάσιο από τις προηγούμενες εκλογές το 2013, γεγονός που κάνει ακόμα μεγαλύτερη την αποτυχία των συντηρητικών. Ακολουθεί όμως νεοφιλελεύθερες πολιτικές (ιδιωτικοποιήσεις, λιτότητα) που ενισχύουν τους πλούσιους της χώρας, ενώ η προσέγγιση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στόχευε στο άνοιγμα της αγοράς του Ιράν στις δυτικές πολυεθνικές και στην ενίσχυση εκείνων των κομματιών της άρχουσας τάξης που συνδέονται με επενδυτικά σχέδια και εμπορικές δουλειές ιδιαίτερα με την ευρωπαϊκή μπουρζουαζία. Αν και κατόρθωσε να περιορίσει τον πληθωρισμό από 40% το 2013 σε 9,5% σήμερα, η μερική άρση των κυρώσεων δεν έφερε την «αναπτυξιακή έκρηξη» και τη βροχή ξένων επενδύσεων και δυσεύρετων σήμερα αγαθών που αναμενόταν. Αντίθετα, η οικονομία παραπαίει, οι χαμηλές τιμές του πετρελαίου μειώνουν τα δημόσια έσοδα και η ανεργία διογκώνεται, ιδιαίτερα στους νέους – ένας στους τρεις δεν έχει δουλειά – σε ένα από τα νεότερα ηλικιακά έθνη-κράτη στον πλανήτη, λόγω της δημογραφικής έκρηξης των τελευταίων χρόνων. Έτσι, η λαϊκή δυσарέσκεια μεγαλώνει, ιδιαίτερα στις πιο φτωχές και υποβαθμισμένες επαρχίες. Αυτή την κατάσταση επιχείρησαν να εκμεταλλευτούν οι συντηρητικοί, υποσχόμενοι να δώσουν προτεραιότητα στην «οικονομία της αντίστασης» απέναντι στους ιμπεριαλιστές, που θα βασίζεται στις εθνικές επενδύσεις και την εθνική παραγωγή, χωρίς να απορρίπτουν τελείως τη συμφωνία για τα πυρηνικά. Ο Ραϊσί εμφανίστηκε ως υπερασπιστής των φτωχών λέγοντας: «Απέναντι στην ολιγαρχία, εγώ εκπροσωπώ τους εργάτες, τους αγρότες, τις άπορες γυναίκες», στους οποίους υποσχέθηκε αύξηση των κρατικών επιδομάτων, νέες θέσεις εργασίας και αύξηση της εγχώριας παραγωγής τροφίμων και άλλων καταναλωτικών αγαθών, ώστε να αντιμετωπιστούν οι χρόνιες ελλείψεις. Ασφαλώς, είναι μια πολιτική που δεν μπορεί κανείς να απορρίψει εύκολα, όσο κι αν έχει χαρακτηριστικά υποκρισίας. Η ιερατική κάστα προσπαθεί να εξασφαλίσει τα δικά της συμφέροντα, που πλήττονται ως ένα βαθμό από τα νεοφιλελεύθερα ανοίγματα του Ροχανί που ενισχύουν την κοσμική αστική τάξη, και όχι να ικανοποιήσει τις ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας.

Ωστόσο, εκείνο που επέδρασε καταλυτικά στην ήττα των συντηρητικών ήταν η οπισθο-

δρόμηση σε κοινωνικά θέματα, στις πολιτικές και ατομικές ελευθερίες, στον αθλητισμό, τον πολιτισμό και την τέχνη, ιδιαίτερα σε ό,τι αφορά την πολυπληθή νεολαία, που ασφυκτιά στα αυστηρά θεοκρατικά πλαίσια του καθεστώτος. Το «άνοιγμα» του Ροχανί προς τη Δύση θεωρήθηκε ευκαιρία για μια κοινωνία με περισσότερες ελευθερίες. Οι γυναίκες, για παράδειγμα, στήριζαν σε μεγάλο ποσοστό τον Ροχανί, καθώς αναβάθμισε σημαντικά τον ρόλο τους στη δημόσια ζωή, διευκόλυνε την είσοδό τους στα πανεπιστήμια και ενίσχυσε σημαντικά τη νομοθεσία για την προστασία τους απέναντι σε φαινόμενα βίας!! Τα όνειρα και οι προσδοκίες της νεολαίας δεν μπορούν να κλειστούν στις ακραία συντηρητικές αντιλήψεις του ιερατείου και έτσι οι «δυτικές ελευθερίες» φαντάζουν ελκυστικές για όσους δεν έχουν την εμπειρία της ψεύτικης δυτικής δημοκρατίας.

Εκεί όμως που ο Ροχανί καλείται να αντιμετωπίσει μεγάλες δυσκολίες είναι στο διεθνές επίπεδο. Το Ιράν έχει κατορθώσει να αναδείξει το σιϊτικό τόξο στη Μέση Ανατολή και να ανοίξει έναν σημαντικό διάδρομο μέχρι τη Μεσόγειο, που περνά από τον έλεγχο του Ιράκ, τις σχέσεις με τη Συρία του Άσαντ και τη Χεζμπολά του Λιβάνου. Οι συνομιλίες Ιράν-Τουρκίας-Ρωσίας για τη διευθέτηση του συριακού εμφυλίου έχουν αναβαθμίσει το Ιράν και έχουν αυξήσει τη διεθνή εμβέλειά του. Η συμφωνία για τα πυρηνικά έχει επίσης διευκολύνει την ήδη υπάρχουσα συνεργασία με Ρωσία και Κίνα, ενώ και η επικεφαλής της διπλωματίας της ΕΕ Μογκερίνι ήταν από τους πρώτους που συνεχάρησαν τον Ροχανί. Ωστόσο, ο Τραμπ επιδιώκει να αλλάξει την πολιτική του Ομπάμα και να καταγγείλει τη συμφωνία. Στην πρόσφατη επίσκεψή του στη Σαουδική Αραβία (την πιο καταπιεστική μεσαιωνική μοναρχία του κόσμου) εμφανίσε το Ιράν ως υποκινητή του «θρησκευτικού πολέμου και της τρομοκρατίας» και κάλεσε τους 37 ηγέτες του αραβικού και μουσουλμανικού κόσμου που είχαν μαζευτεί για να τον ακούσουν να απομονώσουν το Ιράν και να ηγηθούν της μάχης κατά του εξτρεμισμού!! Πρόκειται για την απόλυτη υποκρισία, όχι μόνο γιατί ο Τραμπ επεδίωξε να κρύψει την ισλαμοφοβία του και την επιθετικότητα του αμερικανικού ιμπεριαλισμού πίσω από τη διαμάχη ανάμεσα στο σουνιτικό (Σ. Αραβία) και το σιϊτικό (Ιράν) τόξο, αλλά και γιατί το σουνιτικό τόξο είναι που έχει χρηματοδοτήσει όλες τις φανατικές ισλαμιστικές οργανώσεις (Αλ Κάιντα, Αλ Νούσρα, Ισλαμικό Κράτος), ενώ με την επέμβασή του στην Υεμένη ενάντια στους φιλοϊρανούς Χούθι έχει καταδικάσει σε λιμό 7 εκατομμύρια ανθρώπους!! Οι άναρθρες κραυγές μίσους του Τραμπ, πέρα από το ό,τι εξωθούν σε πολέμους και σφαγές, εμπεριέχουν και μεγάλο ποσοστό ασυναρτησίας, αφού οι Σιίτες του Ιράκ μαζί με τους Κούρδους ήταν οι μόνοι που περιόρισαν – με τη βοήθεια των ΗΠΑ(!!) – το Ισλαμικό Κράτος στο Ιράκ. Ωστόσο, τα 110 δις σε εξοπλισμούς που πούλησε ο Τραμπ στη Σ. Αραβία είναι αρκετά για να δικαιολογήσουν την πολυλογία του αλλά και να ανησυχήσουν ιδιαίτερα τον Ροχανί.

ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ 4ο ΜΝΗΜΟΝΙΟ

Δίχως μαζικότητα ήταν οι κινητοποιήσεις ενάντια στην ψήφιση του 4ου μνημονίου στις 17 και 18 Μάη. Μπορεί η εικόνα να ήταν αισθητά καλύτερη από αυτή των κινητοποιήσεων για την Πρωτομαγιά, όμως το κίνημα δεν κατόρθωσε να αντιτάξει μια σθεναρή αντίσταση σε ένα τόσο σημαντικό γεγονός. Αρκετά σωματεία κήρυξαν απεργία, ανάμεσά τους η Πανελλήνια Ναυτική Ομοσπονδία (48ωρη), το προσωπικό των δημοσίων νοσοκομείων και του ΕΚΑΒ, με τους νοσοκομειακούς γιατρούς να απεργούν και την ημέρα της ψήφισης του μνημονίου.

Η συμμετοχή στην απεργιακή διαδήλωση στην Αθήνα κυμάνθηκε περίπου στις είκοσι χιλιάδες, με τον τόνο να δίνουν οι εργαζόμενοι των ΔΕΚΟ (ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, ΕΛΤΑ), οι καθηγητές, οι δάσκαλοι καθώς και οι δικαστικοί υπάλληλοι. Αυξημένη συμμετοχή είχαν και οι φοιτητικοί σύλλογοι. Την επομένη το πλήθος που συγκεντρώθηκε ανέρχονταν σε περίπου πέντε χιλιάδες. Τρία σημεία που δείχνουν την άσχημη εικόνα του κινήματος πρέπει να επισημανθούν:

1) Ο κατακερματισμός της εργατικής τάξης. Όπως όλα δείχνουν, η προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ στο δημοψήφισμα και η υπογραφή του 3ου και 4ου μνημονίου έχει δημιουργήσει σημαντικό πρόβλημα στο εργατικό κίνημα. Αυτό μπορεί να είναι πρόσκαιρο, αλλά δεν παύει να είναι και μια πραγματικότητα που πρέπει οι επαναστατικές δυνάμεις να αντιμετωπίσουν. Η προπαγάνδα των μνημονιακών δυνάμεων (με κύριο ενορχηστρωτή την κυβέρνηση Τσίπρα και την παρέα του, αλλά και όλο τον παλιό μνημονιακό συρφετό) ότι δεν υπάρχει εναλλακτική από τα μνημόνια, καθώς και η πραγματική αδυναμία να εμφανιστεί μια πολιτική λύση που θα κινητοποιήσει τις μάζες για τη λύση των προβλημάτων τους έχουν δημιουργήσει την κατάσταση αυτή.

2) Ο κατακερματισμός στην Άκρα Αριστερά είναι σήμερα πιο εμφανής από ποτέ. Τα αδιέξοδα στα οποία έχει φτάσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έφτασαν στην κορύφωσή τους στη Γενική Απεργία. Το ΝΑΡ, η μεγαλύτερη πολιτική οργάνωσή της, έκανε ένα αόριστο κάλεσμα στο Μουσείο-Πολυτεχνείο, προφανώς με το σκεπτικό «όποιος θέλει ακολουθεί πίσω μας». Οι δυνάμεις αυτές φέρουν τη μεγαλύτερη ευθύνη για την κατάσταση της Άκρας Αριστεράς. Οι σταλινικές τους ρίζες τις οδηγούν σε μικρομεγαλισμούς και σε μια στάση υπεροψίας απέναντι στις υπόλοιπες δυνάμεις. Αυτή η πολιτική οδηγεί την Άκρα Αριστερά και καταρχάς την οργάνωση του ΝΑΡ σε απομόνωση και αδιέξοδα. Προφανώς η ανάλυσή τους για το κίνημα και η ηττοπάθεια που εκφράζουν είναι η κύρια αιτία της πολιτικής τους πρακτικής.

Το ΣΕΚ, η δεύτερη μεγαλύτερη συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, βρισκόταν σε άλλο σημείο συγκέντρωσης, στην Πλατεία Κάννιγγος. Πρόκειται για οργάνωση που δεν έχει ως βασικό στόχο της την ενότητα μέσα στους αγώνες, αλλά η κατάσταση ξεπερνά κάθε όριο, όταν οι δύο βασικές συνιστώσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μπορούν να βρεθούν στο ίδιο σημείο.

Η κατάσταση στην ΛΑΕ και στις δυνάμεις που υπάρχουν γύρω της δείχνει και αυτή αδυναμίες, καθώς δεν μπορεί να αποτελέσει έναν πόλο για τη συγκρότηση έστω μιας στοιχειώδους ενότητας στο δρόμο. Αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να φανεί στην Πατησίων μια εικόνα κατακερματισμού και να εμφανιστούν δύο τουλάχιστον πορείες με μεγάλη απόσταση μεταξύ τους, οι οποίες τελικά ακολούθησαν και διαφορετική διαδρομή...

3) Η κατάσταση που υπάρχει στο επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα (ΓΣΕΕ, ΕΚΑ κ.λπ.) είναι λίγο - πολύ γνωστή. Ειδικά μετά την προδοσία στο δημοψήφισμα, οι δυνάμεις αυτές έχουν περάσει ξεκάθαρα με το μέρος των μνημονίων και των νεοφιλελευθέρων ευρωπαϊκών δυνάμεων. Στη Γενική Απεργία κατάφεραν να συγκροτήσουν έναν αριθμό σωματείων (κυρίως αυτών που αναφέραμε παραπάνω), πράγμα που κάνει ακόμη πιο εμφανή τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς στον συνδικαλιστικό χώρο (στα Πρωτοβάθμια Σωματεία υπήρχε ελάχιστη συμμετοχή σε σχέση με αυτήν της ΓΣΕΕ).

Η ΟΚΔΕ κατέβαλε προσπάθειες, μέσα σε αυτή την κατάσταση και με όσες δυνάμεις διαθέτει, προκειμένου να έχει το μπλοκ στην Πατησίων μια συνοχή και να μπορέσουν οι δυνάμεις της Άκρας Αριστεράς να βαδίσουν μαζί. Αυτό έγινε και πριν την απεργία, όταν απηύθυνε σε κάποιες από τις δυνάμεις πρόταση για κοινή συγκέντρωση. Πα να αλλάξει όμως αυτή η κατάσταση χρειάζεται μια πολιτική κατεύθυνση μέσα σε χώρους δουλειάς. Να δημιουργηθούν παντού επιτροπές και σωματεία που με αγώνες θα δώσουν μια εναλλακτική λύση μέσα στο εργατικό κίνημα και θα οργανώσουν μια νέα πρωτοπορία. Χρειάζεται να οργανώσουμε μια Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας που θα διώξει παλιούς και νέους μνημονιακούς και θα εγκαθιδρύσει μια κυβέρνηση δική μας, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα επιβάλλει ένα αντίστροφο μνημόνιο στους πλούσιους, δηλαδή ένα μνημόνιο σωτηρίας για τους φτωχούς. Χρειάζεται να ενισχύσουμε επαναστατικές δυνάμεις όπως είναι η ΟΚΔΕ, που παλεύει προς αυτή την κατεύθυνση.

■ Κιτσώνης Ευάγγελος

Εκλογές στην Αγγλία

Κοινωνική πόλωση και πολιτική κρίση

Οι πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις, όπου κι αν γίνονται, δείχνουν να απειλούν το αστικό πολιτικό σύστημα με τριγμούς και σεισμούς. Η αδυναμία των αστικών δυνάμεων να εμφανίσουν ένα ρεαλιστικό πρόγραμμα εξόδου από την κρίση και μια ειρηνική κοινωνική προοπτική βυθίζει τα κόμματά τους σε ανυποληψία και δυσκολεύει τρομερά ακόμα και την εκλογική χαλιναγωγήση των λαϊκών μαζών. Η Μ. Βρετανία είναι ένα τρανταχτό παράδειγμα.

Το 2016, οι κυρίαρχες χρηματοπιστωτικές ελίτ και το Εργατικό Κόμμα (ΕΚ), επιχείρησαν εκλογικό δημοψήφισμα για την παραμονή στην ΕΕ, με σκοπό να κλειδώσουν τη συμμετοχή της Μ. Βρετανίας στην Ένωση. Η λαϊκή ψήφος έφερε το BREXIT παρ' όλες τις απειλές, τον πόλεμο των ΜΜΕ και την υποστήριξη της παραμονής στην ΕΕ από το ΕΚ, ενάντια στη βάση των μελών του. Το αποτέλεσμα συντάραξε τα θεμέλια της ΕΕ και ενίσχυσε την αποσάθρωσή της. Στο εσωτερικό της Μ. Βρετανίας ενισχύθηκε το Συντηρητικό Κόμμα (ΣΚ) που υποστήριζε το BREXIT και καταβαράθρωσε τους Εργατικούς. Η Τερέζα Μέι των Συντηρητικών, που έγινε πρωθυπουργός, εφάρμοσε τη λαϊκή εντολή ως εξής: Έναρξη της διαδικασίας για το BREXIT με προαναγγελία σκληρής γραμμής ενάντια στην ΕΕ και πιθανότητα αποχώρησης ακόμα και χωρίς συμφωνία – συνέχιση της αντιμεταναστευτικής ρητορείας και πρακτικής σε συνδυασμό με τρομολαγνεία και αστυνόμευση – συνέχιση των περικοπών στις κοινωνικές και προνοιακές δαπάνες και δημοσιονομική προσαρμογή – πιο έντονη στρατιωτική εμπλοκή στο ΝΑΤΟ και τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Οι συνεχείς επιθέσεις των τζιχαντιστών ήταν υποβοηθητικές της ατζέντας και της πολιτικής των Συντηρητικών. Η Μέι, σίγουρη για την επικράτησή της, προκήρυξε στις 8 Απρίλη πρόωρες εκλογές για τις 8 Ιούνη. Το επιχείρημά της ήταν πως χρειάζεται φρέσκια, σταθερή κυβερνητική πλειοψηφία που θα διαχειριστεί το BREXIT με πυγμή και αποφασιστικότητα. Εξάλου ήταν ευκαιρία να αποκτήσει την απόλυτη πλειοψηφία τα επόμενα χρόνια, αφού οι δημοσκοπήσεις του Απριλίου έδειχναν τους Συντηρητικούς να προηγούνται του Εργατικού Κόμματος με 23 ποσοστιαίες μονάδες διαφορά!

Η κοινωνία κινείται

Τελικά το σχέδιο εκλογικού περιπάτου των Συντηρητικών μεταβλήθηκε σε πολιτικό Γολγοθά. Οι κοινωνικές δυνάμεις της εργασίας και της νεολαίας προσπαθούν να ισορροπήσουν τους πολιτικούς συσχετισμούς με τους πραγματικούς κοινωνικούς/ταξικούς συσχετισμούς. Η μεγάλη πλειοψηφία των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας που στήριζε το BREXIT, το έκανε ενάντια στην ΕΕ της αντεργατικής λιτότητας και αναζητώντας ενίσχυση του κοινωνικού κράτους και των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Δεν το ψήφισε για να κυνηγήσει τους μετανάστες σαν λύση στο πρόβλημά της. Η μεταστροφή του Κόρμπιν, που στήριζε την παραμονή στην ΕΕ, ενάντια στη λαϊκή βάση και υπακούοντας στην κυρίαρχη δεξιά πτέρυγα των Εργατικών (βλ. Τόνι Μπλερ), απογοήτευσε ακόμα περισσότερο τις λαϊκές μάζες. Αυτό δημιούργησε τις προϋποθέσεις για μια πολύμηνη κυριαρχία των Συντηρητικών στο πολιτικό σκηνικό, κάτι το οποίο όμως άλλαξε άρδην μόλις οι μάζες βρήκαν κάτι ικανό να εκφράσει τα δικά τους «θέλω», το οποίο ήταν το πρόγραμμα του Κόρμπιν για τις εκλογές.

Συγκρουόμενος με τη νεοφιλελεύθερη πλειοψηφία του Εργατικού Κόμματος, διατύπωσε τις εξής θέσεις: διαπραγμάτευση με την ΕΕ με σκοπό οπωσδήποτε μια συμφωνία, κριτική στη συμμετοχή της Μ. Βρετανίας στις πολεμικές επεμβάσεις, οι οποίες θεωρούνται αιτία της επίθεσης των τζιχαντιστών στη χώρα, καθώς και ένα κοινωνικό πρόγραμμα (επανεθνικοποίηση σιδηρόδρομων – νερού – ταχυδρομείων, αύξηση του βασικού μισθού στις δέκα λίρες την ώρα, κατάργηση των συμβάσεων μηδενικών ωρών, κατάργηση των διδάκτρων στα πανεπιστήμια, οικοδόμηση ενός εκατομμυρίου εργατικών κατοικιών, αύξηση φορολογίας σε πλούσιους και επιχειρήσεις). Αυτές οι θέσεις επανασυσπείρωσαν τη νεολαία που στηρίζει τον Κόρμπιν και έδωσαν ώθηση στην καμπάνια του ΕΚ, με πολύ ογκώδεις συγκεντρώσεις στα μεγάλα αστικά κέντρα. Η εκλογική συζήτηση έχει επικεντρωθεί στα κοινωνικά ζητήματα, αναδεικνύοντας τον Κόρμπιν ως υπερασπιστή των φτωχών και φιλειρηνιστή – ενώ τη Μέι ως

αυτή που υπερασπίζεται τους πλούσιους, που θα ρημάξει τις κοινωνικές παροχές και θα εμπλέξει τη Βρετανία στα πολεμικά σχέδια του Τραμπ. Έτσι, πέντε ημέρες πριν τις εκλογές, η διαφορά υπέρ των συντηρητικών έχει μειωθεί από 23 στις 3 μονάδες! Το αποτέλεσμα θα εξαρτηθεί από το πόσοι θα πάνε να ψηφίσουν, ιδίως από τη νεολαία, που ψηφίζει κατά 65% τον Κόρμπιν.

Ακόμα και η επαίσχυντη επίθεση του ISIS στο Μάντσεστερ και η σαφής προσπάθεια της Μέι να την εκμεταλλευτεί, επιβάλλοντας κλίμα στρατοκρατίας και έκτακτης ανάγκης, δεν άλλαξε την κατάσταση. Η διαφορά συνέχισε να μειώνεται και μετά την επίθεση. Μάλιστα τα λαϊκά στρώματα των βρετανικών μεγαλουπόλεων έδειξαν σαφώς τη δυσάρεσκέιά τους για την παρουσία στρατιωτών στην καθημερινότητά τους (κάτι που συμβαίνει και στη Γαλλία), υπενθυμίζοντας πως δεν θα συναινέσουν σε νόμους και λύσεις έκτακτης ανάγκης. Ακόμα και η προσπάθεια εμφάνισης των νεοναζιστών στο Μάντσεστερ, στον απόηχο της επίθεσης, απομονώθηκε καθολικά. Η αντιδημοφιλία της Μέι, οδήγησε το συντηρητικό κόμμα στην απόφαση να συμμετάσχει στο ντιμπέιτ των πολιτικών αρχηγών με την υπουργό Εσωτερικών! Παράλληλα, τα μικρότερα κόμματα, UKIP (ξενοφοβικό), Φιλελεύθεροι Δημοκράτες (φιλο-ΕΕ) και Πράσινοι συρρικνώνονται σε μονοψήφια ποσοστά.

Πολιτικό αδιέξοδο

Όποιο και αν είναι το αποτέλεσμα των εκλογών, η βρετανική αστική τάξη θα συνεχίσει να σπαράσσεται από αντιθέσεις συμφερόντων, που θα γιγαντωθούν στη διαπραγμάτευση για το BREXIT. Εκεί θα τεθούν θέματα αποζημιώσεων δεκάδων δις ευρώ, διακίνησης προσώπων και κεφαλαίων, ενιαίας αγοράς, στρατιωτικής συνεργασίας κ.ά. Οι τριγμοί θα είναι τεράστιοι και για τη Βρετανία και για την ΕΕ. Από την άλλη, υπάρχει ο κοινός τόπος για την μπουρζουαζία, που είναι η συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους, των μισθών, των συντάξεων και η διάλυση κάθε εργατικού δικαιώματος, η ενίσχυση της στρατιωτικής παρουσίας της Βρετανίας στα παζάρια μοιρασιάς του πλανήτη και η επιβολή αστυνομοκρατίας ενάντια στην εργατική τάξη και την νεολαία, ειδικά με το πρόσχημα της τρομοκρατίας. Αυτά μπορούν να τα εξυπηρετήσουν άριστα οι συντηρητικοί, αν και λαβωμένοι, μιας και χάνουν σίγουρα την αυτοδυναμία και θα εξαναγκαστούν σε συμβαχίες. Αν όμως νικήσει ο Κόρμπιν, η σύγκρουση μεταξύ συμφερόντων μπουρζουαζίας και λαϊκών στρωμάτων θα είναι εντονότατη. Από τη μια πλευρά βρίσκεται το σύνολο των μεγάλων αφεντικών, τα ΜΜΕ, ακόμα και το ίδιο το ΕΚ (13 βουλευτές αρνούνται να συμμετέχουν στις εκλογές και ο Τόνι Μπλερ καλεί σε καταψήφιση του Κόρμπιν) και από την άλλη βρίσκονται οι μάζες εργαζομένων-νεολαίας που στηρίζουν το πρόγραμμα του Κόρμπιν. Αυτή η σύγκρουση φοβίζει την αστική τάξη γιατί τρέμει την αναβίωση του εργατικού κινήματος που έθαψε τη Θάτσερ τη δεκαετία του 1980. Μια τέτοια σύγκρουση δεν μπορεί να τη φέρει σε πέρας ο Κόρμπιν (μέλος του ΕΚ καθ' όλη την νεοφιλελεύθερη και φιλοπόλεμη πορεία του), ο οποίος θα αποδειχτεί κάποια παραλλαγή του Τσίπρα. Ωστόσο σαφώς μια τέτοια εξέλιξη θα βαθύνει την πολιτική κρίση σημαντικά.

Το ζητούμενο είναι να απαγκιστρωθούν οι επαναστατικές δυνάμεις στην Αγγλία από την ψευδοδιεθνιστική υποστήριξη της ΕΕ και την «κριτική υποστήριξη» του ΕΚ και να αναλάβουν την οργάνωση εργαζομένων, νεολαίας, μεταναστών και φτωχών, προκειμένου να επιβάλουν με αγώνες το γραμμένο στα χαρτιά κοινωνικό πρόγραμμα του Κόρμπιν.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

ΚΟΛΟΜΒΙΑ

Σε απεργίες, αποκλεισμούς και διαδηλώσεις προχώρησαν οι κάτοικοι της επαρχίας Τσόκο στην Κολομβία, από τις 10 Μάη, καθώς οι δεσμεύσεις της κυβέρνησης, αποτέλεσμα των περσινών κινητοποιήσεων, δεν υλοποιήθηκαν ούτε στο ελάχιστο. Η οικονομική κατάσταση των κατοίκων είναι τραγική. Ενδεικτικά, το 66% ζει κάτω από το όριο της φτώχειας και το 36% των παιδιών δεν έχουν φυσιολογικό ύψος σε σχέση με την ηλικία τους, λόγω υποσιτισμού. Η γενική απεργία στις 10 Μάη παρέλυσε την επαρχία, με τις κινητοποιήσεις να περιλαμβάνουν τον αποκλεισμό του λιμανιού της Μπουεναβεντούρα, απ' όπου περνάει το 75% των εισαγωγών και εξαγωγών ολόκληρης της χώρας. Για μέρες, αστυνομία, στρατός και λιμενικό πολιορκούσαν το λιμάνι, με τους διαδηλωτές να μην κάμπτονται και να συγκρούονται με τις κατασταλτικές δυνάμεις. Οι κάτοικοι ζητάνε δημόσιες επενδύσεις σε υποδομές αλλά και εργασία, για να μπορέσουν να επιβιώσουν και να ζήσουν αξιοπρεπώς. Όπως περιέγραψε ένας διαδηλωτής: «έχουμε το σημαντικότερο λιμάνι στον Ειρηνικό Ωκεανό και δεν έχουμε νοσοκομείο και είμαστε άνεργοι, έχουμε τα σημαντικότερα αποθέματα πόσιμου νερού και διψάμε». Μετά από 18 μέρες αγώνα, η κυβέρνηση υποχώρησε τελικά στις 28 Μάη και δεσμεύτηκε για επενδύσεις σε δρόμους, καινούριο νοσοκομείο και βελτίωση του ήδη υπάρχοντος, καθώς και μονάδες πρωτοβάθμιας περίθαλψης σε κάποιες περιοχές. Η επιτροπή των κατοίκων δεσμεύτηκε για συνέχιση του αγώνα, σε περίπτωση που δεν τηρηθούν οι ημερομηνίες και οι συμφωνίες.

Στις κινητοποιήσεις συμμετείχε και το συνδικάτο των εκπαιδευτικών Fecode, με 7ήμερη απεργία από τις 10/5. Απέργησαν πάνω από 350.000 εκπαιδευτικοί, ζητώντας αποπληρωμή δεδουλευμένων, υψηλότερους μισθούς και αύξηση των δαπανών για την παιδεία. Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι δεν υπάρχουν χρήματα και η αποπληρωμή των δεδουλευμένων θα γίνει μέσα στο 2019. Οι εκπαιδευτικοί πραγματοποίησαν διαδηλώσεις σε ολόκληρη τη χώρα και αποκλεισμούς κεντρικών αυτοκινητόδρομων, ενώ συμμετείχαν και στον αποκλεισμό του λιμανιού της Μπουεναβεντούρα.

ΠΟΥΕΡΤΟ ΡΙΚΟ

Συμπληρώνεται ο δεύτερος μήνας του αγώνα διαρκείας των φοιτητών του Πουέρτο Ρίκο ενάντια στη μείωση δαπανών κατά 450 εκ. δολάρια, που επιβάλλει η κυβέρνηση των ΗΠΑ στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Οι φοιτητές έχουν καταλάβει τα πανεπιστήμια και πραγματοποιούν μαζικές συνελεύσεις για την οργάνωση του αγώνα. Μια επιτροπή φοιτητών προτείνει τη φορολόγηση της μεγάλης ακίνητης περιουσίας, των ειδών πολυτελείας και των ξένων επενδυτών (δεν φορολογούνται καθόλου), που θα μπορούσε να εξασφαλίσει ένα ποσό αντίστοιχο με τη μείωση των εκπαιδευτικών δαπανών. Τα λόγια μιας φοιτήτριας που συμμετέχει στην επιτροπή είναι χαρακτηριστικά της συνολικής αμφισβήτησης του συστήματος και της ιμπεριαλιστικής επιτροπείας στο νησί: «η κυβέρνηση και η χούντα συνεχίζουν να υποβαθμίζουν τους εργαζόμενους με το να κλείνουν τα σχολεία τους, με τις επισφαλείς εργασιακές συνθήκες και τους μισθούς που δεν φτάνουν ως το τέλος του μήνα, ενώ ταυτόχρονα δίνουν περισσότερα προνόμια σε εκείνους που έχουν τα περισσότερα. Υπάρχουν εναλλακτικές λύσεις. Πρέπει να πλημμυρίσουμε τους δρόμους μέχρι όλο αυτό να αλλάξει».

ΓΑΛΛΙΑ

Σε κατάληψη εργοστασίου έχουν προχωρήσει 280 εργαζόμενοι στη Λιμόζ της Γαλλίας. Το εργοστάσιο παράγει εξαρτήματα αυτοκινήτων, τροφοδοτεί τη Renault και την Peugeot και έχει μπει σε καθεστώς εκκαθάρισης από τον Δεκέμβρη. Οι εργαζόμενοι κατηγορούν τις εταιρίες για πολύ λίγες παραγγελίες και για παρεμπόδιση εξαγωγής από άλλη εταιρία. Μάλιστα, απειλούν να ανατινάξουν το εργοστάσιο αν δεν δοθεί λύση και έχουν τοποθετήσει φιάλες υγραερίου σε εύφλεκτες δεξαμενές υγρού οξυγόνου. Ήδη έχουν κόψει στα δύο ένα μηχάνημα και απειλούν ότι θα καταστρέφουν ένα μηχάνημα για κάθε μέρα που θα περνάει χωρίς να διασφαλίζονται οι θέσεις εργασίας τους.

Κρίση στη βορειοανατολική Ασία Σύνοψη άρθρου του Πιερ Ρουσέ (Μάιος 2017)

Η χρόνια κρίση στην Κορέα έγινε οξεία μετά την εκλογή Τραμπ. Εξελίσσεται σε τρία επίπεδα: 1) Παγκόσμιος συσχετισμός δυνάμεων. 2) Εντάσεις στην Ανατολική Ασία. 3) Κατάρρευση του στάτους κβο μεταξύ Βόρειας και Νότιας Κορέα. Το διακύβευμα είναι υψηλό, οι κίνδυνοι «ατυχημάτων» υπαρκτοί.

Ο πόλεμος της Κορέας το 1950–53 τελείωσε χωρίς την υπογραφή συνθήκης ειρήνης. Επίσημα (και όχι μόνο τυπικά) η χερσόνησος είναι ακόμα σε εμπόλεμη κατάσταση.

Στα τέλη του 19^{ου} αιώνα, η Ιαπωνία (πρώτος ασιατικός ιμπεριαλισμός) κυριάρχησε στην Κορέα επί της Κίνας και το 1910 την προσάρτησε. Το 1945, με τη γιापωνέζικη συνθηκολόγηση, Μόσχα και Ουάσιγκτον δημιούργησαν δύο ζώνες κατοχής εκατέρωθεν του 38^{ου} παραλλήλου.

Στο Νότο, αναπτύχθηκε ένα μαζικό κίνημα από το ΚΚ και αριστερούς εθνικιστές, επιδιώκοντας μια Λαϊκή Δημοκρατία, ενάντια στην δοτή κυβέρνηση του Σίγκμαν Ρι, υποστηριζόμενου απ’ τις ΗΠΑ, που επέβαλαν στρατιωτικό καθεστώς στη Σεούλ. Οι επιτροπές εθνικής ανεξαρτησίας καταστάλθηκαν απ’ τα αμερικανικά στρατεύματα, στηριζόμενα στην αστυνομία και αξιωματούχους των Ιαπώνων, μαζί και κορεατών συνεργατών. Το 1948, ο Ρι έγινε πρόεδρος. Κομμουνιστές αντάρτες αντιστάθηκαν στη δικτατορία του. Η Λαϊκή Δημοκρατία ανακηρύχθηκε στο Βορρά, ενώ έγιναν παράνομες εκλογές στο Νότο.

Ο πόλεμος ξέσπασε το 1950. Πήρε διεθνείς διαστάσεις. Με προκάλυμμα τον

ΟΗΕ, οι ΗΠΑ έστειλαν μεγάλες δυνάμεις. Ο στρατός του Βορρά απωθήθηκε στα σύνορα με την Κίνα, που μπήκε στον πόλεμο και απώθησε τις αμερικανικές δυνάμεις στον 38^ο παράλληλο. Το μέτωπο σταθεροποιήθηκε, με μια αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη.

Οι «κομμουνιστικές δυνάμεις» συμπεριλάμβαναν την εσωτερική αντίσταση, εξόριστους στην ΕΣΣΔ, την ομάδα Γιανάν (στο πλευρό του ΚΚ Κίνας) και μια μονάδα ανταρτών, με ηγέτη τον Κιμ Ιλ Σουνγκ, που δρούσαν στην Κίνα χωρίς να έχουν προσχωρήσει στο ΚΚ. Ο Σουνγκ επέστρεψε στη Β. Κορέα ως ευνοούμενος της Μόσχας, αν και η φράξια του ήταν μικρή μειοψηφία στο κορεάτικο ΚΚ. Ωστόσο, δεν έγινε ανδρείκελο. Τις δεκαετίες του ’50 και ’60 σταθεροποίησε την εξουσία του με σειρά διώξεων, ντόπιων κομμουνιστών, «φιλοσοβιετικών» και «φιλοκινέζων». Το καθεστώς έγινε δεσποτικό, μετά δυναστικό.

Παρά την προσέγγιση ΗΠΑ–Κίνας (επίσκεψη Νίξον 1972), οι ΗΠΑ διατηρούσαν στρατιωτικές δυνάμεις στην Κορέα, που ενίσχυσαν στη διάρκεια του πολέμου του Βιετνάμ.

Το βορειοκορεάτικο καθεστώς δεν κατέρρευσε, παρά τις εσωτερικές κοινωνικές κρίσεις (λιμός το δεύτερο μισό της δεκαετίας του ’90), τη διάλυση της ΕΣΣΔ, την καπιταλιστικοποίηση της Κίνας και την ανάπτυξη δεσμών της με τη Νότια Κορέα, τον θάνατο του «Μεγάλου Ηγέτη» Σουνγκ κι έπειτα του γιου του, διεθνείς κυρώσεις, πιέσεις και επιθέσεις (ηλεκτρονικός πόλεμος) των ΗΠΑ. Όπως σημειώνει ο Φ. Πον, «αν ήταν μόνο σταλινικό, δεν θα επιβίωνε».

Πολιτικές Εξελίξεις σε Βραζιλία - Βενεζουέλα

φθοράς και την προκήρυξη νέων εκλογών. Ειδικά η απεργία της 28ης Απριλίου (η πρώτη γενική απεργία μετά από είκοσι χρόνια) ήταν μια από τις μεγαλύτερες που έχουν πραγματοποιηθεί στο δυτικό ημισφαίριο, με δεκάδες εκατομμύρια εργαζόμενους να παλεύουν τους νευραλγικούς παραγωγικούς τομείς της οικονομίας (αυτοκινητοβιομηχανία, πετρελαϊκή βιομηχανία, τράπεζες, μεταφορές, εκπαίδευση κ.λπ.) και να διαδηλώνουν σε τεράστιες μάζες σε όλη την έκταση της χώρας. Η τεράστια επιτυχία και απήχηση της απεργίας ώθησε τα συνδικάτα να καλέσουν στις 24 Μαΐου πανεθνική κινητοποίηση στην πρωτεύουσα Μπραζίλια, η οποία κατέληξε σε μαζικές συγκρούσεις και επιθέσεις διαδηλωτών σε κυβερνητικούς στόχους (πυρπόληση υπουργείου Γεωργίας) κάτι που ώθησε τον πρόεδρο να αναπτύξει στρατιωτικές δυνάμεις στους δρόμους της πόλης, απόφαση που εξόργισε ακόμα περισσότερο τις μάζες.

Παρ’ ό,τι ο Τέμερ αρνείται να παραιτηθεί, όλα δείχνουν πως ο ενορχηστρωτής της αποπομπής της Ρούσεφ πέφτει στον ίδιο λάκκο που έσκαψε για να ρίξει την πρώην πρόεδρο. Η αποπομπή του με τον έναν ή τον άλλον τρόπο είναι σχεδόν βέβαιη και ήδη αρχίζουν να τον εγκαταλείπουν οι εταίροι του κυβερνητικού συνασπισμού (αποχώρησαν ήδη 35 βουλευτές και ένας υπουργός του Σοσιαλιστικού Κόμματος). Χωρίς αμφιβολία, οι εξελίξεις στον «γίγαντα» της Λ. Αμερικής θα συνεχίσουν να είναι καταγιστικές και οι αγώνες των εργαζομένων μπορούν να παίξουν καθοριστικό ρόλο για μια αντεπίθεση των λαϊκών

Το «πολιορκημένο φρούριο» στηρίχτηκε σ’ έναν εθνικισμό/πατριωτισμό σφυρηλατημένο απ’ την γιापωνέζικη κατάκτηση.

Η Πιονγιάνγκ κατάλαβε επίσης ότι μόνο η κατοχή πυρηνικών προστατεύει αποτελεσματικά απ’ τις δυτικές επεμβάσεις. Οι συμφωνίες του 1994 (επί Κλίντον) μεταξύ ΗΠΑ και Β. Κορέας για τα πυρηνικά έσπασαν μονομερώς απ’ τον Τζ. Μπους, που την τοποθέτησε στον «άξονα του κακού». Ο Ομπάμα συνέχισε αυτή την πολιτική. Οι μεγάλες κοινές αεροπορικές επιχειρήσεις ΗΠΑ και Ν. Κορέας στοχεύουν σε διείσδυση στο Βορρά, ενώ ένα σύστημα ηλεκτρονικού πολέμου σαμποτάρει τις επικοινωνίες του.

Η άνοδος και στρατιωτική ενίσχυση της Κίνας έφερε νέες εντάσεις. Οι ΗΠΑ θέλουν να διατηρήσουν τον έλεγχο των θαλάσσιων οδών, με τον 7^ο Στόλο και το τρομακτικό δίκτυο βάσεων (ειδικά Ν. Κορέα, Ιαπωνία, Οκινάουα) και συμμαχικών στρατών (Ν. Κορέα, Ιαπωνία). Πρόσφατα εγκατέστησαν την αντιπυραυλική συστοιχία THAAD στη Ν. Κορέα, με εμβέλεια σε μεγάλο μέρος της Κίνας (εξουδετερώνοντας τα πυρηνικά της). Η Κίνα απαντάει με εκσυγχρονισμό και ανάπτυξη των στρατηγικών υποβρυχίων της.

Η Ιαπωνία έχει ήδη τον 6^ο μεγαλύτερο στρατιωτικό στόλο. Προσπαθεί να ξεφορτωθεί τα εναπομείναντα πολιτικά εμπόδια για έναν πλήρη επανεξοπλισμό (και πυρηνικό), παρά το πασιφιστικό Σύνταγμά της και την ισχύ των λαϊκών αντιμιλιταριστικών αισθημάτων.

Ο «παράγοντας» Τραμπ προσθέτει παραπάνω αβεβαιότητα. Έστειλε ένα αεροπλανοφόρο απέναντι απ’ την Κορέα. Εκτοξεύει δηλώσεις μιλιταριστικές και διπλωματικού «ψύχους». Ωστόσο, στις πρώτες 100 μέρες της προεδρίας του, συσσωρεύσε υποχωρήσεις στο εσωτερικό. Αντιμετωπίζει μαζικές

μαζών σε όλη την Ήπειρο.

Βενεζουέλα

Η κατάσταση στην Βενεζουέλα συνεχίζει να βαίνει εξαιρετικά επικίνδυνη για την κυβέρνηση Μαδούρο και την μπολιβαριανή επανάσταση, με τη δεξιά αντιπολίτευση να έχει σηκώσει ψηλά την σημαία της αντεπανάστασης και να βρίσκεται σε πλήρη αντεπίθεση με τις πλάτες της νέας ηγεσίας των ΗΠΑ. Το «οπλοστάσιο» της αντεπανάστασης συνεχώς διευρύνεται, καθώς η τελευταία περνά από τις γνωστές τακτικές του οικονομικού πολέμου (δημιουργία τεχνητών ελλείψεων στην αγορά) στην ανοιχτή σύγκρουση στο δρόμο – οργανώνοντας βίαιες διαδηλώσεις, σπλιζοντας φασιστικές ομάδες, κάνοντας δολοφονικές επιθέσεις σε αγωνιστές, καταστρέφοντας τις λαϊκές υποδομές της μπολιβαριανής επανάστασης. Όλα αυτά έχουν στόχο να κάμψουν το φρόνημα των λαϊκών μαζών, να απομονώσουν πλήρως την κυβέρνηση Μαδούρο και να την οδηγήσουν σε πλήρη συμβιβασμό και παραίτηση πριν από τις προγραμματισμένες προεδρικές εκλογές του 2018. Μέσα σε δύο μήνες βίαιων συγκρούσεων, οι νεκροί έχουν ξεπεράσει τους 60. Καθώς πολλοί απ’ αυτούς είναι θύματα της αντιπολίτευσης, τρέφουν τη διεθνή παραγάνδα των καθεστωτικών ΜΜΕ, τα οποία διαστρεβλώνουν την πραγματικότητα και ενχορώς ουρλιάζουν ενάντια στην μπολιβαριανή επανάσταση. Ανάμεσά τους βρίσκονται και τα ελληνικά ΜΜΕξαπάτησης, που χύνουν

κινητοποιήσεις. Προσπαθεί να ελέγξει τα πράγματα με απειλές στο εξωτερικό, αντιστρέφοντας την πολιτική του για τη Ρωσία και τη Συρία, επιβεβαιώνοντας την ασύγκριτη στρατιωτική ισχύ των ΗΠΑ, διατάζοντας θεαματικά χτυπήματα σε Συρία και Αφγανιστάν, ώστε να δείξει ότι οι ΗΠΑ μπορούν να δρουν μονομερώς. Με μια κυβέρνηση επιχειρηματικών και στρατηγών, έχει υποσχεθεί ένα μαζικό εξοπλιστικό πρόγραμμα. Με την επίκληση του κινδύνου της Β. Κορέας ασκεί πίεση για την έγκρισή του.

Ο πρόσφατος βομβαρδισμός στο Αφγανιστάν κατέστρεψε κάποια καταφύγια της Αλ Κάιντα, αλλά αυτή είναι μόνο μια μικρή συνιστώσα της σύγκρουσης. Ο πραγματικός αντίπαλος των ΗΠΑ είναι οι Ταλιμπάν, μάλλον ενισχυμένοι πολιτικά απ’ την βιαιότητα της επίθεσης. Ήταν ένα διεθνές «σινιάλο», επίσης προς τις Κίνα και Β. Κορά, για την αυξανόμενη αποφασιστικότητα των ΗΠΑ. Η «μητέρα όλων των βομβών», η πιο ισχυρή στον κόσμο [που χρησιμοποιήθηκε] δεν είχε μέχρι τώρα δοκιμαστεί σε πραγματικές συνθήκες.

Η ελπίδα βρίσκεται στους λαούς. Στη Ν. Κορέα, η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι μάλλον υπέρ μια διαπραγματεύσεως με το Βορρά. Κινητοποιήσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία έγιναν κοντά στην βάση της THAAD, ενώ υπάρχει αντίσταση στην εγκατάσταση στρατιωτικής βάσης στο νησί Τζέτζου. Στην Ιαπωνία, η αντίσταση στην επαναστρατιωτικοποίηση παραμένει πολύ βαθιά, το ίδιο η αντίθεση στην αμερικανική βάση στην Οκινάουα.

Οι κίνδυνοι απ’ την σύγκρουση στην Ανατολική Ασία είναι ευθέως παγκόσμιοι. Αντιπολεμικά κινήματα πρέπει να δώσουν την υποστήριξή τους στην αντίσταση στην Ασία. _

τόνους δηλητηρίου ενάντια στην κυβέρνηση Μαδούρο – όχι φυσικά επειδή πιστεύουν ότι μοιάζει με την κυβέρνηση Τσίπρα, όπως έλεγαν παλιότερα, αλλά γιατί και στη χώρα μας η άρχουσα τάξη φοβάται τη λαϊκή κινητοποίηση.

Η ηγεσία του Μαδούρο, η οποία πληρώνει ακριβά τις υποχωρήσεις της απέναντι στην αντίδραση, προσπαθεί να συγκρατήσει δυνάμεις και να ανασυγκροτηθεί. Σε αυτό το πλαίσιο κάλεσε εκλογές για νέα Συντακτική Συνέλευση, οι οποίες ορίστηκαν από το Εθνικό Εκλογικό Συμβούλιο (ΕΚΣ) για τον Ιούλιο. Παράλληλα το ΕΚΣ όρισε την 10η Δεκέμβρη ως ημέρα εκλογών κυβερνητών και δημοτικών συμβουλίων (είχαν αναβληθεί από την κυβέρνηση το 2016). Η Εθνοσυνέλευση, που ελέγχεται από την αντίδραση, απέρριψε τις εκλογές για Συντακτική Συνέλευση ζητώντας παραίτηση του Μαδούρο και προεδρικές εκλογές.

Όπως και να εξελιχθούν τα πράγματα με αυτές τις εκλογικές αναμετρήσεις, ο οικονομικός πόλεμος μέρα με τη μέρα αγριεύει. Χωρίς δραστικά επαναστατικά μέτρα (απαλλοτρίωση όλων των μεγάλων παραγωγικών μονάδων, τραπεζών, μεταφορών, επιβολή κρατικού μονοπωλίου στο εξωτερικό εμπόριο και κατάσχεση των αδιάθετων εμπορευμάτων), η κατάσταση στην χώρα θα χειροτερεύει διαρκώς. Ήδη μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες όπως οι General Motors, United Airlines, Pirelli, Lufthansa, Alitalia κ.ά έχουν εγκαταλείψει τη χώρα, γιγαντώνοντας την ανεργία. Οι κινήσεις της ηγεσίας Μαδούρο για αύξηση της μπολιβαριανής πολιτοφυλακής σε 1.000.000 άνδρες, παρ’ ό,τι στη σωστή κατεύθυνση, δεν μπορούν να υποκαταστήσουν την ανάγκη λήψης επαναστατικών μέτρων που έχει ανάγκη η μπολιβαριανή επανάσταση για να σωθεί και να εξελιχθεί.

ΤΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Αλληλεγγύη στους φυλακισμένους Παλαιστίνιους απεργούς πείνας

Τα φώτα της δημοσιότητας έχουν στραφεί και πάλι στην πολύπαθη Παλαιστίνη, μετά την απεργία πείνας που ξεκίνησαν στις 17 Απρίλη 1.600 παλαιστίνιοι πολιτικοί κρατούμενοι στις ισραηλινές φυλακές, απαιτώντας ανθρώπινες συνθήκες κράτησης.

«Αξιοπρέπεια και Ελευθερία»

Από το 1967, 800.000 Παλαιστίνιοι έχουν φυλακιστεί στις ισραηλινές φυλακές. Σήμερα βρίσκονται σε αυτές 6.500 πολιτικοί κρατούμενοι. Από αυτούς, 300 είναι παιδιά κάτω των 16 ετών και 500 βρίσκονται σε καθεστώς διοικητικής κράτησης, δηλαδή χωρίς να έχουν δικαστεί, συχνά χωρίς να ξέρουν γιατί κατηγορούνται. Ανάμεσα στους κρατούμενους βρίσκονται 13 βουλευτές του παλαιστινιακού κοινοβουλίου, με πιο εξέχουσες προσωπικότητες τον Μαρουάν Μπαργούτι, που πρωτοστάτησε στη δεύτερη Ιντιφάντα, και τον ηγέτη του Λαϊκού Μετώπου Αχμέντ Σααντάτ.

Η απεργία πείνας, που βρίσκεται σε εξέλιξη, έχει ως κύρια αιτήματα τη δυνατότητα των κρατουμένων να επικοινωνούν τηλεφωνικά με τις οικογένειές τους και να δέχονται τακτικά επισκέψεις, την παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, τον τερματισμό των βασανιστηρίων και της κακομεταχείρισης, την κατάργηση του καθεστώτος της διοικητικής κράτησης και της απομόνωσης, καθώς και άλλα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα που παραβιάζονται συστηματικά από τις ισραηλινές αρχές.

Το ξεκίνημα της απεργίας πείνας συνέπεσε με την επέτειο των 69 χρόνων από τη Νάκμπα (καταστροφή της Παλαιστίνης το 1948)

και των 50 χρόνων από τον πόλεμο των 6 ημερών του 1967. Σήμερα το Ισραήλ κατέχει το 85% της ιστορικής Παλαιστίνης και συνεχίζει να την κατακερματίζει με τους διαρκείς εποικισμούς.

Οι εκδηλώσεις συμπαράστασης στους απεργούς είναι συνεχείς, σε πολλές χώρες του κόσμου. Στην ίδια την Παλαιστίνη μια Γενική Απεργία, στις 27 Απριλίου, νέκρωσε τη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Παράλληλα, σε απεργία πείνας συμπαράστασης έχουν προχωρήσει φοιτητές του πανεπιστημίου Μπερ Ζέιτ, ενώ οι πορείες αλληλεγγύης είναι καθημερινές, παρά τις συγκρούσεις με την ισραηλινή αστυνομία και τις συλλήψεις.

Η ισραηλινή κυβέρνηση, ωστόσο, δεν φαίνεται να υποχωρεί. Αντίθετα, προσπαθεί να σπάσει το ηθικό των απεργών με αντίποινα: δεν επιτρέπει στους απεργούς που συντηρούνται με νερό και αλάτι να αγοράσουν αλάτι, προχωρά σε διαρκείς ξαφνικούς ελέγχους στα κελιά τους και σε αφαίρεση των προσωπικών τους αντικειμένων, εμποδίζει την επικοινωνία τους με τους συνηγόρους τους και τις οικογένειές τους, καθώς και τη μεταξύ τους επικοινωνία, με τον εγκλεισμό – κυρίως των ηγετικών στελεχών – στην απομόνωση.

Φιλοϊσραηλινή η πολιτική Τραμπ

Σε αυτό το περιβάλλον, πραγματοποιήθηκε επίσκεψη του αμερικανού προέδρου σε Ισραήλ και Παλαιστίνη στις 22-23 Μάη. Είχε προηγηθεί επίσκεψη του παλαιστίνιου προέδρου Μαχμούντ Αμπάς στην Ουάσινγκτον. Και στις δύο περιστάσεις επιβεβαιώθηκε η πλήρης στήριξη του Τραμπ στο Ισραήλ. Όχι

μόνο απέφυγε να αναφερθεί σε δημιουργία παλαιστινιακού κράτους, δεν έθιξε καν το φλέγον ζήτημα των εποικισμών. Άλλωστε, η επίσκεψη Τραμπ στην περιοχή είχε βασικό στόχο να ευθυγραμμίσει τους παραδοσιακούς συμμάχους της Αμερικής (Σαουδική Αραβία, Εμιράτα και Ισραήλ) στα σχέδιά του για έναν αντι-ιρανικό συνασπισμό.

Αλλαγή σελίδας για τη Χαμάς

Στο μεταξύ, η Χαμάς προχωρά σε σημαντικές αλλαγές στο καταστατικό της, με προφανή στόχο να γίνει δεκτή σε ενδεχόμενες διαπραγματεύσεις για το Παλαιστινιακό. Οι αλλαγές είναι αποτέλεσμα πολύχρονων συνομιλιών στο εσωτερικό της. Ωστόσο, στην προσπάθεια να τηρήσει μια γραμμή εθνικής συναίνεσης, το νέο καταστατικό περιέχει διάφορες αντιφάσεις. Η σημαντικότερη αλλαγή αφορά την αποδοχή της λύσης των δύο κρατών, με πρωτεύουσα την Ανατολική Ιερουσαλήμ για το παλαιστινιακό, στα σύνορα του 1967. Έχει αφαιρεθεί η «εμπρηστική» φρασεολογία για καταστροφή του Ισραήλ, βασικός όμως στόχος παραμένει η απελευθέρωση όλης της ιστορικής Παλαιστίνης. Η σύγκρουση με το Ισραήλ χαρακτηρίζεται πολιτική και όχι θρησκευτική και ο παλαιστινιακός αγώνας, αγώνας κατά των Σιωνιστών και όχι των Εβραίων. Αναγνωρίζεται η Παλαιστινιακή Αρχή ως πραγματικότητα, που πρέπει όμως να ανασυγκροτηθεί σε δημοκρατικές βάσεις, ενώ ταυτόχρονα απορρίπτεται η συμφωνία του Όσλο και η υφιστάμενη

συνεργασία παλαιστινιακών και ισραηλινών δυνάμεων ασφαλείας. Η ένοπλη αντίσταση θεωρείται «στρατηγική επιλογή» και νόμιμο δικαίωμα, που παρέχεται από τις διεθνείς συνθήκες.

Παρά τις σαφείς υποχωρήσεις, ακόμα και σε ενδεχόμενη επανέναρξη ειρηνευτικών συνομιλιών, συμμετοχή της Χαμάς δεν πρόκειται να υπάρξει, αν δεν αποκηρύξει πλήρως τη βία και δεν αποδεχτεί όλες τις προηγούμενες συμφωνίες. Πολύ περισσότερο τώρα, που ακόμα και η συζήτηση της λύσης των δύο κρατών φαίνεται να απομακρύνεται.

Παρά τις ανέξοδες διακηρύξεις και τα πολυάριθμα ψηφίσματα, πιέσεις από τον διεθνή παράγοντα ουσιαστικά δεν υπάρχουν. Η αποφασιστικότητα του παλαιστινιακού λαού και των απεργών πείνας και η αλληλεγγύη των λαών είναι το μόνο όπλο των Παλαιστινίων. Οφείλουμε, κλείνοντας, να καταδικάσουμε την επαίσχυντη στάση της κυβέρνησης Τσίπρα, που όχι μόνο αρνήθηκε να ψηφίσει την πρόσφατη απόφαση της Unesco που καταδίδε την ισραηλινή κατοχή, αλλά υπογράφει τη μια μετά την άλλη συμφωνίες με τους σφαγείς του παλαιστινιακού λαού και συμπλέει απόλυτα με τους ιμπεριαλιστές, βάζοντας τη χώρα μας στο μάτι του κυκλώνα.

■ Μαρία Κτιστάκη

Παντελής Πουλιόπουλος (1900-1943)

Πριν από 74 χρόνια έφυγε από τη ζωή ο επαναστάτης και σημαντικότερος Έλληνας θεωρητικός του μαρξισμού, Παντελής Πουλιόπουλος. Στις 6 Ιουνίου του 1943, εκτελέστηκε μαζί με άλλους 105 κομμουνιστές από Ιταλούς φασίστες στο Νεζερό της Λάρισας, ως αντίποινα για το σαμποτάζ της ανατίναξης της γέφυρας του Κουρνόβου από τον ΕΛΑΣ. Παρά το γεγονός ότι πέθανε σε ηλικία μόλις 43 ετών, κατάφερε να αφήσει πίσω του σπουδαία πολιτική και θεωρητική κληρονομιά. Διετέλεσε πρώτος Γενικός Γραμματέας του ΚΚΕ (1924-1926) και στη συνέχεια έγινε θεμελιωτής του τροτσικιστικού ρεύματος και ιδρυτής της ΟΚΔΕ (1934).

Ο Πουλιόπουλος γεννήθηκε στη Θήβα στις 10 Μαρτίου 1900. Το 1919 γράφτηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και τον ίδιο χρόνο έγινε μέλος του νεοϊδρυθέντος Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος της Ελλάδος (ΣΕΚΕ). Τον επόμενο χρόνο στρατεύτηκε και στάλθηκε στο μικρασιατικό μέτωπο, όπου και ανέπτυξε αντιπολεμική δράση. Συνελήφθη από τη στρατονομία και αντιμετώπισε την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Δραπέτευσε από τις φυλακές όταν έγινε η Μικρασιατική Καταστροφή, ξεφεύγοντας έτσι από το εκτελεστικό απόσπασμα. Επιστρέφοντας στην Αθήνα, μαζί με άλλους συντρόφους του συγκρότησε την αντιπολεμική κίνηση των Παλαιών Πολεμιστών και το 1924 εκλέχθηκε Πρόεδρος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας τους. Το 3ο έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ τον εξέλεξε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής του, η οποία τον εξέλεξε Γενικό Γραμματέα σε ηλικία μόλις 24 ετών. Το 3ο έκτακτο Συνέδριο αποδέχτηκε πλήρως τους «21 όρους» της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Τρίτης Διεθνούς) προκειμένου να γίνει μέλος της και μετονομάστηκε σε ΚΚΕ. Ο Πουλιόπουλος εκπροσώπησε το

κόμμα στο 5ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς, όπου υιοθετήθηκε η γραμμή της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας αλλά και το λανθασμένο σύνθημα περί «ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης», το οποίο σύντομα θα προκαλούσε μεγάλα προβλήματα στο ΚΚΕ.

Στις 25 Αυγούστου 1925, μαζί με άλλους 23 συντρόφους του, ο Πουλιόπουλος δικάστηκε με την κατηγορία ότι προωθούσε την αυτονομία της Μακεδονίας και της Θράκης. Υπεραμύνθηκε των διεθνιστικών θέσεων στα πλαίσια της υπεράσπισης των εθνικών μειονοτήτων και της αυτοδιάθεσης των λαών, σε μια πεντάωρη απολογία που προκάλεσε αίσθηση. Στις 22 Φεβρουαρίου 1926, όταν συνεχίστηκε η δίκη, οι κατηγορίες κατέπεσαν, αλλά οι κατηγορούμενοι εξορίστηκαν. Ο Πουλιόπουλος εξορίστηκε στη Φολέγανδρο και αφέθηκε ελεύθερος στα τέλη Αυγούστου.

Τον Σεπτέμβριο του 1926 ο Πουλιόπουλος παραιτήθηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ, καθώς κατά την απουσία του η σταλινική φράξια των Χαϊτά – Ζαχαριάδη – Σιάντου είχε επικρατήσει στο ΚΚΕ. Τον Μάρτιο του 1927 τέθηκε εκτός της Κεντρικής Επιτροπής και αργότερα τον ίδιο χρόνο εκτός κόμματος. Ίδρυση την Αριστερή Αντιπολίτευση στο ΚΚΕ, η οποία αργότερα σχημάτισε την Ενωμένη Αντιπολίτευση, η οποία διαγράφηκε από το ΚΚΕ τον Δεκέμβριο του 1928. Ο Πουλιόπουλος ήταν από τους πρώτους μέσα στο ΚΚΕ που υιοθέτησαν τις θέσεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης στο ΚΚ Σοβιετικής Ένωσης και στην Τρίτη Διεθνή, που είχαν δημιουργηθεί από τον Λέον Τρότσκι.

Παράλληλα με την πολιτική του δράση, ο Πουλιόπουλος εξελίχθηκε σε λαμπρό επιστήμονα για την εποχή του, τελειώνοντας τη Νομική, μαθαίνοντας πολλές ξένες γλώσσες

και όντας σε θέση να διαβάζει νομικά και μαρξιστικά κείμενα στο πρωτότυπο. Την περίοδο 1927-1929 εκπαιδεύει μια ομάδα νεαρών δικηγόρων, με σκοπό να τους κάνει ικανούς να υποστηρίζουν αγωνιστές της εργατικής τάξης όταν δίνονται. Ως δικηγόρος υπερασπιζόταν εργάτες απέναντι στους εργοδότες τους, διαδηλωτές που συλλαμβάνονται, σωματεία που διαλύονται αυθαίρετα, διανοούμενους και φοιτητές που οδηγούνται στα αστυνομικά τμήματα και σέρνονται στα δικαστήρια με βαριές κατηγορίες.

Όντας πλέον διαγραμμαμένος από το ΚΚΕ, συγκροτεί μια ομάδα με το όνομα Σπάρτακος, που εξέδιδε από τον Ιανουάριο του 1928 το ομώνυμο περιοδικό. Το Μάρτιο του 1928, η ομάδα Σπάρτακος τάχθηκε αλληλέγγυα με τη ρώσικη Αριστερή Αντιπολίτευση και αργότερα με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση (Δ.Α.Α.). Ευθυγραμμίζεται οριστικά με τον Τρότσκι και τη Δ.Α.Α. για την ανάγκη νέων κομμάτων και νέας Διεθνούς (4η Διεθνής), η οποία θα ιδρυθεί τελικά το 1938. Το 1934 ο Παντελής Πουλιόπουλος και ο Μιχάλης Ράπτης (Πάμπλο) ίδρυσαν την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), η οποία το 1937, κατόπιν ενοποίησης με την ομάδα του «Νέου Δρόμου» μετονομάστηκε σε Ενιαία ΟΚΔΕ (ΕΟΚΔΕ).

Τον Αύγουστο του 1936, επί δικτατορίας Μεταξά, ο Πουλιόπουλος πέρασε στην παρανομία. Το 1938 συνελήφθη και ύστερα από αρκετούς μήνες φυλακής στην Αίγινα, στάλθηκε στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας όπου και απομονώθηκε στο θάλαμο των ιδιαίτερα επικίνδυνων. Στην φυλακή γράφτηκαν τα περίφημα «Τετράδια της Ακροναυπλίας», που περιλαμβάνουν τις συζητήσεις – διαφωνίες των δύο τεταρτοδιεθνιστικών οργανώσεων (ΕΟΚΔΕ - ΚΔΕΕ) πάνω σε διάφορα ζητήματα

και ιδίως στη φύση της ΕΣΣΔ και στον χαρακτήρα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Από την Ακροναυπλία μεταφέρεται το 1942, στο στρατόπεδο της Λάρισας, όπου και θα εκτελεστεί ένα χρόνο αργότερα.

Ο Π. Πουλιόπουλος έζησε και πέθανε αφοσιωμένος στον αγώνα υπέρ των αδικημένων και για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης. Μετέφρασε στα ελληνικά το Κεφάλαιο και την Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας του Καρλ Μαρξ, την Προδομένη Επανάσταση του Τρότσκι, τον Ιστορικό Υλισμό του Μπουχάριν και διάφορα άλλα έργα. Συνέγραψε το εξαιρετικής σημασίας θεωρητικό έργο «Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα;» στο οποίο εφάρμοσε το νόμο της συνδυασμένης και άνισης ανάπτυξης στη μελέτη της ιστορίας της χώρας μας, βγάζοντας τα σωστά πολιτικά συμπεράσματα για το καπιταλιστικό στάδιο της εποχής και την αναγκαιότητα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Για όλο του το έργο και τη συνολική του παρουσία στην πολιτική ζωή της χώρας μας, ο Παντελής Πουλιόπουλος κατέχει μια θέση μεταξύ των μεγάλων μαρξιστών επαναστατών της εποχής του, της τάξης του Λένιν, του Τρότσκι και της Ρόζα Λούξεμπουργκ.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Εισαγωγή

Αφορμή για να ξανασκεφτούμε και να συζητήσουμε πάνω στο θέμα «Οκτωβριανή Επανάσταση και Τέχνη», είναι βέβαια τα εκατό χρόνια από τον Κόκκινο Οκτώβρη του 1917. Παρ' όλα αυτά, το ίδιο το θέμα της συζήτησης στον πυρήνα του δεν είναι καθόλου επετειακό. Έναν αιώνα μετά την έφοδο των καταπιεσμένων στον «ελεύθερο ουρανό της ιστορίας» (Βάλτερ Μπένγιαμιν), ο καπιταλισμός, στην επιθανάτια αγωνία του, υφίσταται μια δομική κρίση που απειλεί τη γνωστή μέχρι σήμερα ύπαρξη του συστήματος. Την ίδια στιγμή, η ανθρωπότητα εισέρχεται σε περίοδο βαρβαρότητας, κατά την οποία η οικονομική κρίση αποκτά τερατώδεις διαστάσεις, μετατρέπόμενη με γεωμετρική πρόοδο σε κρίση του ίδιου του ανθρώπινου πολιτισμού. Είναι γνωστό ότι στις περιόδους που ο ανθρωποφάγος καπιταλισμός χτυπά το κεφάλι του στους φραγμούς που ο ίδιος δημιουργεί, το τραύμα της ιστορίας ανοίγει και βαθαίνει, γεννώντας πολέμους, μαζική εξαθλίωση πληθυσμών, φασιστικά μορφώματα, αλλά και άφθονες δυνατότητες για επαναστατική ανατροπή του υπάρχοντος. Στο δικό μας «χρόνο του τώρα» (Βάλτερ Μπένγιαμιν), εκατό χρόνια μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, μπορούμε να πάμε μπροστά, να ονειρευτούμε και να παλέψουμε για έναν καλύτερο κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, μονάχα εφόσον ξαναβρούμε το νήμα που μας ενώνει με την επαναστατική παράδοση του Οκτώβρη –ένα παρελθόν διαρκώς παρόν, που περιμένει τη δικαίωσή του– αντλώντας τα αναγκαία συμπεράσματα από το συμβάν - τομή στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Ένας ακόμα λόγος που εξακτινώνει το θέμα μας πέρα από την επετειακή του σημασία, είναι το ίδιο το ζήτημα του ανθρώπινου πολιτισμού. Στη Ρωσία των Σοβιετών συντελέστηκε το προμηθεϊκό έργο βαθιάς αφομοίωσης των αγαθών της κουλτούρας και του πνεύματος από τις λαϊκές μάζες και μάλιστα υπό ένα πολύ συγκεκριμένο πρίσμα, που σχετίζεται με την ίδια την οικοδόμηση του σοσιαλισμού: Από τη μορφωτική ανάπτυξη των εργαζομένων εξαρτιόταν (και εξαρτάται και σήμερα) η ίδια η δυνατότητα της εργατικής τάξης να αυτοκυβερνηθεί, υλοποιώντας το αίτημα της Α' Διεθνούς και του Μαρξ σύμφωνα με το οποίο «η χειραφέτηση των εργατών είναι έργο αυτών των ιδίων».

Καλλιτεχνική πρωτοπορία στην προ-επαναστατική Ρωσία

Στις επαναστατημένες Πετρούπολη και Μόσχα του Φλεβάρη και του Οκτώβρη του 1917, αλλά και στην Πετρούπολη των πρώτων Σοβιετών του 1905, δημιουργούνται οι όροι ύπαρξης μιας καλλιτεχνικής και πνευματικής ιντελιγκέντσιας που αντιλαμβάνεται τον εαυτό και τον ρόλο της ως εμπροσθοφυλακή (*avant garde*) των εργαζομένων μαζών στον αγώνα τους για χειραφέτηση και ελευθερία. Δεν είναι τυχαίο το ότι ο όρος προέρχεται από την πολεμική ορολογία. Οι επαναστάσεις είναι τα ακραία σημεία ενός διαρκούς ταξικού πολέμου, το τέλος του οποίου μπορεί να σημάνει μονάχα η νικηφόρα οικοδόμηση του πανανθρώπινου, ελευθεριακού κομμουνισμού.

Η τσαρική Ρωσία του τέλους του 19ου αιώνα - αρχών του 20ού, μια καθυστερημένη καπιταλιστική χώρα με ημι-φεουδαρχικά και ασιατικού τύπου χαρακτηριστικά, συγκέντρωνε στην πιο οξυμένη τους μορφή όλες τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές αντιφάσεις, που οδηγούσαν σε εξεγέρσεις κι επαναστάσεις, αλλά και σε εκρήξεις δημιουργικότητας της καλλιτεχνικής πρωτοπορίας. Σύμφωνα με το «νόμο της ανισόμετρης και συνδυασμένης ανάπτυξης» που αναλύει ο Τρότσκι στον λόγο του στην Κοπεγχάγη για την «Υπεράσπιση του Οκτώβρη», τον Νοέμβριο του 1932:¹

- Στις αρχές του 20ού αιώνα, η βιομηχανία κατείχε μια πολύ μικρή θέση στη χώρα σε σχέση με την αγροτιά. Αυτό μεταφραζόταν σε χαμηλή παραγωγικότητα της εργασίας. Για παράδειγμα, πριν τον Α' Π.Π., περίοδο οικονομικής άνθισης της τσαρικής Ρωσίας, το εθνικό της εισόδημα ήταν 8 - 10 φορές χαμηλότερο απ' αυτό των ΗΠΑ. Παρ' όλα αυτά, κι ενώ η αγροτική οικονομία σε πολλές περιπτώσεις έμενε στα επίπεδα του 17ου αιώνα, η βιομηχανία, αν όχι με όρους αποδοτικότητας, τουλάχιστον από τον τύπο της, βρισκόταν στο επίπεδο των ανεπτυγμένων κρατών.

Σχεδόν χωρίς δρόμους, η Ρωσία βρέθηκε στην ανάγκη να στήσει σιδηροδρομικό δίκτυο. Χωρίς να περάσει απ' τα στάδια της χειροτεχνίας και της βιοτεχνίας απ' τα οποία πέρασε η Ευρώπη, πέρασε απ' ευθείας στη βιομηχανοποιημένη παραγωγή. Όπως γράφει ο Τρότσκι: «Αυτή είναι η τύχη των καθυστερημένων χωρών, να πηδούνε πάνω απ' τους ενδιάμεσους σταθμούς».

- Το χρηματιστικό κεφάλαιο της Ευρώπης διείσδυε και εκβιομηχάνιζε τη Ρωσία μ' έναν διαρκώς επιταχυνόμενο

1 Τα στοιχεία που παρατίθενται στο Λέον Τρότσκι, *Στην Υπεράσπιση του Οκτώβρη – Ο λόγος στην Κοπεγχάγη*, μτφ. Παναγιώτης Βογιατζής, Ξεκίνημα, Ιούλης 2003.

ρυθμό. Η βιομηχανική αστική τάξη εμφανίστηκε από την πρώτη στιγμή σαν μεγάλο κεφάλαιο, εχθρικό προς τον λαό. Οι ξένοι μεγαλομέτοχοι ζούσαν έξω από τη χώρα, ενώ οι εργάτες ήταν, φυσικά, Ρώσοι. Έτσι, μια αριθμητικά αδύναμη ρωσική αστική τάξη βρισκόταν αντιμέτωπη μ' ένα σχετικά ισχυρό προλεταριάτο, που διέθετε γερές και βαθιές ρίζες μέσα στο λαό. Ο επαναστατικός χαρακτήρας του προλεταριάτου δυνάμωνε από το γεγονός ότι η Ρωσία, ακριβώς λόγω της καθυστέρησής της, ήταν αναγκασμένη να φτάσει τους ανταγωνιστές της χωρίς να προλάβει ν' αναπτύξει τον δικό της κοινωνικό και πολιτικό συντηρητισμό.

- Και βέβαια, ο ρωσο-ιαπωνικός πόλεμος των ετών 1904-1905, που οδήγησε στην επανάσταση του 1905, πρόλογο και γενική δοκιμή του Οκτώβρη, η ίδια η πείρα των γεγονότων της επανάστασης του 1905 και η συμμετοχή της χώρας στον Α' Π.Π., δημιουργούσαν ένα εύφλεκτο μείγμα, έτοιμο να εκραγεί ανά πάσα στιγμή.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, η καλλιτεχνική πρωτοπορία διαθέτει όλο το υλικό και τα ερεθίσματα για να εκφράσει μέσα απ' το έργο της τους αγώνες και τις αγωνίες των καταπιεσμένων, τους φόβους, το μόχθο και τα πάθη τους απ' την ένταση της εκμετάλλευσης, αλλά και τα όνειρα και τις ελπίδες τους για την επερχόμενη «αυγή της ανθρωπότητας» (Σοστακόβιτς). Αυτός θα μπορούσε να είναι κι ένας ορισμός της Μοντέρνας Τέχνης: Γεννιέται από το τραύμα της ιστορίας, εκφράζεται ως κραυγή αγωνίας των καταπιεσμένων και προσβλέπει σ' ένα μέλλον όπου θα έχει «κλείσει κατά συνέπεια η προϊστορία της ανθρώπινης κοινωνίας».²

Μπορούμε να πούμε ότι οι πρωτοπόροι καλλιτέχνες, αρκετά πριν τον Οκτώβρη, προοικονομώντας τη νέα ζωή, προετοιμάζουν και το έδαφος για την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού. Πειραματίζονται σε όλο το εύρος της ζωής και της τέχνης, αναμετρούνται με τόλμη με καθετί το ανοίκειο και το άγνωστο, γεννούν νέες μορφές καλλιτεχνικής έκφρασης στο θέατρο και τα εικαστικά, στη λογοτεχνία και την ποίηση, σχηματίζουν ομάδες και συλλογικότητες, περιοδικά τέχνης, εκθέσεις, πειραματικές παραστάσεις, λογοτεχνικά και μουσικά εγχειρήματα, ανοίγοντας με τον τρόπο τους το δρόμο για το μεγαλύτερο πείραμα στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Στανισλάβσκι, Βαχτάνγκωφ και Μέγιερχολντ στο θέατρο, Μαλέβιτς, Ρόντσενκο, Φιλόνωφ, Ποπόβα, Λιζίνσκι, Τάτλιν στα εικαστικά και τη ζωγραφική, Τζίγκα Βερτόφ, Αϊξενστάιν, Πουντόφκιν στον κινηματογράφο, Μαγιακόφσκι, Μπλοκ, Μάντελσταμ, Εσένιν στην ποίηση, Γκόργκι στη λογοτεχνία, Προκόπιεφ, Σοστακόβιτς, Ραχμάνινοφ στη μουσι-

2 Κ. Μαρξ, *Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας*, Εργατική Πάλη, Αθήνα 2009, σ. 17.

κή, και πολλοί άλλοι, δημιουργούν έναν αστερισμό καλλιτεχνών - επαναστατών που χαράσσει τον δρόμο του Οκτώβρη, σημειώνοντας την ίδια στιγμή και μια από τις λαμπρότερες στιγμές στην ιστορία της τέχνης. Οι περισσότεροι θα συμμετέχουν στις «10 μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο» και θα στηρίξουν το τεράστιο χειραφετητικό εγχείρημα των μπολσεβίκων και του επαναστατημένου ρωσικού λαού. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι μαθητές από το εργαστήριο του Μαλέβιτς - που παίρνουν μέρος στην ένοπλη εξέγερση στην Πετρούπολη, φορώντας το σοβιετικό κόκκινο αστέρι στο σκούφο κι έχοντας ως διακριτικό στο μανίκι του πουκαμίσου τους το περίφημο «μαύρο τετράγωνο» του δασκάλου τους.³

Το «Θέατρο του Οκτώβρη»

Στο χώρο του θεάτρου, ο Βζέβολοντ Μέγιερχολντ (1874 - 1940), ηθοποιός, σκηνοθέτης και δάσκαλος ηθοποιών, μέλος του Μπολσεβίκικου κόμματος, στην περίοδο μετά τον Οκτώβρη του '17 εγκαθίσταται με τους ηθοποιούς του σ' ένα εγκαταλελειμμένο σχολείο στην Πετρούπολη και μαζί ιδρύουν το «Θέατρο του Οκτώβρη». Η επανάσταση στους δρόμους κι η επανάσταση στη σκηνική τέχνη είναι γι' αυτούς συνδυασμένες διαλεκτικά και δυναμικά. Ανάμεσα στους ηθοποιούς του υπάρχουν επαγγελματίες ηθοποιοί και εργάτες - ερασιτέχνες ηθοποιοί. Στις παραστάσεις τους είναι ντυμένοι με εργατικές φόρμες. Κατά τη διάρκεια του αιματηρού ρωσικού εμφυλίου, παίζουν σε διάφορες επαναστατημένες πόλεις αλλά και περιοδεύουν σε κάθε μέτωπο του πολέμου. Βοηθούν στη μεταφορά πληροφοριών από το ένα μέτωπο στο άλλο, παίζουν για τους μαχητές του Κόκκινου Στρατού, προσπαθώντας να ανεβάσουν το ηθικό τους και να αναδείξουν την τεράστια πολιτική σημασία αυτού του αγώνα.

Σε καλλιτεχνικό επίπεδο, ο Μέγιερχολντ, είναι πρωτοπόρος στη μελέτη της τέχνης του ηθοποιού. Προερχόμενος από το Θέατρο Τέχνης και τη σχολή του

Κωνσταντίν Στανισλάβσκι, παρακολουθεί τις μελέτες και τα πειράματα του τελευταίου πάνω στη σκηνική λειτουργία του ηθοποιού. Εφόσον ξεκινά την προσωπική του πορεία, αφομοιώνοντας δημιουργικά και υπερβαίνοντας τον δάσκαλό του, με τους ηθοποιούς του δημιουργούν τη «Βιομηχανική Μέθοδο». Πρόκειται για μέθοδο εκπαίδευσης του ηθοποιού επηρεασμένη από την Όπερα του Πεκίνου, την *commedia dell' arte* και τις πολεμικές τέχνες, που μελετά την χρονο-ρυθμική και ψυχο-σωματική έκφραση των ηθοποιών, την καλλιέργεια της πλαστικότητας φωνής και σώματος, σε οικείες - καθημερινές αλλά και ακραίες σκηνικές συνθήκες.

Ως προς τον θεατρικό χώρο, ο Μέγιερχολντ καταργεί τη θεατρική αυλαία, φέρνει τη σκηνική δράση μες τα πόδια του θεατή, ακριβώς για να τον κάνει συμμετόχο στη δράση. Προσπαθεί έτσι να δώσει στον θεατή τη δυνατότητα να βιώσει την παράσταση, να κρίνει και να συγκρίνει δράσεις και συμπεριφορές με έναν όσο το δυνατό, πιο άμεσο τρόπο. Απελευθερώνει την ηθοποιία από τις μικρές ατμόσφαιρες, τις ιδιαίτερες ευαισθησίες και τα συναισθήματα των αστών, των αρχόντων και των αριστοκρατών. Πολεμάει ενάντια στο θέατρο των ψευδαισθήσεων, που αποκοιμίζει τον θεατή, αποπροσανατολίζοντάς τον από την ανάγκη να σκεφθεί και να δράσει κριτικά - επαναστατικά. Προσπαθεί να κάνει ένα θέατρο που να απευθύνεται στο επαναστατημένο ρωσικό προλεταριάτο και στο νέο κόσμο που χτίζεται, αφομοιώνοντας ταυτόχρονα την κουλτούρα που προηγείται της δικής του εποχής.⁴

Στα χρόνια της ολοένα κι εντονότερης διεθνούς απομόνωσης της επανάστασης και ταυτόχρονης γραφειοκρατικοποίησης του νεαρού Σοβιετικού κράτους, περίοδος ανόδου του σταλινισμού, ο Μέγιερχολντ περνάει με το μέρος της «Αριστερής Αντιπολίτευσης» του Λέον Τρότσκι. Στα 1940, εφόσον έχει ήδη περάσει μια περίοδο κατά την οποία αντιμετώπιζε ολοένα και περισσότερα εμπόδια από το καθεστώς για να συνεχίσει το έργο του, συλλαμβάνεται από την NKVD (η διαβόητη μυστική αστυνομία της Ε.Σ.Σ.Δ την εποχή του Στάλιν) και βασανίζεται για να αποκηρύξει το έργο του. Το μόνο μέρος του σώματός του που μένει χωρίς μώλωπες είναι το δεξί του χέρι. Τελικά, στις 2 Φεβρουαρίου 1940, σε ηλικία 64 ετών, εκτελείται για «φορμαλισμό» και «τροτσκισμό»...⁵

Η περίπτωση Μαγιακόφσκι

Ο Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι (1893 – 1930) ήδη από το 1908 γίνεται μέλος των Μπολσεβίκων. Φυλακίζεται τρεις φορές για ανατρεπτική πολιτική δράση αλλά, ως ανήλικος, αποφεύγει τη μεταγωγή του. Κατά την περίοδο της απομόνωσης στα κρατητήρια της φυλακής Μπουτίρκα το 1909, άρχισε να γράφει ποίηση, αλλά τα ποιήματά του κατασχέθηκαν από τις αρχές. Με την αποφυλάκισή του συνεχίζει την πολιτική του δράση και το 1911 μπαίνει στη Σχολή Καλών Τεχνών της Μόσχας, όπου γνωρίζεται με μέλη του ρωσικού φουτουριστικού κινήματος. Το 1912 η φουτουριστική έκδοση «Ένα χαστούκι στο πρόσωπο του δημοσίου γούστου», περιλαμβάνει τα πρώτα του δημοσιευμένα

ποιήματα. Το 1914, λόγω των πολιτικών του δραστηριοτήτων αποβάλλεται από τη Σχολή Καλών Τεχνών. Τις μέρες του Οκτώβρη ο Μαγιακόφσκι βρίσκεται στην Πετρούπολη και μάλιστα στο επίκεντρο των επιχειρήσεων, στο ανάκτορο Σμόλνι. Ζει την Οκτωβριανή Επανάσταση λεπτό προς λεπτό. Αρχίζει να απαγγέλλει ποιήματα σε ναυτικά και στρατιωτικά θέατρα, με θεατές και ακροατές τους εξεγερμένους στρατιώτες και ναύτες. Στο πολιτιστικό κλίμα της πρώιμης Σοβιετικής Ένωσης, η δημοτικότητά του αυξάνεται γρήγορα. Στη διάρκεια των χρόνων 1922-1928, ο Μαγιακόφσκι προσδιορίζει το έργο του ως «κομμουνιστικό φουτουρισμό».⁶ Ο πολιτικός του ακτιβισμός ως καθοδηγητή προπαγάνδας συχνά επικρίθηκε από τους συγχρόνους του λογοτέχνες, ακόμα και από στενούς του φίλους, όπως ο Μπόρις Παστερνάκ. Προς τα τέλη της δεκαετίας του '20, ο Μαγιακόφσκι αντιτίθεται στη επιταχυνόμενη διαδικασία γραφειοκρατικοποίησης της Σοβιετικής Ένωσης υπό τον Στάλιν και την ηγετική του κλίκα. Τα σατιρικά του έργα «Ο κοριός» (1929) και «Το μπάνιο» (1930), αντανακλούν αυτή την εξέλιξη. Τελικά, το απόγευμα της 14ης Απριλίου 1930, ο Μαγιακόφσκι αυτοπυροβολείται. Το ημιτελές κείμενο του ποιήματος της αυτοκτονίας του σημειώνει, μεταξύ άλλων:

Το καράβι της αγάπης συντρίφτηκε πάνω στην καθημερινή ρουτίνα. Εσύ κι εγώ, δεν χρωστάμε τίποτε ο ένας στον άλλον, και δεν έχει νόημα η απαρίθμηση αμοιβαίων πόνων, θλίψεων και πληγών».⁷

Το «Αριστερό Μέτωπο Τέχνης»

Το «Αριστερό Μέτωπο Τέχνης» (ΛΕΦ) δημιουργείται στις 30 Δεκεμβρίου 1922. Αρχικά εμφανίζεται σαν ένα είδος της προλεταριακής μετεξέλιξης του ρωσικού φουτουρισμού και αποτελεί τον κυριότερο οργανωμένο εκφραστή της αντίληψης ότι η τέχνη έχει τώρα νόημα μόνο ως «κοινωνική παραγγελία». Αυτή η αντίληψη λειτουργήσε ευεργετικά στις προπαγανδιστικές ανάγκες των Κόκκινων, ενώ το ταλέντο και η διάνοια των συντελεστών του «ΛΕΦ» χάρισε στην παγκόσμια προοδευτική τέχνη μερικά από τα σημαντικότερα κεφάλαιά της. Επικεφαλής του κινήματος και αρχισυντάκτης του ομότιτλου περιοδικού ήταν ο επαναστάτης - ποιητής Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι.

Στο «ΛΕΦ», μαζί με τον Μαγιακόφσκι και τον Όσιπ Μπρικ, θα συσπειρωθούν λογοτέχνες και θεωρητικοί όπως οι Ασέγιεφ, Τρετιακόφ, Κάμενσκι, Παστερνάκ, ζωγράφοι κονστρουκτιβιστές όπως οι Ροντσένκο, Στεπάνοφ, Λαβίνσκι, κινηματογραφιστές όπως οι Αϊζενστάιν, Βερτόφ κ.ά.

Η μπολσεβίκικη μαγιά του «ΛΕΦ» αποπειράθηκε να συνδέσει τον φουτουρισμό με τον μαρξισμό: «Ο φουτουρισμός (επαναστατική τέχνη) όπως και ο μαρξισμός (επαναστατική επιστήμη) προορίζεται από τη φύση του να θρέψει την επανάσταση», βεβαιώνει ο Ν. Γκόρλοφ, ένας από τους θεωρητικούς του κινήματος.

Στο πρόγραμμα του «ΛΕΦ» το 1923 βλέπουμε και τους κεντρικούς άξονες του μετώπου:

Ο Οκτώβρης ξεκαθάρισε, διαμόρφω-

6 Βλαντίμιρ Μαγιακόφσκι, *Ποίηση και Επανάσταση*, μτφ. Αντώνης Βογιάζος, Θεμέλιο, Αθήνα 2004, σ. 9-27.

7 Ανακτήθηκε από: https://el.wikipedia.org/wiki/Βλαντίμιρ_Μαγιακόφσκι

σε, αναδιοργάνωσε. Ο Φουτουρισμός έγινε το «Αριστερό Μέτωπο Τέχνης». Γίναμε «εμείς».

Ο Οκτώβρης μας δίδασκε με τη δουλειά.

(...) Δημιουργήσαμε τα επαναστατικά τότε Τμήματα Εικαστικών τεχνών, Θεάτρου, Μουσικής. Οδηγήσαμε τους σπουδαστές στην έφοδο ενάντια στην Ακαδημία.

Παράλληλα με την οργανωτική δουλειά, δώσαμε τα πρώτα αντικείμενα τέχνης της οκτωβριανής εποχής (Τάτλιν – μνημείο της 3ης Διεθνούς, «Μυστήριο – Μπουφ» σε σκηνοθεσία Μέγιερχολντ).

Δεν παριστάναμε τους εστέτ, δεν κάναμε πράγματα για αυτοθαναμασμό. Την πείρα που συγκεντρώσαμε τη χρησιμοποιούσαμε για τις προπαγανδιστικές καλλιτεχνικές δουλειές που απαιτούσε η επανάσταση (αφίσες ΡΟΣΤΑ⁸ κ.λπ.).

(...) Το «ΛΕΦ» πρέπει να συγκεντρώσει όλες μαζί τις αριστερές δυνάμεις. (...) Πρέπει να ενώσει το μέτωπο που θα τινάξει στον αέρα το παλιό και θα παλέψει για να αγκαλιάσει την καινούρια κουλτούρα.

(...) Το «ΛΕΦ» θα προπαγανδίζει στην τέχνη τις ιδέες της κομμούνας, ανοίγοντας για την τέχνη το δρόμο προς το αύριο.

Το «ΛΕΦ» θα κάνει με την τέχνη μας προπαγάνδα στις μάζες, αποκτώντας σ' αυτές οργανωμένη δύναμη.⁹

Απέναντι στην καλλιτεχνική – υπερεπαναστατική θέρμη του «ΛΕΦ» ο Λέον Τρότσκι, εκπροσώπωντας το Κόμμα των Μπολσεβίκων θα ασκήσει κριτική:

Οι θεωρητικοί του «ΛΕΦ» προλαβαίνουνε την ιστορία και αντιτάσσουν το σχήμα τους ή τη συνταγή τους σ' αυτό που υπάρχει. Μας θυμίζουν τους αναρχικούς που, προλαβαίνοντας την απουσία κυβέρνησης στο μέλλον, αντιτάσσουν τα σχήματά τους στην πολιτική, στα κοινοβούλια και σε πολλές άλλες πραγματικότητες που

8 ΡΟΣΤΑ ήταν το επίσημο τηλεγραφικό πρακτορείο της Σοβιετικής Ρωσίας. Μια από τις μορφές δραστηριότητάς του ήταν και η έκδοση προπαγανδιστικών αφισών που τοποθετούνταν στις βιτρίνες των καταστημάτων (τα «παράθυρα του ΡΟΣΤΑ», όπως τις έλεγαν). Σ' αυτή τη δουλειά συμμετείχαν δραστήρια οι φουτουριστές και ιδιαίτερα οι Μαγιακόφσκι και Ρόντσκενκο. Ο Μαγιακόφσκι ζωγράφιζε ο ίδιος τα σκίτσα και έγραφε τους στίχους του συνοδευτικού κειμένου.

9 Αντώνης Βογιάζος (επιμ.), *Σοσιαλισμός και Κουλτούρα*, τ. Β', Θεμέλιο, Αθήνα 1979, σ. 87-96.

η παρούσα κατάσταση πραγμάτων οφείλει, στη φαντασία τους βέβαια, να πετάξει στη θάλασσα.

(...) Η απόπειρα να φτιάξεις ένα καινούριο στυλ, βγάζοντάς το από τη φύση του προλεταριάτου, από τον συλλογιστικό του, τον ακτιβισμό του, τον αθεϊσμό του κ.λπ., είναι εδώ καθαρός ιδεαλισμός και δεν εκφράζει παρά το «εγώ» του δημιουργού του.¹⁰

Βέβαια, όπως θα δούμε και παρακάτω, στα πρώτα επαναστατικά χρόνια, το Κομμουνιστικό Κόμμα δεν έστελνε στα γκουλάγκ, ούτε εκτελούσε με το πιστόλι στον κρόταφο τους καλλιτέχνες με τους οποίους είχε διαφορετικές απόψεις. Οι Μπολσεβίκοι στέκονταν κριτικά/διαλεκτικά απέναντι σε όλα τα καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής, αφήνοντας ελεύθερο και ανοιχτό τον μεταξύ τους διάλογο και τη ζύμωση, γεγονός που αντανakλούσε και τη ζωντανή εσωκομματική δημοκρατία και ελευθερία διαλόγου και αντιπαράθεσης, την οποία όχι μόνο δεν απέφευγε, αλλά αντιθέτως ευνοούσε με κάθε τρόπο και ο ίδιος ο Λένιν. Καλλιτεχνικά ρεύματα μεταξύ τους, κόμμα και καλλιτέχνες, καλλιτέχνες και εργατική τάξη –και μάλιστα σε συνθήκες επαναστατικού ταξικού πολέμου– δημιουργούσαν έναν αστερισμό θεωρητικο-πολιτικών και καλλιτεχνικών ζυμώσεων, μέσα απ' τον οποίο γεννήθηκε μια από τις σημαντικότερες τομές στην τέχνη του 20ού αιώνα. Στο πνεύμα αυτό ο Τρότσκι συνεχίζει την κριτική του προς το «ΛΕΦ»:

Αυτό σημαίνει μήπως ότι το «ΛΕΦ» βρίσκεται σε στραβό δρόμο και ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα μαζί του; Όχι, δεν μπαίνει ζήτημα ότι το Κόμμα έχει απόψεις μόνιμες και οριστικές πάνω στα ζητήματα της μελλοντικής τέχνης.

(...) Η πραγματική ανάπτυξη της τέχνης και η πάλη για καινούριες μορφές δεν αποτελούν μέρος των καθηκόντων και των απασχολήσεων του Κόμματος.

(...) Το κέντρο βαρύτητας βρίσκεται, στο κάτω-κάτω της γραφής, όχι στη θεωρητική επεξεργασία των προβλημάτων της καινούριας μας τέχνης, μα στην καλλιτεχνική έκφραση.¹¹

> η συνέχεια στο επόμενο φύλλο της ΕΠ Ιουλίου

10 Λ. Τρότσκι, *Λογοτεχνία και Επανάσταση*, μτφ. Λ. Μιχαήλ, Παρασκήνιο, Αθήνα 2003, σ. 109-113.

11 Στο ίδιο, σ. 113-115.

Βαρκελώνη, Μάης 1937

Η κρίσιμη καμπή της ισπανικής Επανάστασης

■ Γιάννης Χαλάς

Τη δεκαετία του '30, η ισπανική αστική τάξη, κάτω από τη διπλή πίεση της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού και μιας εκρηκτικής ανόδου του εργατικού κινήματος, αντιλαμβανόταν ότι η ίδια η επιβίωσή της απαιτούσε πλέον την πλήρη συντριβή των εργατικών οργανώσεων, δηλαδή την επιβολή φασιστικού καθεστώτος. Η ώρα της κρίσης έφτασε το 1936, όταν νικητής στις εκλογές αναδείχθηκε το Λαϊκό Μέτωπο, μια συμμαχία του Σοσιαλιστικού Κόμματος, του σταλινικού ΚΚ Ισπανίας και «δημοκρατικών» αστικών κομμάτων, με επικεφαλής τον αστό πολιτικό Αθάνια. Παρότι οι δυνάμεις αυτές δεν είχαν πρόθεση για ριζοσπαστικές αλλαγές, η νίκη τους πυροδότησε ένα κύμα εξαιρετικά σκληρών εργατικών αγώνων. Η αστική τάξη και όλη η αντιδραστική σαπίλα του ισπανικού κράτους (στρατός, εκκλησία, γαιοκτήμονες) κατάλαβαν ότι έπρεπε να δράσουν χωρίς χρονοτριβή και στις 19 Ιουλίου 1936 εξαπολύθηκε φασιστικό πραξικόπημα, με επικεφαλής τον στρατηγό Φράνκο. Ο Αθάνια προσπάθησε να έρθει σε συμφωνία με τον Φράνκο, ενώ η προδοσία πολλών κυβερνητικών αξιωματούχων οδήγησε στην κατάληψη σημαντικών πόλεων από τους φασίστες. Τα σχέδιά τους όμως ανατράπηκαν. Σε μια από τις πιο ηρωικές σελίδες του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, οι εργάτες της Βαρκελώνης, έχοντας ελάχιστα όπλα και πολεμώντας με κουζινομάχαιρα ή ακόμα και με γυμνά χέρια, τσάκισαν τη φασιστική ανταρσία, παίρνοντας και μεγάλο μέρος των φαντάρων με το μέρος τους. Η εξέγερση επεκτάθηκε στη Μαδρίτη, τη Βαλένθια και αλλού, αποκρούοντας τις φασιστικές επιθέσεις στο μεγαλύτερο μέρος της Ισπανίας.

Η ισπανική επανάσταση ενέπνευσε τους εργαζόμενους όλου του κόσμου και χιλιάδες αγωνιστές έφταναν στην Ισπανία για να πολεμήσουν τους φασίστες. Σε πολλές πόλεις, με επίκεντρο τη Βαρκελώνη και την Καταλονία, οι εργάτες κατέλαβαν τα εργοστάσια και οργάνωσαν την παραγωγή με εκλεγμένες επιτροπές. Οι αγρότες κατέλαβαν τα τσιφλίκια και σε πολλές περιοχές δημιούργησαν κολεκτίβες. Ένοπλες εργατικές πολιτοφυλακές στάλθηκαν στα μέτωπα του εμφυλίου πολέμου και ανέλαβαν αστυνομικά καθήκοντα στις πόλεις. Τα εκλεγμένα όργανα των εξεγερμένων μαζών είχαν ουσιαστικά πάρει στα χέρια τους την οι-

κονομική και κοινωνική ζωή σε μεγάλο μέρος της ισπανικής επικράτειας. Μια κατάσταση δυαδικής εξουσίας είχε αναδυθεί, απέναντι όχι μόνο στους φασίστες αλλά και στη «νόμιμη» αστική κυβέρνηση.

Ο ρόλος των πολιτικών δυνάμεων

Υποτίθεται ότι οι μαχητές της δημοκρατικής Ισπανίας μπορούσαν να υπολογίζουν στη βοήθεια της Σοβιετικής Ένωσης (ΕΣΣΔ), της «πατρίδας των εργατών». Πράγματι, η ΕΣΣΔ έστειλε μεγάλες ποσότητες όπλων και οργάνωσε τις Διεθνείς Ταξιαρχίες, που πολέμησαν ηρωικά τους φασίστες. Όμως ο Στάλιν και η κλίκα του, πολιτικοί εκφραστές των συμφερόντων του γραφειοκρατικού στρώματος που είχε αποσπάσει την πολιτική εξουσία από τους εργαζόμενους της ΕΣΣΔ, ήξεραν πολύ καλά ότι η κυριαρχία τους ήταν εύθραυστη και βασιζόταν στην αδράνεια, την απογοήτευση και την απονέκρωση της πολιτικής δραστηριότητας των εργαζόμενων μαζών. Σε μια περίοδο μάλιστα που είχαν ξεκινήσει οι δίκες της Μόσχας και οι μαζικές εκκαθαρίσεις όσων συνιστούσαν έστω και το παραμικρότερο εμπόδιο για τη στερήωση της γραφειοκρατικής εξουσίας, οι σταλινικοί έβλεπαν την ισπανική επανάσταση σαν ένα εξαιρετικά ενοχλητικό «αγκάθι». Η παγκόσμια ακτινοβολία της την καθιστούσε ένα αντίπαλο επαναστατικό κέντρο στο διεθνές εργατικό κίνημα, όπου πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιζαν δυνάμεις που αντιτάσσονταν στον σταλινισμό, και η νίκη της θα είχε αναπόφευκτα τεράστιο αντίκτυπο στις διαθέσεις των μαζών της ΕΣΣΔ, κλονίζοντας συθέμελα το γραφειοκρατικό καθεστώς. Έτσι, μαζί με την όποια βοήθεια και τα όπλα – πληρωμένα σε χρυσό – στη δημοκρατική Ισπανία έφτανε και μια στρατιά πρακτόρων της GPU, της σταλινικής μυστικής αστυνομίας, με αποστολή να καταπνίξουν τις επαναστατικές δυνάμεις και τελικά την ίδια την επανάσταση.

Ο κυρίαρχος ρόλος μέσα στο επαναστατικό προλεταριάτο ανήκε αναμφισβήτητα στους αναρχικούς. Τα αναρχικά συνδικάτα (CNT) συσπείρωναν κοντά στο ένα εκατομμύριο εργάτες, ενώ ο Ντουρούτι και οι άλλοι ηγέτες της FAI (Ιβηρική Αναρχική Ομοσπονδία) ήταν οι πρωταγωνιστές της προετοιμασίας των εργατών για την ένοπλη σύγκρουση και των εντυπωσιακών νικών κατά

των φασιστών στην Καταλονία και την Αραγονία. Όμως, η ιστορική ανεπάρκεια του αναρχισμού φάνηκε ακριβώς όταν οι ηρωικότεροι εκπρόσωποί του βρέθηκαν επικεφαλής μιας τεράστιας επανάστασης και εκατομμυρίων εξεγερμένων. Ειδικά στην Καταλονία ήταν απόλυτοι κυρίαρχοι. Τηρώντας όμως τις «αντιεξουσιαστικές» αρχές τους, αρνήθηκαν να οδηγήσουν τους εργάτες στην κατάληψη της πολιτικής εξουσίας και τελικά, όχι μόνο επέτρεψαν την επιβίωση της αστικής αυτόνομης κυβέρνησης της Καταλονίας, αλλά συμμετείχαν με τέσσερις υπουργούς στην κυβέρνηση της Μαδρίτης!

Η νίκη της ισπανικής επανάστασης μπορούσε να έρθει μόνο εφόσον όλες οι δομές αυτοοργάνωσης των εξεγερμένων (εργατικές επιτροπές, πολιτοφυλακές, κολεκτίβες κ.α.) συγκεντρώνονταν σε συμβούλια σε περιφερειακή και εθνική κλίμακα, αποτελώντας τα όργανα της εργατικής επαναστατικής εξουσίας. Η μόνη οργάνωση που, παρά το σχετικά μικρό της μέγεθος, μπορούσε να προωθήσει ένα τέτοιο πολιτικό σχέδιο ήταν το POUM (Εργατικό Κόμμα της Μαρξιστικής Ενοποίησης). Ωστόσο, η ηγεσία του, μαζί με τους αναρχικούς, δέχτηκαν τη δημιουργία μιας καρικατούρας τοπικών συμβουλίων, στα οποία εκπροσωπούνταν όχι απευθείας οι μάζες, αλλά τα συνδικάτα και όλες οι οργανώσεις του «αντιφασιστικού» μετώπου, δηλαδή μαζί και οι αστοί και γραφειοκράτες ηγέτες!

Κλειδί της σταλινικής στρατηγικής ήταν η λογική «πρώτα ο πόλεμος, μετά η επανάσταση» και η καταδική ως «προβokatόρικής» οποιασδήποτε επαναστατικής ενέργειας, που θα τρώαζε τους συμμάχους του «αντιφασιστικού» μετώπου. Οι ηγεσίες των αναρχικών και του POUM υπέκυψαν σε αυτή την προδοτική λογική, επιτρέποντας στην κυβέρνηση να σταθεροποιηθεί και σταδιακά να ανατρέψει τις κατακτήσεις της επανάστασης. Η αστικοσταλινική κυβέρνηση αντιτάχθηκε λυσσαλέα σε κάθε ριζοσπαστικό μέτρο που θα δυσχερανούσε τους «δημοκρατικούς» ιμπεριαλιστές, από τους οποίους μάταια περίμενε βοήθεια. Δεν εξέδωσε διάταγμα διανομής της γης, παρότι αυτό θα είχε διαλυτική επίδραση στον στρατό του Φράνκο, που στελεχωνόταν κυρίως από αγρότες. Δεν υποκίνησε εξέγερση στο Μαρόκο, κύρια βάση των φασιστών, διότι αυτό θα υπονόμευε την αγγλογαλλική αποικιοκρατία. Ανέχτηκε το σαμποτάζ των τραπεζών ενάντια στις κολεκτίβες και τα κατειλημμένα εργοστάσια. Δεν έστειλε όπλα στα μέτωπα που ελέγχονταν από τους αναρχικούς και το POUM. Όλα αυτά υπονόμευαν το ηθικό των μαζών και οδηγούσαν σε νίκες των φασιστών.

Η τελική σύγκρουση

Το αστικοσταλινικό μπλοκ γνώριζε ότι δεν θα κατάφερε να ολοκληρώσει την αντεπανάσταση αν δεν τσάκιζε τις εργατικές πολιτοφυλακές. Έτσι, συσπείρωσε τους μικρομεσαίους ιδιοκτήτες και άλλα αντιδραστικά στοιχεία στις Φρουρές Εφόδου και σε συμμορίες που οργάνωνονταν από την GPU. Οι σταλινικοί

πράκτορες ήταν κράτος εν κράτει, εξασφαλίζοντας το ελεύθερο να δημιουργήσουν δικές τους φυλακές, όπου κρατούνταν και βασανίζονταν επαναστάτες και αγωνιστές εργάτες.

Τον Μάη του 1937 ξέσπασε η αποφασιστική σύγκρουση, όταν οι σταλινικοί επιτέθηκαν στο κτήριο της Τηλεφωνικής της Βαρκελώνης, που ελεγχόταν από τους αναρχικούς. Μπροστά στην πρόκληση, οι εργάτες εξεγέρθηκαν και μέσα σε λίγες μέρες είχαν κυριαρχήσει σε ολόκληρη την Καταλονία. Αυτό που έλειπε ήταν μια αποφασιστική ηγεσία, που θα προωθούσε την ανακήρυξη της εργατικής δημοκρατίας της Καταλονίας και θα εφαρμόζε τη μοναδική πολιτική που μπορούσε να σώσει την επανάσταση: τη χρησιμοποίηση στον εμφύλιο πόλεμο όλων των επαναστατικών μεθόδων που είχε απορρίψει η «δημοκρατική» κυβέρνηση και την προβολή ενός φωτεινού επαναστατικού παραδείγματος, που θα ξεσήκωνε τις μάζες σε όλη την Ισπανία και όχι μόνο. Όμως, οι ηγέτες των αναρχικών και του POUM αναμασσούσαν τα επιχειρήματα της κυβέρνησης και των σταλινικών, φοβερίζοντας τους εργάτες ότι η εξέγερσή τους θα προκαλέσει την κατάρρευση του μετώπου απέναντι στους φασίστες και τον βομβαρδισμό της Βαρκελώνης από τον αγγλικό στόλο! Οι μόνοι που υπερασπίστηκαν την επανάσταση ήταν οι τροτσικιστές και η αναρχική ομάδα «Φίλοι του Ντουρούτι» (είχε δολοφονηθεί κατά την πολιορκία της Μαδρίτης από τους φασίστες). Οι Φίλοι του Ντουρούτι, εγκαταλείποντας παραδοσιακές αναρχικές θέσεις, διακήρυξαν την ανάγκη δημιουργίας μιας «επαναστατικής χούντας» ενάντια στην αντεπανάσταση, ένα σχήμα δηλαδή που ουσιαστικά δεν διέφερε από τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Το κόστος της προδοσίας των ηγετών των αναρχικών και του POUM αποδείχτηκε πολύ μεγαλύτερο από οποιονδήποτε θεωρητικό ή πραγματικό εξωτερικό κίνδυνο. Η σύγχυση και η αποθάρρυνση που προκάλεσαν στις τάξεις του προλεταριάτου επέτρεψαν στις δυνάμεις της αντεπανάστασης να εξαπολύσουν την τελική τους επίθεση. Τόσο κατά τη διάρκεια της εξέγερσης της Βαρκελώνης όσο και, κυρίως, μετά την ήττα της, οι συμμορίες της GPU εξαπέλυσαν ανελέητο πογκρόμ, απαγάγοντας και δολοφονώντας χιλιάδες επαναστάτες. Ανάμεσα στα θύματα ήταν ο ιταλός αναρχικός Καμίλο Μπερνέρι, πασίγνωστος για την αντιφασιστική του δράση, και ο γενικός γραμματέας του POUM Αντρές Νιν μαζί με το σύνολο σχεδόν της ηγεσίας του κόμματος. Για να δικαιολογήσουν τη φυσική εξόντωση των αντιπάλων τους, οι αδίστακτοι σταλινικοί εγκληματίες εκτόξευαν προς κάθε κατεύθυνση την κατηγορία ότι ήταν πράκτορες του φασισμού!

Τα τραγικά διδάγματα της ισπανικής εμπειρίας παραμένουν επίκαιρα, τόσο για το μέγεθος των εγκλημάτων για τα οποία είναι ικανός ο σταλινισμός, όσο και για την πλήρη ανικανότητα του αναρχισμού να αποτελέσει μια πραγματικά επαναστατική δύναμη.

